

**Oppgjør med
Sosialistisk
Ungdom**

Side 11

**RØDE
GARDE**

AVISA TIL
RØD UNGDOM

DOBBELTNR!
12
Pris 5kr.

PURLEN

OG

VG

STO PP Å

Punk

KLUBB

**FREDSPRIS
FOR TERROR**

Side 16

**STØTT
PLO**

En kveld
fikk punkerne
i Oslo ha sin egen
klubb. Den holdt til på
restaurant Pilen. Men
etter den første kvel-
den var det jamt slutt
- klubben blei stengt
av de høye herrer!
Hvordan det gikk til
kan du lese på side 20.

Inside Kampuchea:

**Landet uten
terror og penger**

MIDTSIDENE

**Groteske
punkere**

Oslo har fått sitt første punk-sted. I
går ble klubben åpnet, og det var en
lite oppmuntrende forsamling VG
møtte i lokalet til gode, gamle «Pilen»
restaurant. ● SIDE 9

**REPORTASJE
FRA**

Ullevål Sykehus, Bodo,
Trondheim, Støren,
Kristiansund, Sogn,
Notodden, Høyanger

OG:

**Å bo i
brakkeby,
bygg-
læringer
forteller**
Side 19

**Fredrikstad
Rød
Ungdom
fra
innsida**
Side 18

**Jentefotballaget
Agata, Lillehammer**

Side 10

Årnes: Side 3

**Ungdomsklubb
i prestegården**

Streikekomiteen på Polet:

«Vi er bare fluelort for de høye herrene i regjeringa»

— Her har dere den harde kjerna, streikekomiteen. Og så Jon Eide, da. Han er ikke med i streikekomiteen, men han er aktivist. Jon er litt av en støvsuger. Han samler penger så det står etter, så han må være med på intervjuet!

Dette var velkomstorda Røde Garde fikk da vi besøkte hovedkvarteret til de streikende Vinmonopolarbeiderne i Oslo i den 8. streikeuka deres. Helt lett var det ikke å lage et intervju, for her var et liv uten like. Folk rant inn av døra i ett sett, og telefonen sto ikke. Men midt oppe i all aktiviteten svarte streikekomiteen og informasjonskomiteen villig vekk på spørsmåla våre.

— Hvor mye penger har dere fått i støtte til nå?

Jon Eide: — Nå nei, det sier vi ikke! Nok til å holde oss i live. Men skattefuten er blitt så interessert i det siste, så beløpet holder vi for oss sjøl. Men jeg kan si at lørdag fikk vi bl.a. inn 40 dollar, og i dag noen hundre svenske kroner.

— Det ser ikke akkurat ut som det er noe latmannsliv å streike? Hvordan drives det daglige streikearbeidet?

Olav Westereng: — Her på kontoret jobber streikekomiteen, en rekke andre komiteer og masse aktivister fra 8–15 hver dag. Vi planlegger støttearbeidet, bedriftsbesøk, sender ut informasjon, svarer på henvendelser o.l. Om kveldene drar vi rundt til fagforeninger og ulike andre organisasjoner.

BESØKT NESTEN 200 BEDRIFTER

Erik Hagen: — Vi har besøkt mellom 150 og 200 bedrifter over hele landet. Her i Oslo har vi hatt 2 stands på gata hver dag siden streiken starta. To ganger i uka har vi aktivitetssmøter hvor det kommer ca. 60 folk. Her planlegger vi aktivitetene framover.

— Har dere fått mye støtte?

Rolf Arnesen: — Enormt — bl.a. fra Samorganisasjonene i Oslo, Bergen, Trondheim og Porsgrunn. Masse fagforeninger og en rekke andre organisasjoner. Av partier har SV og SU, AKP(m-l) og Rød Ungdom og Senterungdommen vedtatt støtteuttalelser.

— Erik Hagen: — Vi må også trekke fram streikestøttekomiteene. De har arrangert stands for oss over hele landet og samla inn tusenvis av kroner.

STØTTEN BETYR ALT

— Hva har denne støtten betydd for dere?

Knut Røe: — Støtten har betydd alt. Det er den som

gjør at vi kan streike. Det går ikke an å leve av de 35 kronene om dagen som vi får fra Næring og Nytelse. Og solidariteten og den moralske støtten fra andre arbeidsfolk betyr veldig mye.

— Dere møter ikke kalde skuldre og motstand blant folk som sier de vil ha julespriten sin?

Rolf Arnesen: — Nei, vi har møtt svært lite kritikk. Folk er med oss. På alle de bedriftene vi har besøkt, tror jeg bare det er på plasser det ikke har vært positiv innstilling til streiken vår.

Olav Westereng: — Det er bare de fjollete vitsene til Hammarlund i Dagbladet som sprer edder og galle om folks redsel for ikke å få julespriten.

Håkon Høst: — Tvert imot så opplevde vi en gang at noen av «spritgutta» her i byen som holdt på å samle inn til en spleis, putta spleisepenga i bossa vår etter at vi hadde diskutert streiken med dem.

— Det er flest menn blant polarbeiderne. Hvordan stiller konene seg til streiken?

Jon Eide: — Mange koner er aktivt med i støttearbeidet. Nå skal de også begynne å være med på streikemøtene. De jentene som jobber hos oss, har vært veldig flinke til å trekke kon-

ene til de mannlige arbeidere med i støttearbeid.

IKKE LOV TIL KAKELOTTERI

Per Harberg: Noen koner søkte politiet om å få holde et kakelotteri utafor et supermarked. De fikk avslag på søknaden fordi slike lotterier bare kan være til inntekt for «samfunnsgavnlige formål». Vi søkte da om igjen til inntekt for fagforeninga vår, men fikk avslag på nytt! At familier med unger skal klare seg økonomisk under en streik,

er altså ikke et «samfunnsgavnlige formål». Det er bare musikkorps som er det.

«ARBEIDSGIVERFORENINGA»

— Mellomlegget mellom statens tilbud og deres krav vil koste staten 2,5 millioner i året å gå med på — mens det koster dem 8–10 millioner i tapte avgifter DAGLIG at dere er i streik. På tross av dette viser Arbeiderpartiregjeringa dere bare en kald skulder. Hva synes dere om Arbeiderpartiregjeringas politikk overfor lavtlønsgruppene?

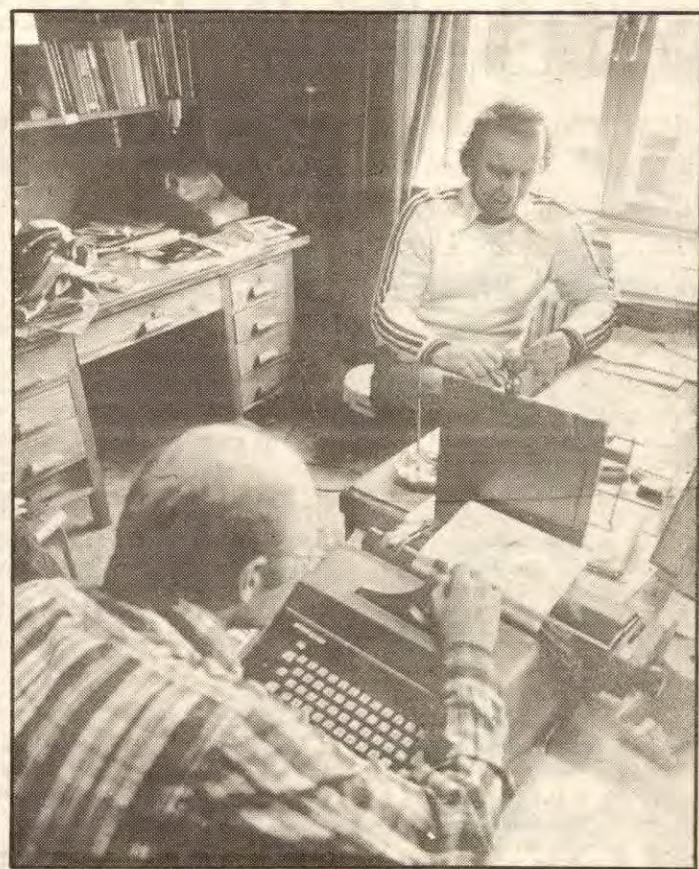
Rolf Arnesen: — Foran hvert lønnsoppgjør har AP-regjeringa sagt at nå skulle de løse lavtlønnsproblemene. Men det har alltid bare blitt med løftene og tomt prat. De har sitti med regjeringsmakta siden krigen, uten å gjøre noe virkelig for lavtlønsgrupper som oss.

Håkon Høst: — Statssekretæren til Odvar Nordli er formann for styret for Vinmonopolet, og er altså forhandlingsmotstanderen vår. Dette forteller jo litt.

Erik Hagen: — Det er ikke noen arbeiderregjering, det er en arbeidsgiverregjering!

INVITER OSS TIL SKOLENE!

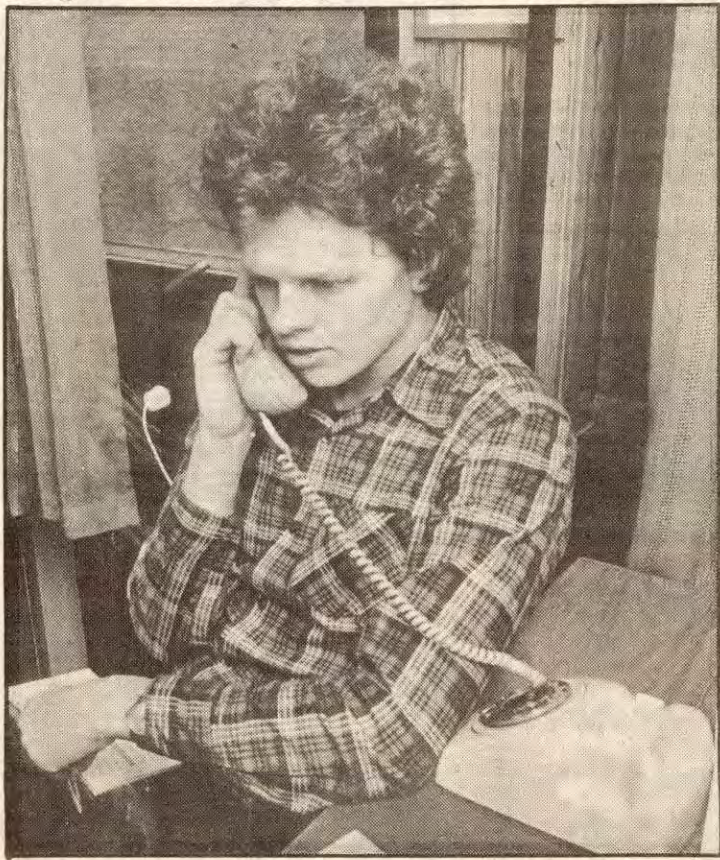
En samstemmig gjeng: Streiken fortsetter med uforminska styrke til kravene våre er innfridd. Så sant vi ikke har sulta i hjel. Og det gjør vi ikke hvis vi bare fortsatt får like mye støtte. Særlig vil vi oppfordre skoleelever til å invitere oss til skolene for å fortelle om og samle støtte til streiken!

MOT SEIER!

Streiken på Vinmonopolet går nå mot seier! Arbeiderne har stått mot alle splittelsesforsøk slik at regjeringa ikke turte benytte seg av tvungen voldgift.

I dette intervjuet forteller de streikende litt om erfaringene sine om det å være i streik. De oppfordrer skoleelever til å invitere dem til skolene. Vi lar denne oppfordringa stå ved lag — sjøl etter streiken har skoleelevene mye å lære av vinmonopolarbeiderne!

Før sommerferien avholdt aksjonskomiteen på Arnes kakebasar til inntekt for ungdomshus.

Opprop fra Arnes Rød Ungdom

I flere år nå, har Arnes-ungdommen ønsket seg fritids-klubber — i like mange år har kravet om et sted å være blitt reist gang på gang. Kommunen som har det endelige ansvaret for ungdomsomsorg har svart at «vi arbeider med saken» eller lignende. Hver gang har vi trudd dem, og vær eneste gang har pampene sviktet oss. Først nå i høst har de forsøkt lette sin kanskje etterhvert dårlige samvittighet med å gi ungdommen lokaler og hva var det vi fikk? 2-to-knøttsmårom i et falleferdig hus (Prestegården). Det blir din og vår oppgave nå framover å fortelle kommune-pampene at vi ikke er fornøyd og at de må skaffe et bedre sted. Det er avgjørende at vi går sammen og organiserer oss, hver for oss kommer vi ingen vei.

Bli med i den klubben som skal starte i de to små rommene på Prestegården. Det er i alle fall en begynnelse.

ER DET EN VITS?

TO SMÅ ROM I PRESTEGÅRDEN KLUBB FOR 1600 UNGDOMMER

«Drittsted» var svaret vi fikk av ei jente i 9. klasse på ungdomsskolen her, da vi spurte hva hun synes om Arnes. «Særlig for ungdom», la jenta til. «Det finnes ikke noen ungdomsklubb her, — det er jo speidern, Tensing og 4H, men det er nå engang ikke mitt bord».

Arnes er et bygdesentrum i Nes kommune, ca. 6 mil nord for Oslo. Det bor ca. 4000 mennesker her, og ca. 1600 av dem er mellom 14 og 22 år. Nes er en av de største jordbrukskommunene i landet, og det er lite industri. Dårlig med jobber er det også, spesielt for ungdom. Mange blir nødt til å pendle eller flytte til Lillestrøm eller Oslo for å kunne tjene penger.

Også her på Arnes har ungdommen stridt for å få ungdomsklubb. Det begynte skikkelig for fire år siden, og kommunen lovet å hjelpe oss, men tomme løfter er stort sett det bidraget ungdommen på Arnes har fått av dem når det gjelder fritidstilbud.

I slutten av april i år satte vi i gang en aksjonskomitee for å få et sted å være. Den begynte i forbindelse med 1. mai, og nå i høst fikk komiteen to rom på prestegården. Der skal vi nå opprette en ungdomsklubb.

Røde Garde har snakka med to jenter som har vært med i aksjonskomiteen helt fra starten.

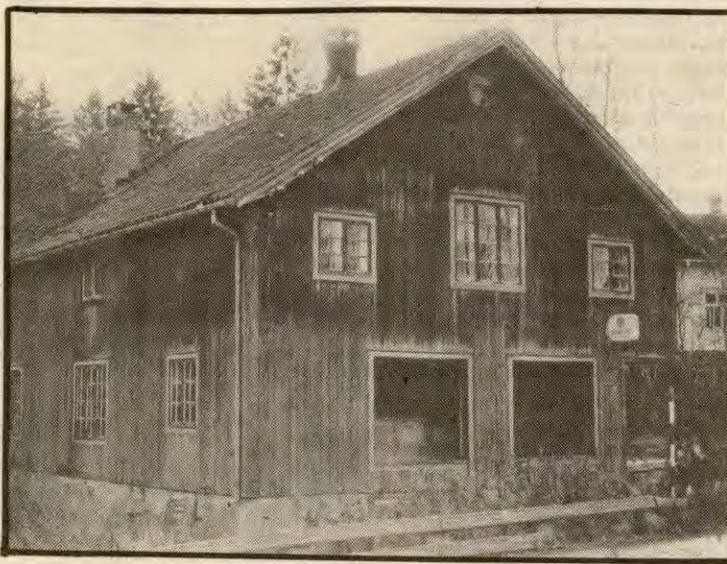
— Da komiteen starta blei det sendt brev til kommunen og til klubber og foreninger her på Arnes. Vi har fått støtte fra flere av foreningene i form av avisinnlegg. Vi trenger penger for å drive komitee, og i sommer hadde vi kakebasar. Og vi har samla inn nesten 400 underskrifter til støtte for kravet vårt til nå.

VI SKULLE FÅTT ET HELT HUS

— Nå har dere fått to rom på prestegården. Er dere fornøyd med det?

— Nei, så klart ikke. De to romma er alt for små til at vi kan drive med de tinga vi vil. F.eks. er det ikke plass til dansegulv og diskotek, og sjølsagt ikke til motorklubb.

— Dessuten er et av rommene opptatt av ei popgruppe som øver der. Det er jo jævlig dumt at vi skal ta plassen fra dem. Vi prøver å få ei gammel smie som kommunen planlegger

å kjøpe, men de vil helst rive den for å gi plass til en ny vei. Så her i Nes tenker kommunepampene mer på veibygging enn på ungdommens fritid.

— Dere har ikke stor tiltru til kommunen, hører jeg?

— Nei, det er vel galt å si at vi har fått mye hjelp fra dem.

— Siden dere har tatt i mot de to små rommene, har dere vel tenkt å bruke dem?

— Ja, kanskje mest til møtelokaler for den nye ungdomsklubben vi planlegger å starte, men også til annet som filmkvelder, visekvelder osv. Og noen folk i komiteen har lyst til å lage teatergruppe. Ellers vil vi holde oppe så mye som mulig så folk bare kan stikke dit og ta en cola og prate, men plassen er jo

som sagt svært begrensa.

— Først skal vi male og pusse opp, og til det trenger vi hjelp fra Arnes-ungdommen. Vi vil oppfordre ungdommen på Arnes til å bli med i den nye klubben. Vi trenger mange aktive, skal vi få en aktiv ungdomsklubb.

Da vi gikk videre for å ta bilder av de to rommene på prestegården, fant vi et helt rom stabla med forsterkere, høytalere, trommer og instrumenter. Midt oppe i det satt Bjørn Holt og Arild Eriksen fra popgruppa Herkules. Grappa deres må nå flytte ut for å gi plass til ungdomsklubben.

— Hvor lenge har dere øvd her?

— Vi har øvd her i ca. 2 år.

— Hva synes dere om at kommunen nå kaster dere ut?

— De har sagt at de skal prøve å få tak i noe nytt, men de sier jo så mye. Dessuten er det vanskelig å få tak i noe rom p.g.a.

støy.

— Hva synes dere om at ungdommen bare har fått de to rommene her?

— Det er for jævlig. De skulle heller fått et helt hus så kunne vi holde på her.

GOD DAG MANN BYRÅKRAT

Bjørn Haugerud er organisasjonssekretær i Nes kommune. Han stiller med ungdomsspørsmål i kommunen, så derfor spurte vi han:

— Synes du ikke to rom på prestegården er litt lite til 1600 ungdommer?

— Nå må en jo være klar over at innenfor de 1600 fins det mange som er med i forskjellige organisasjoner.

— Dere har ingen andre mulige ungdomshus?

— Nei, det har vi ikke, vi prøver å finne ett, men det er ikke lett.

— Hva med smia?

— Overdragelsen fra tidligere eier til kommunen er ikke helt i orden enda. Hva smia skal brukes til kan vi ikke svare på.

— Hvor mye penger var det satt av til ungdom og kultur i dette året?

— Det var satt av 270 000

til ungdomsaktiviteter og 140 000 til kultur.

— Hvor mye er det igjen av disse pengene?

— Ingenting.

— Det har vært oppe i formannskapet å bevilge 800 000 til oppussing av to kirker i Nes, er ikke det litt drøyt mot ungdommen som ikke er kristne?

— Det er ikke blitt vedtatt enda, mer vil jeg ikke si om det.

— Kommer ungdommen til å få økonomisk støtte til møbler, musikkanlegg osv.?

— Det har vært andre organisasjoner som har søkt om musikkanlegg men de har ikke fått det.

— Satser dere på at ungdommen som har så særlig økonomi, skal betale slike ting selv?

— Det går jo an å søke om støtte, alle organisasjoner vil bli behandlet likt.

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 4702, Sofienberg, Oslo 5
Telefon (02) 35 32 62
Postgiro for abonnement: 4 79 21 31
Postgiro for kommisjonære: 2 06 06 89
Abonnement koster 30 kroner for ett år
RØDE GARDE kommer ut hver måned
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Martman-Moe
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Demonstrer mot krigsprisen!

10. desember vil verdens oppmerksomhet være rettet mot Norge. Terroristen og morderen Menachem Begin kommer til Oslo for å motta fredsprisen. Norge har gitt fredsprisen til en mann som personlig har stått i ledelsen for noen av de grusomste massakrene på et undertrykt folk som verden kjenner til. Så seint som i vår sto han i spissen for en blodig invasjon i en nabostat.

Tildeling av prisen har med rette vakt forferdelse og raseri over hele verden. Dersom vi i Norge i tusentall går ut på gata 10. desember og demonstrerer vår avsky mot at Begin får fredsprisen, vil det bli lagt merke til i hele verden. Dette vil være en viktig støtte for det palestinske folket.

I denne saken er det mulig å samle brei enhet på tvers av organisasjoner og annen politisk uenighet. De eneste som stiller seg ivegen for det, er de som krever parolen «Carter, Begin, Sadat – imperialism, sionisme, arabisk reaksjon» med i 10. desember-grunnlaget. De sidestiller Egypts president Anwar al-Sadat med det palestinske folkets fiende nr. 1 – terroristen Begin. Dette er en bunnsfalsk forvrengning av virkeligheten, og et svik mot det palestinske folket.

Vi oppfordrer all progressiv ungdom til å gå sammen i en slagkraftig og helhjerta støtte til det palestinske folket 10. desember.

- Ut på gata med stands og løpesedler!
- Avhold punktdemonstrasjoner!
- Brenn det israelske flagget i skolegården!

Ikke forbud mot motorsykler!

Motorsykler med større motor enn 400 kubikkcentimeter skal totalforbys. Ingen skal få kjøre større sykkel enn moped før de er 18 år. Først som 20-åring skal man få kjøre tung motorsykkel. Dette er de viktigste punktene i et forslag fra Statens vegdirektorat.

Motorsyklistene, både ungdom og voksne, har protestert kraftig mot forslaget. 6 motorsykkelorganisasjoner med tilsammen 20 000 medlemmer har kommet med en felles mot-uttalelse.

De hevder at kampen mot trafikkuulykker føres bedre gjennom opplæring og forebyggende arbeid, enn gjennom forbud. De krever bl.a. obligatorisk kjøreopplæring for dem som skal ha motorsykkelførekort. De påviser også at det ikke er dekning for statens påstand om at de tunge syklene er de farligste.

Rød Ungdom støtter fullt ut protesten fra motorsyklistene. Statens forslag bygger ikke på saklige argumenter, men på falsk skremselspropaganda om den «uansvarlige ungdommen». En tung, velbygget sykkel, kjørt av en syklist med kjøreopplæring, er mye sikrere i trafikken enn en syklist uten opplæring på en lettere, men veltrimma sykkel.

Staten vil med dette forslaget fjerne motorsyklene fra vegene for å rydde plass til bilene. De prøver å slippe unna ansvaret for å gi motorsyklistene trafikkopplæring, og vil ta fra mange en verdifull hobby.

Trekk forslaget tilbake!

SJØLKRIK FRA REDAKSJONEN:

«Selv er vi ofte barnslige og uvitende»

Redaksjonen har fått mye velbegrunna og skarp kritikk fra leserne på denne lederartikkelen. Vi har diskutert kritikken, og er enig i hovedpunktene i den.

Røde Garde har viet kampen mot atomkraftverk og andre viktige miljøspørsmål svært liten oppmerksomhet. I høst ble Granliutvalgets innstilling som vurderer sikkerheten ved kjernekraftverk i Norge lagt fram. Innstillinga gir grønt lys til å bygge atomkraftverk, og er et viktig angrep på folkets natur- og miljøverninteresser. Situasjonen krever at alle progressive kaster krefter inn på å kjempe mot at innstillinga tas til

følge.

I denne situasjonen bruker da Røde Garde sin lederartikkel, ikke til å advare mot innføringa av atomkraftverk, til å peke ut kampppgaver og oppfordre leserne til å ta del i kampen – men tvert i mot angriper vi dem som har vært mest aktive i kampen mot atomkraftverk. (Noe vi sjøl ikke har vært). Situasjonen krever at vi «forener alle krefter som lar seg forene», mens Røde Garde konsentrerer oppmerksomheten om et spørsmål som i dag ikke står på dagsorden, nemlig hva slags holdning vi skal ha til atomkraft under sosialismen. Vår leder var tvert i mot egna til å splitte fronten mot

I Røde Garde nr. 9/78 hadde vi hovedoppslag om marsjen mot atomkraftverk fra Stevns til København i Danmark, og vi intervjuet formannen i Natur og Ungdom om deres syn på atomkraft. I lederartikkelen i samme nummer slo vi fast at Rød Ungdom fullt ut støttet kampen mot atomkraftverk i Norge. Men samtidig brukte vi også ledern til å kritisere Natur og Ungdom for deres prinsipielle standpunkt at de avviser atomkraftverk for all framtid og uansett samfunnssystem.

atomkraftverk og skyve aktivister fra oss.

I lederartikkelen stemplet vi også noen av Natur og Ungdoms standpunkter som «ikke å ligge langt fra å ville skru historias hjul tilbake, ... dette er ei linje som ikke tjener arbeiderklassen». Vi mener dette var å snu saka på hodet. I dag spiller Natur og Ungdom en svært progressiv rolle og går i spissen for å forsvare arbeiderklassens interesser i kampen mot atomkraftverk.

Vi vil også ta sjølkritikk fordi vi i ledern uttalte oss «sjølsikkert og overlegent om en sak vi i redaksjonen har lite kunnskap om. Vi gikk på tvers av Mao Tse-tungs anvisning:

«For å utarbeide et fullstendig sett konkrete prinsipper, politiske retningslinjer og tiltak under rettleiing av den allmene linja, må vi bruke metoden med å støtte oss på massene og med å undersøke og studere systematisk og grundig. Og vi må undersøke de vellykka og mislykka erfaringene i arbeidet vårt historisk.»

Leserne våre viste ei ansvarsfull og sunn holdning overfor Røde Gardes linje: Vi fikk mye og velbegrunna kritikk, både skriftlig og muntlig. Redaksjonen har lært mye av denne kritikken.

Redaksjonen.

Rød Ungdom i Sverige 5 år

Rød Ungdom i Sverige feiret 5 årsjubileum i oktober. Fra starten av var de ikke tilknyttet noe bestemt parti, men etter diskusjoner og studier vedtok de å bli ungdomsforbundet til Sveriges Kommunistiske Parti.

Rød Ungdom spiller en viktig rolle i ungdomskampen i Sverige. De har tatt initiativet til å danne komiteer og foreninger mot ungdomsarbeidsledelsheten. De har gått i spissen for aksjoner mot skolemyndighetenes forslag om skussmål og mer sentraldirigering av undervisninga. I sommer tok Rød Ungdom initiativ til en kampanje mot Cuba-festivalen. Akkurat nå holder de på med en kampanje for å selge avisa si, Rødluvan, i 10 000 eksemplarer.

For å feire 5 årsjubileet arrangerte Rød Ungdom fester i Stockholm, Luleå, Vaxsjø og Göteborg med flere hundre ungdommer tilstede på alle festene. Her var taler og appeller fra SKP, eritreere og palestinere, fra Rød Ungdom i Norge ved Grete Knudsen, teater Rød Ungdom sjøl har laga (og framfører på ga-

Peps Blodsband spilte på 5. årsfesten til Rød Ungdom i Stockholm.

ta når de skal selge avisa si) og flott musikk. Peps Blodsband spilte i Vaxsjø og Veslefrikk i Stockholm.

Rød Ungdom i Norge har i disse 5 åra hatt et nært samarbeid og lært svært mye av Rød Ungdom i Sverige.

Rød Ungdom: OPERASJON DAGSVERK TIL ERITREA NESTE ÅR

Sentralstyret i Rød Ungdom har sendt et brev til «Solidaritet Norge – Eritrea» der de oppfordrer dem til å utrede mulighetene for å foreslå et prosjekt som går til frigjøringskampen i Eritrea til neste års Operasjon Dagsverk.

I brevet heter det bl.a.: «Solidaritetsarbeidet for Eritrea begynner å gro visse røtter blant gymnasiastene, og vi tror også at forholdene er gunstige for å samle flere politiske ungdomsorganisasjoner bak et sånt prosjekt. Vi tror det ville være til stor nytte om dere utredet mulighetene for et prosjekt i Eritrea, og om dere tok kontakt med aktuelle politiske ungdomsorganisasjoner for å samle breiest mulig støtte bak et sånt prosjekt.»

Rød Ungdom oppfordrer sine medlemmer på gymnasiene til allerede nå å starte arbeidet for å samle størst mulig støtte for at neste års Operasjon Dagsverk skal gå til frigjøringskampen i Eritrea.

NESTE NUMMER

Neste nummer av Røde Garde kommer ut ca. 10 januar -79. Stoff til det nummeret må redaksjonen ha i handa seinest 12. desember. Aller siste nytt kan ringes inn på telefon (02) 35 32 62 fram til nyttår. Skjer det noe på stedet der du bor, som du synes skal med i Røde Garde, så ring redaksjonen med en gang og avtal nærmere om skrivning – da er du sikrest på å få stoffet med. Men sjøl sagt kan du bare skrive til oss om alt du vil.

Enhetsaskjon mot Fredsprisen 1978

Flere organisasjoner i Norge, blant dem Palestinakomiteen og Kvinnefronten, har danna «Enhetsaksjon mot Fredsprisen 1978». Enhetsaksjonen vil arrangere stor demonstrasjon i Oslo 10. desember på det politiske grunnlaget vi gjengir nedenfor. Se også lederartikkel på side 4.

Nobels fredspris 1978 – terrorpris!
Ingen fredspris til Begin og Sadat!
Nei til terroristen Begin!
Ingen fred over hodet på palestinerne!
Anerkjenn PLO – palestinernes eneste representant!
Enhets 10. desember – mot fredsprisen!

RØD UNGDOMS KONTORTIDER

Henvendelser til Rød Ungdom kan skje til kontoret vårt:

Korsgt. 18, Oslo 5, telefon (02) 35 32 62.

Postadresse: Boks 610, Sentrum, Oslo 1

Kontortider: Mandag 14 – 17

Onsdag: 14 – 16

Fredag: 14 – 16

Sosialisme og atomkraft, kan det forenes?

«Målet for menneskene må tur og Ungdoms atomkraft-være å bli herre over naturkref-standpunkt. Det som kritiseres-tenene, ikke å legge lokk på ener- spesielt, er at Natur og Ung- gikilder vi i dag ikke mestrer» dom avviser atomkraft som en skriver Røde Garde på leder- energiform, prinsipielt og for plass i nr. 9, i en kritikk av Na- all framtid.

«I et sosialistisk Norge,» sier redaktøren videre, «må målet være å (...) utvikle sikkerhetstil- tak som gjør det forsvarlig å ut- nytte atomkraften». Dette standpunktet virker for meg svært merkelig.

A-KRAFTEN SOM ENERGIKILDE UNDER SOSIALISMEN

Det første en må se på når en vurderer atomkraft, er om en i det hele tatt trenger den energien verket produserer. Natur og Ungdom mener at det gjør vi ikke. Fremtidssamfunnet må basere sin energiproduksjon på fornybare ressurser, og ikke på lager-ressurser som olje, kull, uran etc. Det er to ting som må pekes på når det gjelder A-kraft i forbindelse med fornybarhet:

- 1) Uran er, som sagt, en ikke-fornybar ressurs, som vil brukes opp etter en tid.
- 2) Et atomkraftverk kan, på grunn av den høye radioakti- viteten, bare være i drift i 20–30 år. Etter dette vil verket måtte stå i over et halvt hundreår før det kan rives, noe som vil si at mens et verk vil stå i 80–90 år, vil det bare kunne brukes en fjerdedel av tiden.

Foruten at atomkraft er en ikke-fornybar ressurs, som vi ikke bør basere vår energiproduk- sjon på, mener Natur og Ung- dom at vi i det hele tatt ikke trenger mer energi. Ca. halvpar-

ten av den norske elektrisitets- produksjonen går i dag til de kraftkrevende industri, og spe- sielt til aluminiumsindustrien. Mener Rød Ungdom/Røde Gar- de at vi i et sosialistisk Norge skal fortsette å la store deler av den elektriske kraften gå til en rett og slett ulønnsom industri? Nei, det tviler jeg på.

I Norge har vi i dag et kon- stant folketall på drøye 4 millio- ner, og en oppgave for sosialis- men er etter det jeg erfarer, å begrense befolkningstilveksten. I et sosialistisk samfunn skulle det derfor være unødvendig med særlig mer energi til såkalt «al- minnelig forsyning».

SKADEVIRKNINGER

Atomkraft fører med seg store skadevirkninger. Avfallsproble- met er i dag en av de mest kriti- ske tingene ved atomkraft. Men- ningen er å oppbevare det radio- aktive avfallet i fjell, og ingen steder i verden, ikke engang i et sosialistisk land, kan man sikre geologisk stabilitet i 500 000 år. Avfallsproblemet kommer på den måten ikke nærmere en løs- ning, selv ikke under sosialis- men.

Faren for ulykker er fra før av liten, men ikke så liten som det «ekspertene» vil ha det til. Hel- ler ikke i et sosialistisk samfunn kan man eliminere faren for ulykker, og omfanget av en ulyk- ke, vil vel ikke være mindre i et land med sosialistisk styreform,

kontra kapitalistisk. Problemet med kjølevannet (oppvarming først og fremst, men også radio- aktive utslipp) kan man vel hel- ler ikke løse, samme hvor mye man vil; varmt vann blir nemlig ikke kaldt, bare man innfører so- sialisme. Den økologiske balan- sen vil fortsatt forrykkes, og jeg tror ikke fiskene vil være noe særlig gladere hvis de dør av so- sialistisk radioaktivitet framfor kapitalistisk (unnskyld usaklig- heten, men jeg er litt skuffet).

GIJØR NOE, DERE OGSÅ!

Derfor vil jeg si, som SNM- aktivist sa det i nr. 10, gjør noe dere også, og ikke benytt lede- ren til å kritisere de som jobber aktivt mot atomkraft. Det stem- mer at dere er med i Aksjonen mot atomkraft, og også at dere har oppfordret til debatt i Røde Garde, men dette hjelper lite

(med debatt skal ondt fordri- ves). Som en ungdomsorganisa- sjon som «taler ungdommens sak», bør Rød Ungdom gjøre noe annet enn å si nei til kapitalistisk atomkraft og ja til sosialistisk. Ungdommen i dag ønsker ikke å leve i et radioaktivt samfunn. Natur og Ungdom har ikke tatt noe standpunkt til sosialismen, men vi sier nei til atomkraft uansett, et standpunkt Rød Ung- dom også burde ha. I stedet vir- ker det som om dere ønsker å bruke atomkraftdebatten til en debatt om sosialisme eller ikke. Dette er i så fall galt gjort av dere. Kanskje burde Rød Ung- dom tenke nøyer over slagor- det: «Bedre aktiv i dag, enn ra- dioaktiv i morgen».

Hilsen Skuffet
Natur og Ungdom-
aktivist, Bergen

Det er vanskelig å spå, især om framtida.

sosialistisk Norge vil vi føl- gelig trenge kraft – store mengder kraft. Men Atomkraft? Ja, det kan hende, mener jeg. Vi må ut- vikle de kraftformene det norske folket er best tjent med.

Kan det ikke godt hende

vi en gang kan utnytte atomkraften med større sikkerhet og mindre for- rensing en vannkraft, bøl- gekraft, olje o.s.v.?

Hvem har sagt at det ik- ke kan oppfinnes en metode som nedbryter radioaktivt avfall på 10 minutter? At

ikke vitenskapen kan løse de problemene ved atomk- raften som gjør den livsfar- lig i dag?

Norge er rikt på kraftkil- der – både fosser, olje, bøl- ger og vind. Og vi sløser i dag enormt med kraften. Jeg synes også det i dag virker mer fornuftig å for- ske omkring bølgekraft og vindkraft, som ikke har de faremomentene som atomkraften har. Så i dag virker det lite sansynlig på meg at vi skal få behov for atomkraftverk i Norge. Men å lukke øynene for at det er mulig – det er etter min mening å se bort fra vitenskapen og teknikken utvikler seg, og at behove- ne forandrer seg.

Per, redaksjonsmedlem i Røde Garde

IRLANDS- RAPPORT

Irlandsfronten har ligget nede lenge, men nå er vi igang igjen og det med en ny avis. I Irlandrapport finner du stoff om den britiske hæ- ren og mye annet. Kjøp den, les den og bli med å selge den. Vil du jobbe med Irland, så er du velkommen i Irlands- fronten.

Avisen selges i alle okto- berbokhandler og koster 6 kr.

HANDSLAG TIL KLASSE - KAMPEN

Støtt innsamlinga Handslag til Klasse- kampen.

Postgiro 2 09 15 51
Postboks 2046, Gru- nerløkka, Oslo 5

BESTILL PLAKATER!

Det er fremdeles igjen no- en RG-plakater. Ypperlig til stands. Bestilles fra vanlig adres- se.

STUDIESIRKEL

Vi minner om Rød Ungdoms studiesirkel «Vi skal seire». I tre møter:

1. Sosialisme – ja, Kapitalisme – nei
 2. Verden i opprør og
 3. Skolen
- gir den en enkel og god framstilling av Rød Ungdoms politikk på en rekke punkter. Bestill den fra Rød Ungdom, Boks 610, Sentrum, Oslo 1.

Hvor går Røde Garde?

Jeg tror Røde Garde på en del områder er på rett veg når det gjelder å gjøre avisa til et blad som kan nå langt ut til ungdommen. (Bredde i artikle- ne, artikler om Rock Against Racism, religion og atomkraft, bedre utseende på for-, bak- og midtsidene).

Samtidig tror jeg dere som lager avisa er inne på feil spor på en del viktige og kanskje av- gjørende områder.

«UNGDOMMENS MÅNEDLIGE DAGSAVIS»?

Det ser ut som om dere som la- ger Røde Garde mener at avisa skal være noe sånt. Røde Garde kan ikke ha som målsetting å skrive om så mye som mulig, da vil avisa forsvare seg. Jeg mener avisa må begrense stoffet, og konsentrere seg om et par te- maer.

BLADETS OPPGAVER OG MÅL

Jeg mener at Røde Garde hel- ler skal være et slags maga- sin/blad som på alle måter, i form og innhold, retter seg etter ungdommens spesielle ønsker, behov og interesser.

Røde Gardes oppgave er å få ungdommen til å kjempe, og læ- re kommunisme. Jeg tror at folk som leser Røde Garde ikke lærer så mye av avisa. Dette er en vik- tig feil som også er med på å gjøre avisa mer kjedelig.

Røde Garde skal være et alter- nativ til bladene som ungdom- men tyr til for å dekke sine kul- turelle og politiske behov. Der- for må Røde Garde lære av disse bladene, fra Det Nye til Gateavi- sa.

KONKRETE FORSLAG:

Navn: Jeg foreslår *Rebell*, el- ler Ungdomsbladet *Rebell*. Re- bell fenger og betyr opprører.

Format: Jeg tror A4-format eller litt mindre passer bra. Mer hendig, mindre «dagsavis- karakter», lettere å lage over- siktlig.

Forside: Viktigst ikke å fortel- le om alt i bladet, men å fenge. Fotografi, tegning eller foto- montasje. Bruk farger og skyg- ger. Utnytt teknikken.

Artiklene og stoffet: Stoffet må begrenses, gjøres mer fen- gende i form og innhold. Kon- sentrere seg om et par hovedte- maer for hvert nummer. Grun- dige, men ikke for lange artik- ler. Artiklene skal folk lære av. Legg vekt på å få disse hovedar- tiklene ekstra fine med skikkeli- ge bilder, tegninger eller foto- montasjer. Bladet må bli min- dre grått.

Bedre orden, gi ting sin faste plass.

Temaer: Ta opp forholdet mellom gutt og jente. Er ar- beidsløshet/skyhet frigjøring, slik anarkistene sier? Ta opp prostitusjon og krig. Lag interv- juer med forskjellige folk med ulike meninger. Kulturen må få større plass. Ha med noveller. Artikler om friluftsliv og hobby- er. Foto- og tegnekonkurranser osv.

Fantasi: Ja, hvor er den? Dere som lager avisa må lære å bruke humor, ironi og sjølironi. Sist Røde Garde var kjemisk fri for tegninger! Få folk til å sende inn tegninger og bilder. Tegne- serier må være fast innslag. Bruk teknikken: Lat fotomonta- sjer, store fotografier med tekst inni. Midtsideplakater!

PRØV DERE FRAM!

Er dette idealisme og fagre drømmer? Som vi aldri får råd til? Noe er kanskje det. Andre ting er jeg sikker på vi kan og

BENNY – NORGES SVAR PÅ ROBIN HOOD?

Røde Garde må bli ei avis tu- senvis av ungdommer er glad i, forsvare, bruker og sparer på. Jeg tror «avis»-formen ikke ap- pellerer til ungdommen. Aviser blar man igjennom, leser og ka- ster. Et ungdoms-magasin, slik jeg tenker på, lærer man av, hygger seg med, bruker, sparer på og bruker om igjen.

HVORDAN BLI UNGDOMMENS BLAD?

Vi må selge Røde Garde mer, sann at vi får bedre økonomi og kan drive undersøkelser og dis- kusjoner. Ei «Røde Garde opp av gropa»-kampanje med disku- sjoner om og innsamlinger til bladet, er kanskje en god ide.

Jeg tror det viktigste å legge vekt på nå, er å forandre og ut- vikle bladet, ikke å komme ut of- tere.

må gjennomføre nå. Og hvis re- daksjonen stoler på og bruker bladets venner, er jeg sikker på at vi greier å lage et skikkelig blad for ungdommen. Til slutt håper jeg at jeg har vært med på å sette hjernene (og sinnet?) i gang hos dere som lager avisa, dere som leser den, og dere som nesten ikke gjør det.

Fram for Røde Garde! Disku- ter Røde Garde!

Sylvester Korganov jr.

Tusen takk for et lærerikt og in- teressant innlegg (vi har forkor- ta det litt). Vi oppfordrer andre lesere til å ta opp tråden og ka- ste seg inn i debatten om hvor- dan Røde Garde skal utvikle seg!

Red.

Ny linje, staten er «meget fornøyd» med: HALVPARTEN AV ELEVENE STRØK

Ellen Nilsen forteller hvordan klassen tvang fram eksamen bare i det pensumet de var blitt undervist i.

Klassen som stod (etter å ha fått forandret eksamen 2 ganger)

Onsdag – en uke før eksamen – fikk vi vite at vi ved en feiltagelse bl.a. ikke hadde lært om logaritmer. (En ganske stor del av pensum). For å «ordne» det, fikk vi tilbud om en heldag med matte. Men vi godtok ikke det. Vi ville ikke lese på sprenget med matte for å lære nytt pensum rett før eksamen, det var mere enn nok å repetere, forteller Ellen Nilsen.

Derfor gikk vi – hele klassen – til inspektøren å krevde å få annen eksamen. Det var selvfølgelig «meget vanskelig». Vi var på besøk hos rektor Holm også. (etter eksamen) Hun lurte på om vi var litt dumme som ikke forstod dette med logaritmer, og kastet oss ut etter en tids diskusjon. Men vi gav oss ikke. Og resultatet var at eksamensoppgavene ble åpnet etter godkjenning fra RVO (Rådet for videregående opplæring) og logaritmeoppgavene byttet ut.

På eksamensdagen kom DEN STORE OVER-RASKELSEN Flere av oppgavene var helt gresk for oss. Det var ikke bare logaritmer vi ikke hadde lært, men mye av stoffet som oppgavene bygde på. Da ble vi virkelig forbanna. Læreren fortalte at hun hadde ønsket å bytte

te ut alle oppgavene vi ikke hadde lært, men ikke fikk lov av administrasjonen. Så vi gikk løs på samme runden igjen, og ville ha ny eksamen – i det vi hadde lært. Også nå var det «meget vanskelig». Men aller siste skoledag gikk det: Vi fikk lov å gå opp til ny eksamen. Og den beste karakterene fra de to eksamenene skulle telle. Det er vel unødvendig å si at klassen gjorde det godt? avslutter Ellen Nilsen.

Vi tror nok det ble protestert på andre skoler enn Sogn også. Men vi vet ikke om andre elever enn de på Sogn som satte skolen på hodet. Og vi går utifra at det sitter mange forhenverende elever uten eksamen – og uten jobb.

Et poeng er at klassen vår bestod av 8 med artium, 2 med delvis artium og bare 2 som kom rett fra ungdomsskolen. Allikevel ble pensum mer enn hardt nok for oss, på tross av at vi ikke gikk gjennom alt RVO tydeligvis mente vi skulle.

Vi har teorien for både sterkstrømlinjen og svakstrømlinjen, og har redusert praksisundervisning. Onde tunger kaller den for «strømgymnas», sier Ellen til slutt.

Grunnkurs i elektro heter en linje med stor søknad til – som myndighetene holder på å innføre istedenfor sterk- og svakstrøm på yrkesskolen. Flere fylker har valgt ut elever med spesielt gode forkunnskaper. Allikevel strøk halvparten av de ca. 300 elevene i vår. Å stryke på yrkesskolen er katastrofalt. Mulighetene til lærerjobb er lik null. På spørsmål om hvorfor så mange strøk, svarer ikke myndighetene noen ting. 150 elever med framtida ødelagt bekymrer ikke dem. Men Røde Garde har funnet ut mye likevel...

Til eksamen i vår strøk: 14,7% av elevene i elektroteknikk (sterkstrøm) 33,5% av elevene i matematikk og 13,4% av elevene i elektroteknikk (svakstrøm)

Og da er ikke de som gav opp i løpet av året og sluttet, eller de som ikke møtte opp til eksamen, medregnet. Selvfølgelig var det en del som strøk i flere fag, men vi kan allikevel regne med at minst halvparten av de elevene som begynte på «grunnkurs i elektro» ikke fikk eksamen.

Eksamensavdelingen i RVO (Rådet for videregående opplæring) «vet ikke» om strykprosenten i år er spesielt høy – heller ikke hvorfor så mange strøk.

Fra annet hold har vi fått vite at strykprosenten alltid har vært adskillig høyere enn på sterk- og svakstrømlinjene. Rett og slett fordi teoriensummet blir for stort. Allikevel var det ekstra ille i år, fordi RVO valgte å gi eksamen i deler av pensum som normalt ikke er eksamensstoff. A-pensumet er viktigst. B-pensumet skal

gjennomgås, men gis vanligvis ikke til eksamen. I år fant RVO tiden moden for å gi elevene en trekk på toppen av kjempepensumet. Det hører med til historien at mange lærere ikke viste at det kunne bli gitt eksamen i B-pensum og derfor hadde tatt «meget lett» på undervisningen i det.

Men RVO har sitt på det tørre. De har ikke gjort noe ulovlig. «Det er opp til elevene å lære seg pensum.» Men kanskje allikevel tiden var inne til å gjøre noe?

Vi ringer RVO for å finne ut om de er fornøyd med «felleselektro». konsulent Olsen svarer:

– Ja, vi er absolutt fornøyd. Grunnkurs i elektro er tilfredsstillende som grunnopplæring for de kravene som stilles i arbeidslivet i dag.

– Er ikke linja for vanskelig?

– Faget er vanskelig. Det er ikke til å komme utenom. Det har skjedd en teknisk utvikling som vi må følge opp.

– Har dere vurdert eksamensresultatene?

– De har ikke vært oppe

Elektrofag Grunnkurs.

Grunnkurs i elektrofag kvalifiserer til inntak i videregående kurs elektro (sterkstrøm) radio/TV, serviceelektronikk for maritimt utstyr, skipselektrikere, kontor-maskinreparatører o.a. Linja anbefales spesielt for elever som er usikre på om de skal velge sterkstrøm eller svakstrøm, idet de nå kan få nærmere kjennskap til fagene og utsette det endelige valg til de skal søke på videregående kurs.

Skolested:

Breivika videregående skole
Tromsø maritime skole
Nordreisa videregående skole
Stangnes videregående skole

Slik skriver informasjonskatalogen om «felleselektro». Ikke noe om vanskelig linje osv.

til vurdering, men vi har oversikt over dem.

Olsen forteller til slutt at det ikke er planer om noen vesentlige forandringer for linja.

At halvparten av elevene stryker, er altså ikke grunn til å vurdere engang.

Skal noe bli gjort, så må andre enn RVO ta opp saken. Eleveråd og lærerorganisasjonene er utfordret.

Og så moralen: Stol alltid

på at skolemyndighetene gjør det beste for deg. Ha tiltro til eksamen – den er alltid rettferdig. Begynn gjerne på forsøkslinjer. Skulle noe gå galt, iler straks myndighetene til med erstatning og hjelp. Vær ikke bakstreversk og gå imot nye «reformer» – de er til ditt eget beste.

«trekker»

Historien om «felleselektro» og Schönbergkomiteen

I 1973 startet forsøkene med «grunnkurs i elektro» på Sogn videregående skole. Forsøket ble opptatt i «Schönbergkomiteens» innstilling om «felles grunnopplæring i beslektede fag». Så lignende forslag er gjennomført, eller skal gjennomføres på andre faggrupper. Etter 2 års forsøk sa myndighetene «Felles grunnopplæring er et vesentlig bedre undervisningstilbud enn sterk- og svakstrømlinjen.»

Men de fikk svar av 8 sterkstrømlærere på Sogn som skrev et usedvanlig skarpt svar til å være lærere. Bl.a. står det: «Timetallet i arbeidsteknikk (praksis) er redusert med 3 timer pr. uke fra 16 til 13 timer. Av disse 13 timene pr. uke er bare 6 timer rettet mot sterkstrømfaget.» «Øvelsene er av en slik varighet at elevene ikke får anledning til å arbeide seg inn i problemene.» «Elevene... får en opplæring som er lite i samsvar med den praksis de møter ute i arbeidslivet...» «Teoripensu-

met er for omfattende slik at en ikke får gått nok i dybden i stoffet.»

Schönbergkomiteens forslag ble også møtt av en storm av protester fra YLI og yrkesskoleelevene. Over 30 000 elever aksjonerte mot innstillingen fordi «felles grunnopplæring» betyr en svekket fagutdanning. Du får dårligere og mindre opplæring i ditt fag, og skillene mellom fagene blir utvisket. Sterke fagskiller (Ingen andre kan gjøre jobben) gjør arbeidsgiveren mye mer avhengig av de faglærte.

Men noen protester fra elever og lærere er ikke alt her i verden. Arbeidsgiverne og pampene i LO støtter forslaget, og det betyr jo mer. Linja skal innføres. RVO ber fylkesskolestyrene å innføre «felleselektro» i 78 eller 79. Nå går det adskillig seinere i virkeligheten for fylkesskolestyrene bestemmer og det koster penger å bygge om klasserom osv. Så det går ann å få stanset skolestyrene enda.

NEI TIL FELLES GRUNNOPPLÆRING

Schönbergkomiteen
betyr rasing
av fagopplæringa! –
Forsvar fagskillene

SLUTT OPP OM YLI
SAMMEN ER VI STERKE

YLI-plakat fra kampen mot Schönbergkomiteen i -75.

Bra jobba, Stjørdal!

På Stjørdal videregående skole ble det dannet en alternativ OD-komite som oppfordra folk til å samle inn penger til Eritrea i stedet for Thailand. De delte ut løpesedler, hang opp veggviser og hadde konfrontasjonsmøte med OD-komiteen på skolen. Ca. 45 prosent av elevene boikotta prosjektet til Unge Høyre. 30 av disse deltok i Swapo-prosjektet. Ca. 45 elever var med på å samle inn penger og annen støtte til

Eritrea. De skaffa seg jobber, ved siden av at det ble solgt et ukjent antall støttefemmere som Tredje verden-komiteen har laga til. Alternativ OD-komiteen hadde også stand på OD-dagen. Ca. 100 elever deltok ikke i det hele tatt. En ting var bra med det i hvert fall: De boikotta det reaksjonære Thailand-prosjektet. Røde Garde var til stede på standen og prata med jentene som sto der. De var fornøy-

de, men sa at hadde de fått mer tid på seg, ville de fått med flere av elevene. Det er lett å samle støtte til Eritrea når folk får høre om at kubanske soldater og sovjetiske våpen brukes til å gjøre Eritrea til en koloni under Etiopia. De slåss for retten til å være herrer over sitt eget land, de slåss for at jentene kan ferdes ute etter at det er mørkt uten å være redde for å bli voldtatt av etiopiske offiserer.

Røde Garde var innom foretninger der det jobba folk som skulle gi penga til Eritrea. Inntrykket er at de begynte å bli entusiastiske når det gjaldt støttearbeid til Eritrea. Det ble gjort et godt arbeid på Stjørdal, og vi håper at andre lærer av de erfaringene og foretar liknende ting.

Korrespondent,
Trondheim

Eritrearepresentant i Kristiansund

Operasjon Dagsverk på Atlanten videregående skole i Kristiansund fikk i år svært liten oppslutning. Av en elevmasse på ca. 500 støtta i underkant av 150 elever opp om Thailandprosjektet.

SWAPO-prosjektet i Angola fikk også liten oppslutning (ca. 4-5 elever). Støtte til frigjøringsbevegelsene i Eritrea ble ikke stilt som eget alternativ ved skolen, men noen elever gikk i spissen for å få en representant fra ELF til skolen i forbindelse med internasjonal uke.

I en fullsatt aula holdt representanten fra ELF ei innledning om forholdene i Eritrea, fortalte om hvordan hele befolkninga i Eritrea var organisert i frigjøringskampen, hvordan Sovjet støtta Etiopia. Videre om hvordan de førte geriljakrigen, tok våpen fra fienden, sjøbergning og om hvordan de behandla fangene sine.

Etter innledningen ble det åpna for diskusjon og spørsmål. Elevene var svært opptatt av hvordan frigjøringsbevegelsene skaffa våpen, om de fikk våpen fra andre land og om forholdet mellom ELF/EPFL.

Tsaye Dagnew fra ELF i Norge snakka til en fullstappa gymsal på Atlanten videregående skole.

For en del av elevene var det vanskelig å ta stilling til om det var rett å støtte Eritrea med våpen. Representanten fra ELF sitt besøk gjorde i alle fall inntrykk på elevene og økte forståelsen for at Eritrea kjemper en rettferdig krig.

Noen reaksjonære prøvde imidlertid å kjøre ut ei

linje om at dette var ensidig propaganda, at det skulle ha vært en motstander av frigjøringskrigen til stede (Bresnev eller Mengistu?). Dette ble for latterlig, og ble raskt trukket tilbake.

Besøket fra ELF ga i alle fall positive resultater, ca. 300 kr. ble samla inn til fri-

gjøringskampen i Eritrea, en gjeng folk ble inspirert til å studere mer om Eritrea og ei Eritreagrupper nå i oppstartingsfasa.

organisasjoner ved landbruksfagskolene.

For ILFS
Åge Morten Tangen
(formann)

RG har få fotomedarbeidere, særlig på landsbygda, og landbrukskolene. Derfor dette arkivbildet: Ei høne.

Åpent brev til Landbruksdepartementet fra ILFS

ILFS (Interesseorganisasjonen for landbruksfagskolene) har satt seg som oppgave å ivareta landbruksfagskoleelevene og praktikantene i landbruket sine interesser. Organisasjonen ble startet i 1976, og har helt siden starten hatt store problemer med økonomien.

Også i år har vi fått avslag fra Landbruksdepartementet på vår søknad om statsstøtte. ILFS får ikke støtte fra staten til den daglige driften av organsiasjonen slik alle andre elevorganisasjoner i

landet får. Dette mener vi er en grov diskriminering av landbruksfagskoleelevene. Vi mener vi har rett til å drive vår egen organisasjon under de samme vilkår som andre elevgrupper.

Det er vanskelig, for ikke å si umulig å drive en elevorganisasjon bare på grunnlag av kontingenten. Dette betyr at de økonomiske byrdene det innebærer å holde liv i organisasjonen, blir skjøvet over på elevene sjøl, og de som sitter i ledelsen for ILFS. Økonomien er derfor en direkte

hindring for at sentralstyret skal utføre det arbeidet de er pålagt av landsmøtet, og det betyr store vanskeligheter med å gjennomføre en demokratisk saksbehandling på alle plan i organisasjonen.

ILFS søkte LD om støtte både i 1977 og 1978. Begge ganger fikk vi avslag uten noen annen begrunnelse enn at de av budsjettmessige hensyn ikke kunne bevilge oss penger. Et år har gått uten at det er blitt opprettet noen ny post på LD sitt budsjett som er beregnet på støtte til ILFS. Dette får oss til å tro at «budsjettmessige hensyn» ikke er den egentlige begrunnelsen for avslaget. Dersom det har vært politisk vilje til det fra staten sin side, kan vi ikke skjønne annet enn at det har vært mulig å bevilge penger til den daglige driften av ILFS både over budsjettet for 1978 og 1979. Vi vil derfor stille LD spørsmålet: Mener Landbruksdepartementet det er riktig at ILFS ikke skal få statsstøtte når alle de andre elevorganisasjonene får det, og hvorfor har det ikke blitt avsatt en post på LD sitt budsjett som er øremerket for støtte til elev-

Fra skolegården

Mork måtte gi seg!

Det var stor stemning blant sykepleierelevene da nyheten kom, om at 4 måneders turnustjeneste var fjernet. Departementet hadde endelig måttet gi seg, etter 4 års press fra elevene. Landsstyret i Norske Sykepleierelevers Landslag kunne avblåse den varslede streiken. Departementet/Helsedirektoratet har det siste halve året nektet å ha møter med elevene om turnustjenesten, helt til de nå måtte møte oss sammen med Norsk Sykepleierforbund.

Fire års hard kamp, og enormt stor enhet blant sykepleierelevene mot turnustjenesten, var det

som skulle til. Fire år med god diskusjon blant elevene – og derav stor aktivitet med å spre informasjon om kravet vårt. Ideene og tiltakene var mange. F.eks. ble en bil med parolen vår kjørt fra Hammerfest til Oslo.

På møtet hvor departementet trakk turnustjenesten stilte Norsk Sykepleierforbund og Norske Sykepleierelevers Landslag forslag om at offentlig godkjente sykepleiere ikke kan inneha overordnede stillinger før de har et års arbeidserfaring. Dette gikk sosialdepartementet med på.

Aktivist på
sykepleierskole

1000

i demonstrasjon på Voss

På aksjonsdagen for nynorske læremiddel var om lag 30 000 elever med. 40 skular var i streik. Eit av dei beste resultat vart nådd på Voss, der 1000 tok del i demonstrasjonen, sjøl om det høleregna under toget.

Vi har snakka med Gunnar Storbø, formann i aksjonsnemnda på Voss.

oner kroner?

— I vår vedtok stortinget at det skal vera gjenomført jamstelling i den vidaregåande skulen innan skulestart 1981. Viss dette skal kunna gjenomførast, må det løyvast 30 millionar over statsbudsjettet for 1979. Stortinget sa at det ikkje skulle vera økonomiske hindringar for språkleg rettferd.

— Kva syns du om at regjeringa har gort framlegg om 13 millionar?

— Dette er heilt uakseptabelt. Viss det ikkje vert vedteke i stortinget å løyva meir, vil det seia at dei bryt vedtaket dei gjorde i vår. Det einaste me kunne gjera, var å gå ut i harde aksjonar for å visa alvor bak krava.

Klassekampen
7. november '78)

— Har det vore framgong i kampen?

— Ja. Etter dei harde aksjonane starta i 1971 har det vore klar framgong. Men ikkje nok. Eit døme: I gymnaset var omlag 17 prosent av lærerbøkene på nynorsk før aksjonen tok til. I 1977 var talet ca. 60 prosent.

— De krev heile 30 milli-

Sogn krever normale kantinepriser

Allmannamøtet på Sogn Yrkesskole med 700 tilstede vedtok med overveldende flertall en resolusjon om kantina på skolen. Resolusjonen stiller endel krav til Oslo kommune.

slik som nå, kantinebudsjett.

3. Kommunen må dekke eventuelt fremtidig underskudd. Dermed trenger ikke kantina å gå med overskudd som skal opparbeides i et fond på 100 000 kroner. I følge prisloven har man ikke lov å opparbeide mer enn 30 000 kr. I fjor var overskuddet hele 41 000.

Om disse tre kravene blir innfridd vil vi komme på samme prisnivå som kantiner med kommunal støtte. Nå ligger vi 35% over.

1. Alle de 7 som arbeider i kantina må lønnes av kommunen. Nå lønnes 2 av kommunen og resten av prisene.

2. Maskiner og utstyr på kantina må gå over skolens budsjett. Og ikke

«Gerhard» — ny roman om ungdom og arbeidsløshet

— Alle burde lese denne boka. Det finnes mange vrangforestillinger om ungdommen, men denne boka forteller sannheten. Dommen kommer fra Unni, 16-åring fra Linderud i Oslo. Boka er «Gerhard», Tove Nilsens siste bok. Unni har lest boka, og sammen med Røde Garde møtte hun Tove for å diskutere den.

Ungdom! Livet vårt er verdt en kamp!

**Unni, 16,
møter
forfatteren
Tove Nilsen**

Unni er 16 år og går for tida på kontorarbeidskurs. — Fint med bøker som får deg til å tenke etterpå, sier hun.

Som forfatter kan du ikke stille deg likegyldig til de overgrepene som ungdommen blir utsatt for, og som bare øker i styrke, sier Tove Nilsen som nå har gitt ut sin femte bok, «Gerhard».

Gerhard er en unggutt fra Oslo. Boka handler om hvordan han opplever å gå arbeidsløs, om kameratene hans, forholdet hans til foreldre, stoffmiljøet, politivold og jenter. Om gleden ved å få seg jobb, om karate og om mye mer. Gjennom samtalen med Unni og Tove ønska vi blant annet å finne ut om «Gerhard» er ei realistisk bok, forteller den sannheten? Hjelper den oss framover? En politisk bok? Kjedeilig, spennende, morsom? Vi gir ordet fritt:

Tove: Den forrige boka mi, «De skulle bare visst» var en rein og litt enkel ungdomsbok. Bipersonene i den er blitt hovedpersoner i denne. Jeg blei ikke ferdig med dem. For å få denne boka realistisk har jeg prata mye med folk, jeg har vært på de stedene jeg skriver om, og prøvd ting — for eksempel å registrere meg på arbeidskontoret. Dette har vært en ny framgangsmåte for meg, mye mer utadvendt, før har jeg mye mer bare skrevet ut fra mine egne erfaringer.

HVERDAGEN ER SPENNENDE

Unni: Jeg synes boka er fin. Den stemmer med sann som det er.

Unni: Jeg leser ganske mye bøker. Og jeg synes at «Gerhard» var mye mer morsom å lese. Fordi den er skrevet på vårt eget språk og fordi den handler om ting jeg har opplevd sjøl. Det er fint å lese om hvordan andre ser på ting du kjenner sjøl.

Tove: Dagene er fryktelig kjedelige for den som er arbeidsløs. Og jeg ville skrive grundig om den situasjonen. Derfor var jeg litt redd for å skrive en kjedelig bok. Gerhard er ikke noen helt, men det fins mange Gerhard'er. Og Gerhard er så langt fra kjedelig!

Røde Garde: Ja, boka understreker fint at disse van-

lige ungdommene er spennende mennesker, og du tar også 100 prosent stilling for ungdommen i boka. Men du tar også stilling for foreldrene?

FORELDRE ER IKKE FIENDER

Unni: Mora til kameraten min har lest boka, og hun syntes også den var fin.

Tove: Sånne som Gerhard blir utsatt for mye hets fra voksne. De voksne danner seg ofte et galt bilde av den ungdommen som står på T-banen, for eksempel.

Unni: På Linderud er det det samme. Fordi vi bare står der får vi slengt mye dritt til oss, masse som ikke er sant engang. Jeg har fått høre på skolen at jeg ikke må stå ved T-banen, for det er så farlig! Dessuten blir det sagt at foreldre til ungdom som bruker stoff er mye verre enn andre foreldre, men det er ikke sant.

Tove: I ungdomsbøker blir ofte ungdom og foreldre satt opp mot hverandre. Jeg synes det er viktig å vise at de ikke er motstandere i virkeligheten. Gerhard kan også slenge dritt om foreldrene sine, til dem og ute blant kameratene, men det er jo der han bor, han hører sammen med dem.

Røde Garde: Er «Gerhard» en politisk bok?

HVA ER EN POLITISK BOK?

Tove: Den er politisk i den forstand at du kan ikke skrive en bok om arbeidsløshet uten at det blir politisk. Men jeg håper at det er en optimistisk bok.

Unni: Ja, det synes jeg den er. Den kan hjelpe folk som er i den situasjonen sjøl. Hvis de leser den, kan de begynne å tenke mer. Men jeg synes ikke boka er politisk. Politikk er kjedelig, stort sett. Den eneste politikken jeg tenker på er politivold, rasediskriminering og kvin- nediskriminering, resten er kjedelig.

Tove: Det kunne sjølsagt vært fristende å la Gerhard skjenne mye mer politisk. Men det ville vært juks av meg, synes jeg. Han tenker på ting som han har erfart sjøl — om hetsen mot ungdommen, stoffmiljøet og sånne ting. Derfor vil kanskje noen savne at Gerhard ikke liksom våkner opp og skjønner samfunnet rundt seg, og kaster seg inn i kampen for sosialismen.

FOLKA MÅ TENKE SJØL

Unni: Men det er jo nesten ingen som tenker sånn. Ihvertfall ikke jeg. Sånne bøker som liksom ender godt og alle skjønner alt, er kjedelige. Det er mye bedre at den får deg til å tenke sjøl etterpå.

Røde Garde: Jeg synes boka er full av politikk, men det fine er at den får det fram på en naturlig måte.

Tove: Ja, folka i boka må tenke sjøl. Hvis forfatteren tenker for dem, blir det juks.

Røde Garde: Men det er jo en sånn person i boka di. En feltarbeider som har forstått en masse politikk, og prøver å formidle det til Gerhard og kameratene hans. Men jeg synes at han er den minst troverdige i hele boka.

Tove: Ja, jeg er enig. Jeg falt vel litt i den fella at jeg syntes jeg måtte ha en voksen som sier de «riktige» ting. Men han var ikke noe viktig for meg, og derfor blei han ikke viktig i boka heller.

Unni: Jeg festa meg ikke så mye ved han fyren. Han virka jo grei, men jeg kjenner en sånn fyr sjøl, som er grei, men når han begynner å mase om politikk og møter og studiesirkler og greier, så reagerer jeg akkurat sånn som Roger i boka — blir sinna. For jeg er enig i mye som kommunistene sier, men jeg veit så lite, så jeg vil gjerne finne ut hva jeg mener sjøl.

Røde Garde: Til slutt. Boka koster 88 kroner. Det er da fryktelig dyrt, Tove?

Tove: Ja, men det hadde jeg liten kontroll over sjøl. Jeg kunne bare si at den skulle bli billigst mulig. Men det er forlaget som bestemmer prisen.

Unni: Vi kan låne den på biblioteket, eller kjøpe den flere sammen. Og skolene burde kjøpe den inn. For alle burde ihvertfall lese den!

2-4-6- URK, KLASSEPURK

Denne visa er sendt av ungdom i Stavanger, som etter hvert ser ut til å bli en foregangsby når det gjelder å fortelle ungdom rundt i landet at det skjer noe nettopp i byen deres. Nå må mange flere ta opp den fine utfordringen fra Stavanger — hvordan står det for eksempel til i Kristiansand?

Det er vel unødvendig å fortelle at melodien til denne visa er Tom Robinsons «2-4-6-8, Motorway».

Refr.:
2-4-6 — URK — klassepurk
bruker terror for å tro oss ned
3-5-7-9 — Onkel — Politi
samla skal vi jage dem avsted.

Når vi okkuperer for å få en klubb
blir det satt inn bikkjer hest og purk
Pressa sier vi er byens verste subb
kommunepampen er den rette skurk

Refr.

Arbeidera på brygga kasta purken vekk
De viste oss at det går an å slåss
Purk og rederiet fikk en ordentlig smekk
Arbeidsfolka viste veg for oss

Refr.

Her i parken har vi finni oss et fristed
Men purken vil jage oss av sted
Plutselig så var vi blitt 2000
Og purken jaga vi til helvet-e.

Refr.

Ungdom går'ke lenger trygt på gata
blir taua inn og banka gul og blå
Purken er ekspert på vold og terror
Vi samler oss og slåss mot dette nå.

Refr.

Sekretær i barnevernsnemnda i Bodø:

«Politivedtektene»

er no jåss

rode garde
korrespondent

Bodø skal få nye politivedtektene. Ifølge disse er det ikke lov for barn under 15 år å streife om på gata etter kl. 20.00 fra september til april.

De politiske ungdomsorganisasjonene har ikke fått uttale seg om forslaget til nye politivedtektene. Men det har derimot Handelsstanden.

I denne forbindelse har Røde Garde intervjuet Einar Hansen, sekretær for Barnevernsnemnda i Bodø. Han uttaler seg her som privatperson.

— Hvor kommer dette forslaget fra?

— Egentlig er ikke denne paragrafen av ny dato. Dette avsnittet står også i de vedtektene som gjelder i dag. Forslaget har vært tatt opp i presse og radio, slik at det virker som om det er Justisdepartementet som står bak. Forslaget kommer landet rundt.

VILKÅRLIG OG URETTFERDIG

— Hva synes du om politivedtektene?

— Politivedtektene er no' jåss. Man har en masse heilt detaljerte regler som folk bare flire av. Du har ikke lov å kaste stein, ikke puste med pusterør, må holde tispas inne i løpetida osv. Men det viktigste er paragrafen om barn der vi finner uttrykket «streifer om på offentlig sted». Dette uttrykket er så vagt, at det i praksis blir opp til den enkelte politimann å vurdere hvem som streifer.

En slik paragraf er umulig å håndheve på en rettfærdig måte. Paragrafen gjelder i dag og den blir lite

brukt. Men politiet vil kunne bruke den i tilfelle mistanke om kriminalitet, hvis de vil at ungdommen skal hjem, eller i verste fall om de har noe imot disse ungdommene. Dette vil nødvendigvis bety en vilkårlig bruk av denne regelen.

— Men åpner ikke denne paragrafen for at politiet kan legge seg etter spesielle ungdomsgrupper slik som vi kjenner til fra T-banen i Oslo og fra Lørenskog?

— Jeg kjenner ikke til slike tilfeller fra Bodø. Men det er klart at denne paragrafen åpner for det.

VI TRENGER IKKE SLIKE PARAGRAFER

— Trenger vi slike vedtektene?

— Skal man ha mest mulig detaljerte politivedtektene for å holde folk i øra? Paragrafer har man nok av. Det trengs ikke egne paragrafer for å holde ungdommen vekk fra gata. En begrunnelse for å gjøre dette er faren for kriminalitet. Det er tull. Vi har jo straffeloven for å hindre lovbrudd.

Det er ikke gjennomsnitts-fjortenåringen som rammes av denne paragrafen. Det er ungdom med problemer fra før, i hjemmet, på skolen, i bomiljøet. Hva slags problem løses da ved å sende dem hjem i politibil?

Dersom poenget er å ta vare på ungdommen, må det gjøres på en mye mer grunnleggende måte, ved at sosialsektoren og andre kommer inn med forebyggende arbeid og i behandling. Politiet kan ikke drive slik virksomhet. Derfor holder ikke påstanden om at dette er til beste for ungdommen.

FI KAPITULERT FØRT

Mannskapsmessa på Værnes Flystasjon er gammel og umoderne. Kjøkkenet går i krika og koka og er vanskelig å hoille reint. Mykje av reinhoille foregår ved at'n spyle golvet. Det heile ser ganske grisat ut, og sånt går naturlig nok utover trivsel'n både te dem på kjøkkenet og te soldatan.

Også utstyret er gammelt og upraktisk, og reinhoille er like vanskelig her. Ofte må ein seinn bestikk både 2 og 3 gongar gjennom oppvaskmaskina før det blir reint. Folk som har hatt kjøkkenvakt tar seg gjern eit par middaga på kantina dagen etterpå.

Kravet om ny messe på Værnes er gammelt. I tillitsmannspapiran kaimn ein følgje dette minst 6 år tebakke. Også stasjonsleinga har arbeidd for ny messe (sei dem) — men itj nå har skjedd.

Torsda'n 28.10 boikotta mainnskape midda'n. Ca. 30 av dei 350 rekuruttan møtte opp, resten skaffa seg vomfyll på anna vis. Aksjonen var spontan og lite organisert. Ein grunn te det er jo at tillitsmenn itj kan organisere ein slik aksjon, da hadde det gått på ræva ut av apparatet! Kontakten mellom troppan va dårlig og eit par vart difor «attpåheng».

«Folk som har hatt kjøkkenvakt tar seg gjerne eit par middaga på kantina dagen etterpå.»

rode garde
korrespondent

En anna negativ ting va at kjøkkenpersonalet trudde vi protestert mot dårlig mat, og var først orientert om grunnlaget gjennom pressa. Det hadde vore naturlig å alliere seg med dem, og prøvd å få dem med på aksjon.

Men tross alt, resultatet vart bra. Vi fekk god dekning i massemedia. Bl.a. vart stasjonssjefen intervjuet i lokalradion. Han meinte det va ein forståelig aksjon, og støtta kravet om ny messe.

For få daga sida vart det gjeve eit muntlig løfte om at det skal byggast ny messe på Værnes i 1979. Kor mykje det e i dette, får vi sjå. Soldatan har i allefall vist at dem mobiliserer store styrka og gjennomfører raske og overraskandes forflytninga. FI kapitulert fort den her gangen!

Med helsing
3-14 Soldus Winkelstjerne.

Ikke stjerneliv i stjerneblokkene

Hun kom til Oslo med sovepose og koffert under armen. Hun hadde fått jobb som avdelingshjelp på Ullevål Sykehus, med hybel tilhørende jobben. Det var siste utveg, for arbeid i hjembygda på Vestlandet fantes ikke.

Men det var bare det at da hun kom fram, viste det seg at hybelen var uten et møbel, og uten adgang til kjøleskap og vaskemaskin.

Røde Gardes lokale medarbeider møtte denne jenta da vi dro på husbesøk på Oslos største arbeidsplass, i «Stjerneblokkene» på Ullevål Sykehus. «Stjerneblokkene» består av 3 8-etages betongblokker som huser ca. 300 av Ullevåls ansatte, de fleste avdelingshjelper og portører. Disse blokkene har ei historie som er verd å nevne: De ble bygd i all hast foran Olympiaden i 1952 for å huse OL-folk. Og etterpå fant man ut at de likeså godt kunne brukes til å stue inn ansatte ved Ullevål Sykehus.

BLE SJUK

Men tilbake til jenta vi møtte. For to måneder siden kom hun til en tom hybel med sovepose under armen. Hun hadde ikke annet å gjøre enn å sove på gulvet i et kaldt rom som ikke ble oppvarma før langt ut i september. Hun prøvde gang på gang å få flytte inn i en av de mange møblerte hyblene sykehuset også har. Men det fikk hun ikke, enda mange av dem sto tomme. Disse hyblene tilfalt ikke nyansatte avdelingshjelper, ble det sagt. Jenta var giftisk, og resultatet var at hun ble sjukmeldt i 14 dager pga. disse boforholdene.

IKKE PENGER TIL MAT

Aleine og ny i byen, uten nåla i veggen på en tom hybel, ingen trivlig tilværelse. Jenta forsøkte å få forskudd på lønn for å kunne kjøpe seg det aller mest nødvendige for å leve. Men dengang ei. De høye herrer i administrasjonen kunne bare beklage, det lot seg ikke gjøre.

INNFLYTTERE OG FREMMEDARBEIDERE

Det er ikke lett å bli kjent med folk i «Stjerneblokkene», var jentas erfaring. Det er ikke noe felles oppholdsrom eller naturlig samlingssted. En kan faktisk bo i samme korridor i flere

måneder uten engang å ha sett hverandre i korridorene. Resultatet av dette er at mange av de som bor der ikke orker å sitte aleine på hybelen kveld etter kveld, og at dette fører til mye uteliv med mye drikking og en del stoffbruk.

Det er en hard virkelighet som møter innflytterungdom når de for første gang kommer til Oslo. Det er særlig innflytterungdom og fremmedarbeidere som bor i «Stjerneblokkene». En avdelingshjelp må nemlig ha jobba på Ullevål Sykehus i 15 år (nylig satt ned fra 20), før hun kan få leilighet med eget bad eller dusj.

rode garde
korrespondent

Stjerneblokkene blei opprinnelig bygd for å huse OL-deltakere i 1952.

Nazistene jobber best i mørke

rode garde
korrespondent

Eksklusiv rapport fra Berg gymnas, Oslo:

Natt til 30. september hadde nazistene i «Norsk Front» en liten snarvisitt på skolen. Ved utgangen til gymsalen var det tett i tett med naziplakater, 40–50 stykker i alt. «Hvordan avsløre ML-lærere», og en oppfordring om å kjøpe «Nasjonalisten» som er i salg hos Narvesen. Nazistene hadde tapetsert hele veggen og klisstra opp veggtafelen, over discotekplakater og valgplakatene til russen.

Alle som kom til hjelp å fjerne plakatene, ikke en papirbit ble igjen. Men spørsmålet stiller seg: Har vi nazisympatisører på skolen? Vi håper i det lengste at det bare har vært den kvalme gjengen fra «Norsk Front»s kjerner som måtte ut og få litt spenning.

Men vi sier til dere: Kom om dagen! Da skal dere få så mye spenning at dere ikke kan stå på ei uke.

Anti-nazist

Lillehammer har endeleg fått eit jentefotballag med det klingande navnet «A. gata», eit ordspel over lagsnavnet «Gata». Vi har prata litt med tre ildsjeler i laget: Hege Helgesen, Kristin Utgård og Solveig Sigstadstø.

Og først vil vi vete korleis «A. gata» vart til.

— Faktisk på eit fødselsdagsselskap. Vi prata der litt laust om dette og entusiasmen steig. Vi sette så ord om i handling og byrja nokre dagar etter med fast trening to gongar i veka. Dette var i midten av mai. No er det ganske få att av dei som var med frå starten, men det har kome til så mange nye at vi har meir enn fullt lag. I det siste har det vore svært bra oppmøte på treninga.

— Kva fekk dykk til å starte med jentefotball?

— Vi var interessert i fotball, hadde lyst til å byrja spele, m.a. for å få skikkeleg trim. Fleire på laget har tidlegare drive idrett, t.d. håndball.

GUTTA HJELPER OSS

— «Gata» er jo eit lag i 7. divisjon, kvifor vart det dei som starta opp med jentelag?

— Det var no vi som starta laget, men fleire av oss kjendte godt folk i «Gata». Dei var på si side interessert i å hjelpe oss, sjølv om dei nok ikkje trudde noko på dette.

No har vi god støtte av gutta i laget, dei er opptekne av at vi trenar og oppmuntrar oss til å halde fram. Trur dei er glad over denne utvidinga av fotballaktiviteten.

— I Gudbrandsdalen har det no vore spela serie for jentelag med ein 7–8 lag, men først no vert det lag i Lillehammer. Kva kan det ha seg?

— I dalen har det vore større interesse for jentefotball, m.a. trur eg kretsen der tok initiativ, og i ei lita bygd t.d. har dei svært mange tilsoadarar. Her i byen har ingen teke noko initiativ, sjølv eit stort lag som LFK har ikkje gjort noko for å få i gang jentelag.

VIKTIG MED GODT MILJØ

— Korleis er miljøet i «A. gata»?

— I laget er det folk med ulik bakgrunn og ulike meiningar, men det er eit

Jentene i Lillehammer har byrja spele fotball — vi presenterer «A. gata»

rode gærde
korrespondent

Fotballlaget A. gata samla til kamp.

enormt samhald. Ikkje noko sur kritikk og hakking på kvarandre, men positiv hjelp. Alle har glede av å spele og det er det viktigaste. Det ligg ei fare i at det kan bli for mykje alvor om laget skulle gjere det godt. Sjølv sagt ynskjer vi at det skal bli eit godt lag og ein lyt ha med eit konkurransemoment i idretten, men det lyt helle tida vere ein balanse mellom Alvoret og moroa ved å spele. Men, som sagt miljøet er svært godt og ik-

«Niesa mi ville ikkje ha meg som tante då eg byrja spela fotball!»

kje noko tyder på at det vil endre seg.

FOTBALL ER FLOTT JENTEIDRETT

— Kva med myta om at «fotball er berre for gutar», spelar det noko rolle for dykk å ta livet av ho?

— Heilt i starten var det vel ikkje det vi tenkte på, men når vi no ha byrja ser vi og denne sida som viktig. Fotball er absolutt ein flott idrett også for jenter.

— Eg har ei niese som ikkje lengre ville ha meg som tante då eg byrja spele fotball! Men no er no sjølv med på eit lilleputtlag, så det går framover. Det er sjølv sagt stor forskjell på jente- og guttefotball, men slik er det jo i mest all idrett. Vi lyt, i fotball bli vurdert ut i frå nett at vier jenter.

— Først skal vi no søke om å få bli med i serien i Gudbrandsdalen. Vi har jo eit problem med å få heimbane. Hovudbana i byen, Stampsletta, ville jo vore det beste og vi håper vi kan få bruke ho. Elles vert det ei viktig nok oppgåve å halde på laget og å gjere det så godt som mogeleg i serien

samstundes med at spelegleda er drivkrafta. Det hadde og vore artig å meldt på laget til NM. Ei viktig oppgåve er det få trekt med fleire yngre jenter.

— Korleis vert det med treninga i vinter?

— Det er eit stort problem. Det er stor belastning på gymsalane og så lyt ein betale leie. Men vi finn vel på eit eller anna.

— Dykk ar alt vora i ilden i ein privatkamp mot seriemesteren i Gudbrandsdalen, Kvam. Eg syntes dette var ein fin kamp med bra innsats og som lova godt. Kva er dykkar vurdering?

— Sjølv om det kneip hardt på kondisjonen så var det i alle fall som du seier innsats heile kampen. Det var innmari artig. Vi hadde jo nesten rekna med tosfra tap og vi er sjølv sagt overfornøgd med 0–2 tap.

SÆREIGEN TRENING

— Kva medtreninga av eit jentelag?

— Det er viktig at ho vert lagt opp heilt elementært. Vi er jo eit offer for myta om fotball for gutar og har knapt nok spela fotball før.

Ein lyt derfor starte med å terpe inn grunnleggjande ting. Han som har trena oss til no har vore den heilt rette til å trene eit jentelag, med fin balanse mellom å presse på oss og ta omsyn til kor vi står teknisk og fysisk.

— Idrett og reklame?

— Syns det er litt vanskelig. I små mengder kan det vel ikkje vere så farleg, i dag treng mange lag dei pengane dei får frå næringslivet gjennom reklame. Men det må ikkje bli slik at næringslivet får kontrollen med idrettslag.

— Om vi ville spele med reklame på draktene? Vanskeleg å seie, vi har jo svært elendig økonomi og drakter er dyre. Men vi ville i alle fall ikkje reklamere for kva som helst!

Og vi ynskjer «A. gata» og alle andre jentefotballag all lukke med treninga i vinter og seriefotballen til våren. Og la det bli jentelag i kvar by, kvar grend, kvar skule, kvar arbeidsplass ... Fotball er ein flott lagidrett for gutar og forresten!

rode gærde
korrespondent

SUDAN STØTTER ERITREA OG PLO — ER LANDET LIKEVEL «SVART REAKSJON»?

I den første artikkelen om SU-ledelsens «Oppgjør med AKP» viste vi hvordan SU-ledelsen bevisst forvrenger teorien om 3 verdener, og hvordan de for å få til dette farer med fusk og fanteri.

I denne artikkelen skal vi gå mer inn på SU-ledelsens syn. Bl.a. skal vi ta opp deres forvrengning av Lenins teori om imperialismen og deres syn på borgerskapet i den 3. verden.

I avsnittet «Imperialismen» (s.55) hevder Solheim & Co elegant: «Lenins forståelse av imperialismen som et *forholdsvis enhetlig nivå* i kapitalismens utvikling finnes ikke» (Solheims understrekning). Solheim må mene at Lenin la stor vekt på at kapitalismen i imperialismens tidsalder hadde en ganske jevn og stabil utvikling, at det ikke utvikla seg store forskjeller mellom økonomiene i de forskjellige imperialistiske landa, at det ikke oppstår store motsetninger mellom de forskjellige imperialistiske landas politikk osv.

Litt lenger ut i samme kapittel slår Lenin fast: «Det fullstendig meningsløse snakket til Kautsky om ultra-imperialisme oppmuntrer blant annet den grunnleggende feilaktige ideen som bare gir dem som unnskylder og forsvarer imperialismen vann på mølla, nemlig at finanskapitalens styre *minske* ujamnheten og motsigelsene som er innbygd i verdensøkonomien, mens det i virkeligheten *øker* dem.» (s.136, Lenins understreknin-ger.)

FORFALSKER LENIN

Og da er det liten grunn til å forbauses over at han ikke finner igjen dette i teorien om 3 verdener. For vi vil faktisk påstå at en slik forståelse av imperialismen, ja den er ihvertfall ikke Lenins.

For et av de aller mest sentrale i Lenins analyse av imperialismen er jo nettopp *mangel* på enhet mellom de imperialistiske landa. Lenin understreker gang på gang at framveksten av imperialismen ikke fører til større enhet, men tvert om til at motsetningene mellom imperialistene blir *større og hardere*. Vi skal sitere litt fra Lenin, så kan enhver dømme sjøl:

«et vesentlig trekk ved imperialismen er rivaliseringa mellom flere stormakter for å få hegemoni, dvs. for å få territorier, ikke så direkte til seg sjøl som for å svekke motstanderen og undergrave hegemoniet hans» (s.133, «Imperialismen» — Forlaget Oktober).

Vi kunne sitert mer, men det er unødvendig.

Hvordan er det mulig, med disse utsagnene av Lenin i hodet, å påstå at Lenin la stor vekt på imperialismen som «et forholdsvis enhetlig nivå i kapitalismens utvikling»? Det er ikke mulig, og vi må bare slå fast at Solheim & Co driver bevisst forfalskning av Lenin.

3. VERDEN LAND IMPERIALISTAGENTER?

Et sentralt punkt i Solheims angrep på 3 verdener teorien er følgende:

«(den ser) bort fra at reaksjonære regimer i den 3. verden utgjør viktige deler av det imperialistiske verdenssystemet.» I tillegg har Solheim et syn hvor det han kaller reaksjonære regimer ikke bare er *reaksjonære*, de er også i mange tilfeller i følge Solheim «imperialist-agenter». Direkte og indirekte (gjennom å sitere albanerne) nevnes f.eks. Iran, Chile, Brasil, Indonesia, Egypt, Sudan, Marokko og Jordan som eksempler på land hvor regjeringene er «reine imperialistagenter». (NB! Samtidig som f.eks. Vietnam utropes som progressivt.)

Vi skal sjølsagt ikke argumentere *mot* at mange av disse regimene er reaksjonære. Det er velkjent at mange av disse regimene driver en beinhard undertrykking av folket i sitt eget land. Men det er viktig å argumentere *mot* at alle reaksjo-

SOSIALISTISK UNGDOMS
«OPPGJØR MED AKP»

Nomader i byen Kassala i Sudan drikker te og tar en rast. Sudan gir aktiv støtte til ELF, EPLF og PLO. Er de en del av «den svarteste reaksjon»?

nære regimer i 3. verden blir stempla som «imperialistagenter». For dette er verken i samsvar med historia for oss eller virkeligheten nå. Vi skal gi noen eksempler:

BRASIL GÅR MOT USA

Iran deltok i oljeboikotten i 1973 (sammen med flere andre «reaksjonære» regimer i den 3. verden). USA trua bl.a. Saudi-Arabia (som er et annet eksempel på at Iran og Saudi-Arabia er «imperialistiske»)? Brasil har over ei tid utvikla stadig skarpere motsigelsener til USA bl.a. fordi USA ikke vil at Brasil skal bygge egne atomkraftverk. Vi tar ikke stilling til hva som riktig eller galt av Brasil å gjøre, MEN: Når disse motsigelsene utvikles, er det da et uttrykk for at regjeringa i Brasil er en «rein imperialistagent»? Ytterligere et eksempel: I forbindelse med den såkalte Camp David-avtalen mellom Egypt og Israel har USA forsøkt å få de andre araberstatene støtte til denne. Men regjeringa i Jordan, under ledelse av kong Hussein (som Solheim utvilsomt regner som «agent for USA-imperialismen»), har nektet å støtte Camp David-avtalen. Hvordan forklarer Solheim dette samtidig som han opprettholder «agent-teorien» sin?

Faktum er at Solheim er på meget tynn is, derfor konstruerer han et verdensbilde som bare består av imperialister og imperialistagenter. Utviklinga i verdenspolitikken viser at et stort flertall av regimene i den 3. verden *ikke* opptrer som «agenter» for imperialismen, men tvert om vender seg mot supermaktene.

Solheims påstand om at «reaksjonære regimer i den tredje verden utgjør viktige deler av det imperialistiske verdenssystemet» avslører forøvrig flere ting.

FORVRENGER VERDENSBILDET

For det første sprer han igjen (indirekte) synet at Sovjet ikke er imperialistisk.

For det andre viser det at han totalt overser de stadig større motsigelsene og splittelsene innafor det vestlige, imperialistiske systemet.

For det tredje neglisjerer Solheim fullstendig motsigelsen mellom de imperialistiske og sosial-

imperialistiske undertrykkernasjonene og de undertrykte nasjonene i den tredje verden.

For det fjerde, og kanskje viktigst i denne sammenhengen: Han vrir på virkeligheten til det ugjenkjennelige for å få den til å passe inn i hans forenkla verdensbilde. Sudan er et av de landa han utroper til å tilhøre «den svarteste reaksjon». Samtidig som det er et faktum at regjeringa i Sudan tidlig støtta de indo-kinesiske folkenes kamp mot USA, lenge har støtta PLO, og har slått ned minst 2 Sovjet-inspirerte forsøk på statskupp. Regjeringa i Sudan støtter også varmt den eritreiske frigjøringskampen, og det var president Nimeiri som tok initiativ til enhetsforhandlingene mellom ELF og EPLF.

Alt dette er sjølsagt kjent for Solheim. Men det passer ikke inn i bildet hans, og han klistrer merkelappene «svart reaksjon» og «reaksjonært regime» på. Eksemplene kunne nevnes i like stort antall som året har dager, men vi skal nøye oss med dette. Det er nok for å vise hvilken *linje* Solheim & Co har når det gjelder omgang med virkeligheten i verden.

3 VERDEN-TEORIEN I LENINS ÅND

Også i dette spørsmålet viser det seg at Solheim står milevidt fra marxismen og leninismen. I artikkelen sin «Nasjonenes rett til sjølbestemmelse» fra 1914 slo Lenin fast: «For så vidt som borgerskapet i de undertrykte nasjonene kjemper mot undertrykkeren, er vi alltid, i alle høve, og sterkere enn noen som helst andre for det, for vi er de mest stålsatte og mest prinsippfaste fiendene av undertrykking». (s.163, bind 5 i utvalgte verker, Oktober)

Lenin slo også fast: «Imperialistene undertrykker ikke bare arbeiderne i sine egne land, men også borgerskapet i de små statene» (sitert etter Marxistisk Forum nr. 4 1978, s.49)

Det er klart at det er Mao Tsetungs teori om 3 verdener som er i samsvar med Lenins teori om imperialismen og de faktiske forholda i verden i dag. Erik Solheims forsøk på å sette Lenin opp mot Mao faller sammen som et korthus, fordi han forfalsker Lenin, forfalsker Maos teori om 3 verdener og gir et falskt bilde av verdenssituasjonen. I det lange løp er ei sånn linje dømt til å virke tilbake på han sjøl som en boomerang.

Organisasjonen for afrikansk enhet, der alle de frie landa i Afrika er med, hadde toppmøte i Khartoum i Sudan i sommer. Hele byen var da pynta med slagord om afrikansk enhet og uavhengighet og om støtte til ELF, EPLF, PLO og araberlanda.

AKP(m-l) i
Kampuchea

Denne unge mora jobbet som kokke ved et jernbaneanlegg i Sisophon. Hun og arbeidskameratene hadde organisert felles barnepass. Det var også felles bespising for alle familiene ved jernbaneanlegget en gang om dagen, slik at det private husarbeidet var redusert til et minimum. Når kvinnene skulle føde, dro de til jernbanens klink 30 km unna, hvor de kunne bli i en måned.

På en bremsefabrikk i Phnom Penh møtte AKP(m-l)s delegasjon disse 18 år gamle unge jentene. De hadde alle vært med på frigjøringa av Phnom Penh. I dag jobber de timer daglig på bremsefabrikken, og 4 timer daglig med dyrke grønnsaker. De var alle ugifte, og bodde på hybler som fabrikkens hadde.

På toppen av en russisk T-54 tanks sitter Pål Steigan. Bildet er tatt i Phnom Penh. Men få dager tidligere ble den og 5 andre russiske tanks kapra i Svay Rieng-provinsen i Papegøyenebb-området. Det er her Vietnams angrep mot Kampuchea særlig er konsentrert.

«Minst 1 million mennesker er likvidert av det nye regime.» «Bøndene voktes av væpna soldater.» «Små barn brukes som trekkdyr foran ploget.»

Disse og andre svarte løgner er blitt spredd over hele verden om forholdene i Demokratisk Kampuchea. Den amerikanske senatoren Mc Govern har foreslått ny invasjon i det landet som er blitt truffet av flere bomber enn hele Europa under den 2. verdenskrig.

Hver gang et nytt sosialistisk samfunn er blitt grunnlagt, har borgerskapet verden over satt i gang liknende løgnkampanjer for å sverte sosialismen. Det skjedde da den sosialistiske Sovjet-republikken ble grunnlagt, og da Kina ble frigjort. I dag reiser Per Kleppe til Kina og har bare godord å si.

Hva Kleppe vil si om Kampuchea om 20 år, kan vi bare gjette oss til. Men vi kan her bringe førstehåndsinformasjon om forholdene i Kampuchea i dag. Vi har intervjuet Pål Steigan etter en lengre reise han har gjort i Kampuchea i oktober.

— Så dere mange spor etter USA-imperialismens krigføring?

— Slike spor fantes over hele landet. Kampuchea er utrolig krigsherja. Det finnes nesten ikke en landsby som er hel etter krigen. Det finnes landsbyer der bare en eneste gavl sto igjen etter bombene. Bombekastere finnes praktisk talt over hele landet, og en del steder er skauen kappet av midt på etter artilleri- og geværlid. Alle veier og bruer var bomba. Når de nå har gjenreist store deler av landet, er det en voldsom innsats som ligger bak.

SNAKKET MED
ALLE VI VILLE

— Mange norske journalister og politikere hevder at folket i Kampuchea arbeider under geværvakt, at de ikke har frihet, men er utsatt for en voldsom terror. Stemmer disse påstandene med hva dere opplevde?

— Overhodet ikke. Vi reiste over 1 000 km, bl.a. gjennom noen av de tettest befolkede områdene. På hele denne reisa så vi bare 5 soldater med gevær, mens overalt dreiv folk å arbeida. Og folk var veldig vennlige, åpne og lette å komme i kontakt med. Dersom det hadde vært tilnærmedesvis den terroren som det snakkes om i Norge, er det helt utenkelig at det kunne være en så rolig og åpen atmosfære på landsbygda.

Vi fikk gå fritt omkring i Pnom Penh, fotografere alt vi ønska, og snakke med de folk vi ba om når vi reiste rundt.

— Fikk dere noe inntrykk av hvordan det er folket som

har makta i landet?

— Det er de lokale enhetene som er den avgjørende faktoren. Det er fagforeningene som styrer bedriftene, som velger ledelsen og bestemmer driften. Likeledes er det allmannamøtene i kooperativene som velger ledelsen der og bestemmer hvordan kooperativet skal brukes. Det er ledig stor grad av desentralisering av makt til den enkelte kooperativene og fabrikkene.

INGEN BUTIKKER

— Kampuchea bygger sosialismen gjennom et nytt og annerledes økonomisk system enn det vi tidligere kjenner fra f.eks. Kina. Hva går det ut på?

— Det skiller seg fra alt annet jeg har sett ved at de ikke har penger. Men ikke bare det, de har ikke varebytte i det hele tatt. De produserer ulike produkter, men disse omsettes ikke på noe marked. Før jeg dro til Kampuchea ville jeg trodd dette var umulig. Men det viser seg at ut fra de helt spesielle forholda i Kampuchea er dette mulig.

Det skyldes flere ting: For det første er landet fra naturens side veldig rikt og veldig ensartet. Sånn at alle kooperativene og de fleste fabrikkene er selvforsynt med matvarer. Hver kampucheaner får 312 kg ris i året, og det er flust med grønnsaker, kjøtt og fisk. Det gjør at det ikke trengs penger eller noe marked for å omsette mat.

På den andre sida er Kampuchea veldig fattig på industriprodukter. Og jeg tror at dersom de innførte penger

I Kampong Thom-provinsen arbeider 3 000 kampucheanere fra hele landet for å bygge en vanningskanal. De har

nå, ville det ført til store skadevirkninger. Det er ikke nok produkter til å fordele rundt i landet slik at alle som eventuelt hadde penger kunne få kjøpt dem. Et pengesystem kunne lett ført til høye priser, svartebørs o.l. som vi kjenner fra andre land i den 3. verden.

ETTER BEHOV

— Men hvordan fordeles de industriproduktene som finnes, og etter hvilke kriterier?

— Det vanlige under sosialismen, slik Marx streker opp, er at det skal fordeles etter arbeid. Under sosialismen er det fortsatt ulikhet, i den forstand at det er knapp-

het. Og de ting som finnes, fordeles til den enkelte samfunnsmedlemmer i forhold til deres arbeidsinnsats.

I Kampuchea så vi ikke noe tegn til det. Alle får f.eks. 2 sett klær i året. De som trenger mer, får mer, f.eks. mannfolk i hardt arbeid. Dessuten får kvinner noe mer enn menn. Vi spurte noen unge mødre hvor de fikk klærne til ungene fra. «Klærne kommer med toget», svarte de. De hadde ikke noen forestilling om at de måtte utrette en bestemt mengde arbeid, betale noe eller handle for å få klær. De kom simpelt hen med toget. Hadde du sju unger kom det klær til sju, hadde du en, klær til en.

brutalitets vei mot sin egen befolkning ...»

hans henrik ramm

Unge Høyre, i Extra nr. 2 1977:

«Verden har overlatt noen millioner mennesker i en avkrok av verden til en gruppe fanatiske og kyniske mennesker, som forblindet av den rene

**DISSE
HAR
IKKE
VÆRT
DER:**

aftenposten

Leder i Aftenposten 17/4-76, et år etter frigjøringa av Kampuchea:

«Så nasjonalistisk og så bestialsk brutalt som de nye maktthaverne har opptrådt, er det lite sannsynlig at disse 600 000 (Vietnamesere som reiste tilbake til Vietnam) er sendt avgårde på noen

selskapsreise. Men de forhold som massetransporten av dem er foregått under, er ukjent for omverdenen. Ukjent er imidlertid ikke den brutalitet som de nye maktthaverne anvendte for å tømme de store befolkningssentra kort etter maktovertagelsen ...

Regimet i Kambodsja er såvisst ikke det første i verdenshistorien som slår inn på den hensynsløse

er alt er gratis

maskiner, så det meste av arbeidet drives manuelt. Over hele Kampuchea bygges det nå et «sjakkruutenett»

av vanningskanaler ut fra Mekong-elva, slik at det kan bygges overrislingsanlegg til ris- og grønnsaksmarkene.

PRODUSERER MAT I BYENE

Nå er f.eks. sykler eide av fabrikkene og kooperative, og de som har behov for dem, bruker dem. Det samme gjelder en del andre industriprodukter.

Jeg tror de må legge om økonomien en god del når de får flere industriprodukter, men i dag ser det iallefall ut til å fungere bra.

Det viktigste de har løst siden frigjøringa er mat, klær, medisiner, og nå er de i ferd med å løse husproblemet, som fortsatt er stort.

— Hvordan fungerte dette at hver fabrikk eller kooperativ skal være selvforsynte med mat?

— De fabrikkarbeiderne jeg snakka med, drev deltidsproduksjon av grønnsaker. Noen jenter jeg snakka med i Phnom Penh jobba 4 timer i fabrikk og 4 timer med jordbruk. De hadde ikke behov for å få tilsendt mat fra landdistriktene.

Jeg tror det må være en viktig del av det økonomiske systemet, for det gjør behovet for marked enda mindre. Du trenger ikke engang drive handel mellom de ulike kooperativene, og byene blir ikke kreftsvulster som ligger og tærer på landsbygda.

— På bilder fra Kampuchea ser vi ofte unger som deltar i produksjonen. Det er jo barnearbeid. Hvordan opplevde dere dette?

BARNEARBEID

— Det er riktig at det finnes barnearbeid. Nå ser kampucheanerne forbløffende unge ut, en som er 18 kan ofte se ut som han er 12. Men det fantes mye unger i arbeid, særlig i jordbruksproduksjonen.

Og det skiller seg jo egentlig ikke så mye fra det gamle bondesamfunnet i Norge der alle måtte delta i onnearbeid o.l. fra de var knøttsmå. Klart at ungene gjorde mye lettere arbeid enn de voksne, passa dyr, deltok i omplantinga av risen, osv. Arbeidstempoet var langt fra hardt.

Men barna får også skolegang, sjøl om skolegangen ennå ikke er fullt utvikla.

Det har i dag bygget opp 3 års almenndannende skole. Det er tross alt bare 3½ år siden krigen slutta. Også eldre og voksne som ikke hadde fått skolegang før frigjøringa, deltar i undervisninga. I tillegg finnes det videregående skolegang og kurs som er direkte yrkesretta.

At barn og ungdom deltar i produksjonen ser også kampucheanerne som en viktig del av utdanninga: At de lærer seg praktisk arbeid, og knytter den teoretisk utdanninga til praksis.

Sjøl sier de: Det var 10–15 åringer som var med på å frigjøre landet sitt med våpen i hånd. Hvorfor skal de i dag ikke også være med på å bygge det nye samfunnet?

Vietnamesere lenka til kanonene

— Rett før vi besøkte landet, hadde Kampuchea erobret 6 russiske T-54 tanks som vietnameserne hadde sendt inn. Vietnameserne har dårlig moral i sin hær, de har derfor i stor grad gått over til panserkrigføring og bombing fra lufta.

Når regntida slutter i november, venter Kampuchea en ny offensiv fra Vietnam.

Bakgrunnen for Vietnams krigføring ligger langt tilbake i tida. Allerede da kommunistpartiet i Vietnam ble oppretta i 1930 kalte de seg Indo-Kinas kommunistiske parti. De skiftet ikke navn før i 1951, og de har fortsatt som mål å legge under seg hele Indo-Kina. Sjøl mens Vietnam drev en rettferdig krig mot franskmennene og amerikanerne, så de på Kampuchea og Laos som noe som skulle legges under Vietnam. I 50-åra prøvde de å bygge opp et pro-vietnamesisk parti i Kampuchea, og de har flere ganger prøvd å styrte ledelsen i Kampucheas kommunistiske parti.

LAOS UNDERLAGT VIETNAM

De gjør krav på at Kampuchea skal anerkjenne Vietnams ledelse, akkurat som Laos. I Laos har Vietnam tatt over den militære makta, tatt over store grenseområder og flyttet inn hundretusener av vietnamesere. Kampucheanerne vil ikke dette, og de er nødt til å gå til forsvarskrig for å hindre at det skjer.

Under krigen mot USA hadde Vietnam svære baser inne i Kampuchea som frigjøringsfronten der beskyttet mot amerikanerne. Etter at krigen var slutt, krevde Vietnam å få beholde disse basene. Men de ble da kasta ut. Nå kommer de tilbake for å prøve å ta dette igjen. De rykka i fjor vinter 30 km inn i landet.

Vi var helt nede ved fronten. Kampuchea hadde nettopp erobret 6 russiske T-54 tanks som vietnameserne hadde sendt inn. Moralene er svært dårlig i den vietnamesiske hæren, og det er tilfeller der soldater er blitt lenka til kanonene for ikke å rømme. Derfor har Vietnam i stor grad gått over til panserkrigføring og bombing fra lufta. Dette viser at de ikke har noen støtte for krigen sin, at de er nødt til å føre krigen på den samme måten som amerikanerne.

Det er klart at det er Sovjet som står bak. Dette synet hadde også folket i Kampuchea. Krigen er ikke i det vietnamesiske folkets interesse, men en del av Sovjets spill om verdensherredømmet. Det deltar russiske «rådgivere» og teknikere, og de har til og med deltatt i kamp som panservognførere. Sovjet ønsker å sikre herredømmet sitt fra Vladivostok til Malakkastredet. I dette spillet er Kampuchea en viktig brikke.

Kampuchea er nødt til å møte Vietnam med en folkekrigsstrategi. Dersom ikke Kampuchea kommunistiske parti og regjeringa i Kampuchea hadde støtte fra befolkninga i sitt eget land i denne krigen, så hadde de blitt valgt overende av Vietnam for lenge siden.

VIETNAM OVER LEGEN

Vietnam er enormt overlegen både når det gjelder antall soldater, utrustning, våpen og ammunisjon. Vietnam har 1 millioner soldater, panservogner, Mig-23 fly, russisk panservognførere og alt mulig slags utstyr etter amerikanerne. Kampuchea har snaut nok antiluftskyts, har et veldig lite flyvåpen, osv. Kampuchea er ikke i stand til å drive aggresjon mot noen. Dersom folket i Kampuchea så Vietnams invasjon som noe positivt, så ville den lille kampucheanerne ha lidd nedslaget med en gang. Den eneste forklaringa på at de klarer å stå i mot, er at de har støtte.

Det er også det de bygger den militære taktikken sin på. De lar Vietnam rykke inn i landet til forbindelsene blir ganske lange, går rundt dem, skjærer av forbindelseslinjene og kapper opp hæren i småbiter. Det var det som gjorde at vietnameserne måtte trekke seg ut av svære områder nå sist vinter.

Nå venter de altså en ny offensiv når regntida slutter.

markistiske lære har tatt den endelige konsekvens av det velkjente kollektivistiske slagordet: «Samfunnet betyr alt — mennesket ingenting.»»

DISSE HAR VÆRT DER:

jean christopher øberg

Øberg, svensk ambassadør i Bangkok, besøkte Kampuchea i desember 1977:

«Hva jeg og min kone så under den 150 mil lange reisen var livlig aktivitet overalt. Nye landbrukskollektiver, intens bygging, masser av mennesker i produksjon. Det var også en del vi ikke så. Vi

mennesker grave kanaler med bare hendene, som det rapporteres i vestlig presse. Vi så ingen mennesker bære urimelige byrder eller brukes som trekkdyr, ingen arbeidsbrigader under tvang. Vi så fire soldater — det var det vi så av militære i Kampuchea.»

jan myrdal

Jan Myrdal, svensk forfatter besøkte Kampuc-

heia sommeren 1978:

«Også for elleve år siden kom jeg inn mot Phnom Penh fra sør etter å ha vært ute ved grensen mot Vietnam. Nå etter krigen kommer jeg opp samme veg. Denne gangen er ikke landet bare fattig. Fattigdommen er understreka av fem års metodiske krigsødeleggelser. Her ble det sluppet flere bomber enn over hele Europa under 2. verdenskrig...

Men også annet enn krigsødeleggelsene har forandret landet. Det gamle samfunnet er borte. Da fantes det luksus og gode viner og det søte livet for et utvalgt fåtall. Men folket hadde det vanskelig. Nå kan alle stille sulten og skjule en naken kropp. Det fins ris og klær...

Et fåtall har fått det dårligere og de mange har fått det bedre. Retferdigheten råder.»

JORDA RUNDT

Vietnam sviker frigjøringsbevegelsene i Sør-Asia

På sin siste rundreise i Sørøst-Asia kunne Vietnams statssjef, Pham Van Dong, fortelle sine gledelig overraskede verter at verken den vietnamesiske regjeringa eller det vietnamesiske «kommunist»-partiet lenger støttet frigjøringskampen i Thailand, Malaysia og Singapore. Dermed dolker Vietnam frigjøringsbevegelsene i disse landa i ryggen, og vrir flere ganger rundt i såret. Under ledelse av sine respektive kommunistiske partier har folkene i disse landa ført væpna geriljakrig i titalls av år. Viseformann i Kinas Kommunistiske parti, Teng Hsiao-Ping har seinere beklaga Vietnams svik, og slått fast at KKP fortsatt støtter frigjøringskampen og stiller seg ved geriljapartienes side.

Sol.kom. nedlagt

Etter 13 års aktivt solidaritetsarbeid for Vietnams folk, er nå Solidaritetskomiteen for Vietnam — «Solkom» — nedlagt. I en uttalelse fra landsmøtet slås det fast at Vietnam nå bryter alle prinsipper for forholdet til andre land gjennom å gå til angrep på Kampuchea. Den vietnamesiske hæren har flere ganger krenka kampuchean territorium, de har røva ris og bomba landsbyer, og har til og med oppfordra det kampuchean-folket til å styrte sin egen regjering. Uttalelsen heter det:

«Å leggja ned Solkom i dag er den beste måten å syna kor høgt me respekterer den heltemodige kampen som førte til siger i 1975.»

«Dersom me ikkje gjorde dette, ville me i dag driva venskapsarbeid med eit land som fører ein aggressiv politikk, og som bryt med Ho Chi Minh sine kjende ord: 'Ingenting er meir dyrbart enn sjølvstende og friedom'.»

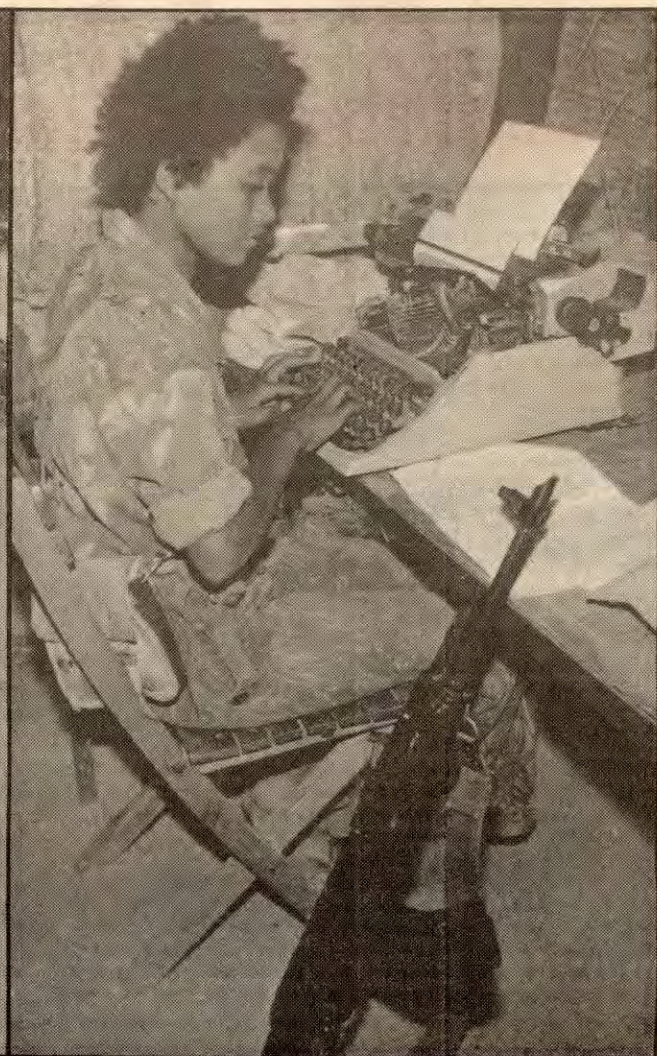

Eritrea

Aksjonsuke på skolene 27.nov. - 1.des.

Ettermiddagsstemning på kaffeene på torget i byen Tesseney, før byen igjen blei okkupert i juli i år.

Mihret, 15 år, på skrivemaskinkurs i en av ELF's baser.

«Landet ved havet»

«Landet ved havet» heter et nytt ungdomshefte fra Forlaget Oktober om frigjøringskampen i Eritrea. I heftet får du på en grei måte vite om et folk som har slåss i hundrevis av år mot utallige undertrykkere. De som har skrevet heftet har besøkt Eritrea. Inntrykkene er sterke. Hele befolkninga er mobilisert til å delta i arbeidet for å vinne frihet og bygge opp et nytt samfunn. Alle de konkrete eksemplene som heftet legger fram, er viktige eksempler som vi kan lære av. Grundig kjennskap til alle sider av frigjøringskampen er viktig for oss dersom vi skal utvikle et solid støttearbeid. Heftet «Landet ved havet» er av stor betydning for å bygge opp et bredt solidaritetsarbeid med Eritrea blant ungdommen i Norge.

SUPERMAKTENE OG ERITREA

Eritreerne slåss ikke bare mot det fascistiske regimet i Etiopia. Bak keiser Haile Selassie sto USA-imperialismen. Bak Mengistu Haile Mariam står i dag Sovjets sosialimperialisme. Heftet kan legge fram flere data på hvilken innflytelse Sovjet har i Etiopia, og hvordan de farer fram for å sikre sine strategiske interesser på Afrikas Horn. Men i dette kapitlet ligger etter min mening også heftets største svakhet.

HVA BETYR KUBANERNE?

Hvorfor lyktes etiopierne i offensiven mot Eritrea sommeren 1978, mens offensivene de to foregående åra ble slått tilbake? Da var det tilsynsvis av bondsoldater

som velta over de eritreiske grensene. De ble slått ned for fote. Det samme skjedde i Ogaden, hvor Den vestmalesiske frigjøringsfronten (WSLF) kunne ta kontroll over 60 prosent av Ogaden uten at de etiopiske styrkene hadde noe å stille opp. Det var først da Sovjet og Cuba satte inn tropper og våpen at krigslykken snudde, og etiopierne kom på offensiven. Det samme er situasjonen i Eritrea. Etter min mening kommer dette altfor dårlig fram i heftet.

I tillegg må tallet på kubanske leiesoldater, 5–9000 være altfor lavt. Amerikanske og engelske kilder angir tall fra 17 000 til 27 000.

SOVJET ØNSKER VERDENSHERREREDOMME

Heftet tar heller ikke opp hvordan kampen om Eritrea står i sammenheng med Sov-

jets strategi over hele verden. Framstøtene i Indo-Kina, i Nordområdene og i Øst-Europa. Sovjet er i ferd med å sikre seg framskutte militære støttepunkter til en framtidig styrkeprøve med den andre supermakta — USA. Hva Eritrea betyr for oss i Norge og farene for en tredje verdenskrig blir ikke berørt.

SOSIALIMPERIALISMEN INN BAKVEIEN?

Til slutt i denne omtalen av ungdomsheftet om Eritrea, vil jeg ta opp et spill som skjer bak kulissene, hvor Sovjet driver et utstrakt press overfor frigjøringsbevegelsene og nabolanda i området.

Sjansen for at Sovjet ved hjelp av Etiopia og Cuba skal vinne en militær seier i Eritrea, er minimale. Erfaringene fra folkekriger andre ste-

der i verden viser at sjøl den sterkeste militærmakt må gi tapt overfor et samla væpna folk. Derimot er Sovjet kjent for å snike seg inn bakveien. På alle måter arbeider de for å vinne innpass i en frigjøringsbevegelse, et nytt regime osv. for på den måten å sikre sine interesser. Angola er vel det mest iøynefallende eksemplet.

KAN ERITREA BLI ET NYTT ANGOLA?

Splittelsen mellom frigjøringsbevegelsene, som i 3 år var årsak til en omfattende borgerkrig i Eritrea, åpner klart for mulighetene. Enhetsarbeidet siden avtalene i oktober 1977 og april 1978 har ikke gått så bra framover som alle hadde håpet. Samarbeidet er svært begrensa, og sammenstøt politisk og militært skjer fortsatt. ELF- og EPLF-ledelsen har lagt seg på en mye mer forsonlig linje overfor Sovjet det siste året. Begge omtaler Sovjet som sosialistisk, og karakteriserer Sovjets hjelp til Etiopia som en misforståelse.

Da ledelsene i ELF og EPLF 26. juni i år ga ut en felleserklæring, lå det hektiske forhandlinger forut hvor Sovjet og Sør-Yemen deltok. For første gang sa begge ledelsene at de var villige til forhandlinger med Etiopia uten som absolutt forhånds-betingelse at Etiopia måtte anerkjenne Eritreas rett til full uavhengighet.

På dette området er Sovjets muligheter for framgang størst. Ved å utnytte splittelsen mellom de to store frigjøringsbevegelsene ELF og EPLF, har de skapt en situasjon som er fordelaktig for egne militærstrategiske interesser.

På dette området er det eritreiske folket splitta.

Mange reagerer på unnfallenheten overfor Sovjet, og ser på Sovjet som den største fienden. En fredsslutning i dag på Sovjets premisser betyr derfor ikke at frigjøringskampen er slutt.

Disse perspektivene kan lære oss mye om omfanget av sosialimperialismens angrepsmåter. Det eritreiske folket står ikke bare overfor en militær trusel fra sosialimperialismen. Den politiske truselen er minst like stor.

TRAPP OPP SOLIDARITETSARBEIDET!

Hva betyr dette for solidaritetsarbeidet? Skal vi avvente situasjonen for å se hvor langt Sovjet når med sine forsøk? NEI! Det ville være den beste hjelpa sosialimperialismen kunne få. Det eritreiske folket slåss med våpen mot Etiopia, Sovjet og Cuba, selv om en del krefter for en tid har inntatt en mer forsonlig holdning til denne supermakta. Denne kampen skal vi støtte.

At Sovjet går fram som de gjør, er ikke uventa. Vi må svare med å trappe opp solidaritetsarbeidet til det kjempende eritreiske folket. Vi må trappe opp propagandaen om Sovjets olle, og avsløre hvilke metoder de bruker. Desto større internasjonal støtte det eritreiske folket får, dess sterkere står det rusta til å stå imot Sovjets press.

Les «Landet ved havet» og spre det til andre! Det koster bare 5 kroner, selges i alle Oktober-bokhandlene, og kan bestilles fra Rød Ungdom, Postboks 610 Sentrum, Oslo 1. Antiimperialistisk komite for 3. verden skal ha aksjonsuke for Eritrea på skolene fra 27. november. Spre heftet i denne uka!

Eritreavenn.

«Kina hisser til Krig! Kina ønsker en ny verdenskrig!» Denne påstanden kommer nå fra revisjonister over hele verden. I spissen for dette desperate angrepet på Kina står de sovjetiske sosialimperialistene. I kjølvannet på dem følger ledelsen i Sosialistisk Ungdom: AKP(m-l) er «de fremste krigshisserne i Norge» (Forordet til «Oppgjør med AKP»).

Denne desperate påstanden er et forsøk på å lede oppmerksomheten bort fra det som virkelig skjer: At de to supermaktene USA og Sovjet er låst fast i en bitter kamp om hvem som skal være overherre i verden, om hvem som skal ha verdenshegemoni. Denne kampen mellom USA og Sovjet ser vi nå i alle hjørner av verden, i Afrika, i Midt-Østen, i Asia, i Latin-Amerika og i Europa.

Kina sier at kappestriden mellom USA og Sovjet vil føre til krig.

Er Kina dermed krigshisser? Det er en like latterlig påstand som at en meteorolog ønsker storm når han p.g.a. vitenskapelige undersøkelser sier at det vil bli storm. Kinas politikk er å avsløre hva supermaktene driver med bak alle frasene om «avspenning», «nedrustning» osv. Kina sier det samme som alle med en viss sans for fakta villig innrømmer, at supermaktene overhodet ikke driver nedrustning, men tvert om rustet opp mer og mer for hver dag som går. Kina sier dette for at folk over hele verden ikke

som ble presentert for offentligheten første gang i 1974. Hovedinnholdet i denne og i Kinas utenrikspolitikk er å skape «en internasjonal einskapsfront mot dei to hegemonismaktene».

Forsvarsministeren i Kina har uttrykt det på følgende måte: «Så lenge vi følger Formann Maos store teori om å skille mellom de tre verdenene, forener oss med den tredje verden, vinner over den andre verden og

nale spørsmål er den samme politikken for å bygge enhetsfront som Kina under Maos ledelse har fulgt. Den førte til seier etter seier i kampen mot de japanske okkupantene, i kampen mot Chiang Kai-shek og revolusjonen i 1949 og i kampen for å omforme det gamle Kina til det nye Kina. Noen av disse prinsippene kan sammenfattes i omtrent følgende ord: Forene alle som lar seg forene, utnytte motsigelsene blant fiendene og bekjempe fiendene en for en.

For å sette denne politikken ut i livet bruker Kina de midler som en stat har til rådighet i sine fredelige forbindelser med andre stater. Et sammenfattende ord for denne virksomheten er diplomati, et konkret område er handel. Vi skal si noen ord om dette.

DIPLOMATISKE FORBINDELSER MED REAKSJONÆRE STATER?

Revisjonisten Erik Solheim, formann i Sosialistisk Ungdom, gikk på et møte i Oslo nylig vekk fra den tidligere kritikken av at Kina har diplomatiske forbindelser med Chile. Det viser at han har skjont at dette ikke er noen holdbar kritikk. Men fortsatt er dette et sentralt punkt i mange revisjonisters kritikk av Kinas utenrikspolitikk, og mange andre lurer på dette spørsmålet.

Chile-juntaen er stokk reaksjonær og fascistisk og

Ikke mer enn en håndfull regimer ble igjen til å ha forbindelser med. Kunne Kina arbeide for en internasjonal enhetsfront mot supermaktene på et sånt grunnlag? Nei, selvfølgelig ikke. Det ville være en politikk for fullstendig isolasjon. Det ville være en politikk for å overlate verdenspolitikken til supermaktene og deres krigspolitikk aleine. Det er sjølsagt dette sosialimperialistene hadde ønska mest av alt. Det hadde gitt Sovjet fritt spillerom, særlig i den tredje verden, til å framstille seg som deres «naturlige allierte».

Heldigvis er det ikke sånn. Heldigvis har Kina de siste åra satt teorien om 3 verdener ut i livet og oppretta diplomatiske forbindelser med langt over hundre stater. Det har lagt grunnlag for å skape den internasjonale enhetsfronten mot supermaktene.

Hvorfor brøyt Sovjet forbindelsene med Chile etter kuppet i 1973? Jo, for å dekke over at dette viste at deres revisjonistiske «fredelige vei til sosialismen» var bankerott. Dette kan vi si fordi Sovjet for øvrig har diplomatiske forbindelser med alle de reaksjonære regimer det bare er i stand til. Ikke bare det, Sovjet gir dem stor støtte om de bare følger Sovjets politikk (eks. Etiopia), eller arrangerer statskupp for å få seg et mer velvillig regime (eks. Afghanistan). Sov-

Kinesisk soldat på Vesttysk stridsvogn.

ØNSKER KINA VERDENSKRIG?

skal la seg ta på senga av supermaktene, men tvert om være forberedt og reise seg til kamp mot dem.

INTERNASJONAL ENHETSFRONT MOT SUPERMAKTENE

Kinas utenrikspolitikk bygger på teorien om 3 verdener, som ble utforma av Mao Tsetung personlig, og

danner en brei internasjonal enhetsfront mot de to hegemonismaktene – Sovjetunionen og De forente stater – med vekt på å avsløre og slå hardt mot den sovjetiske sosialimperialismens aggresjons- og krigspolitikk, er det mulig å utsette utbruddet av en ny krig.» (Peking Review, 33/78)

Denne politikken som Kina i dag følger i internasjo-

driver blodig undertrykking av folket i Chile. Spørsmålet er: Er dette noe spesielt for Chile? Landa i den tredje verden har i svært mange tilfeller reaksjonære regimer som holder folket nede ved steinhard undertrykking. De som kritiserer at Kina har forbindelser med Chile burde kreve at Kina skulle bryte forbindelsene med alle reaksjonære regimer i verden.

jet har i dag forbindelser med f.eks. Uganda, Uruguay og Argentina. Er Amin bedre enn Pinochet?

Kina har forbindelser med Chile, akkurat som det har forbindelser med ei lang rekke andre reaksjonære stater. Det er bra fordi det har slått et hardt slag mot forsøka på å isolere Kina. Det gir Kina muligheten til å trekke disse statene tettere inn i fronten mot supermaktene. Det styrker disse statene i deres kamp for nasjonal sjølrådrett. Det svekker supermaktene. Vi avviser sosialimperialistenes og revisjonistenes forsøk på å sverte og isolere Kina.

SKAL IKKE KINA HANDLE MED CHILE?

Kinas handel med Chile verken styrker eller svekker arbeiderklassens kamp. Den fascistiske juntaen, som borgerskapet i alle andre land, vil bare bli knust når folket i landet tar våpen i hånd og knuser fascismen.

Kinas handel med Chile har i det minste to helt klare positive virkninger. Den ene er at Kina får varer det trenger. Dette er underordna i denne sammenhengen. Det som er viktigere er at det legger grunnlag for mindre avhengighet og større sjølstendighet fra Chiles side overfor USA-imperialismen og andre imperialistmakter, og at det er et bidrag til større enhet i den tredje verden mot begge supermakter.

Handel er en av flere materielle faktorer som påvirker et lands utenrikspolitikk. Det gjelder også for Chile.

Kina utvikler for tida raskt sin handel med andre land. Den ene grunnen til dette er at Kina trenger en rekke varer for å gjennomføre sine planer om modernisering av Kina. Et modernisert Kina vil være et sterkere Kina. Dette betyr en kraftig styrking av fronten mot supermaktene. Det er til fordel for folkene i alle land som er mot imperialisme og krig.

For det andre legger Kina særlig vekt på å øke handelen sin med landa i den andre og tredje verden. Dette er også bra, særdeles bra. Det styrker slagkrafta til disse landa, det styrker samholdet og enheten mellom landa i den tredje verden og det reduserer disse landas

avhengighet av supermaktene. Fordi det kinesiske markedet er stort er betydninga av Kinas handel også stor. Det er ingen tvil om at den styrker fronten mot supermaktene.

KINAS REVOLUSJONÆRE UTENRIKSPOLITIKK

Det er i dagens verden ikke mulig å reise en verdensomspennende revolusjonær bevegelse uten at supermaktene USA og Sovjet blir bekjempet og knust. Dette må være hovedoppgava internasjonal for alle revolusjonære. Det er dette som er siktemålet for Kinas utenrikspolitikk. Kinas utenrikshandel og diplomatiske forbindelser inngår som en del av denne revolusjonære politikken. Den er revolusjonær fordi den tar sikte på å løse hovedproblemet for verdensrevolusjonen i dag.

Sudanesiske kvinner demonstrerer foran Sovjets ambassade 7.mai 1977.

»Vi fordømmer Sovjets Afrika-politikk.»

Kinesisk ballettscene. Beseirede japanere.

Fredspris for menneskeslakt

Sadat pressa til forræderi

Begin og Sadat fikk Nobels fredspris for sine bestrebelser for å oppnå separat fredsavtale Israel/Egypt. Nå er det jo én ting at en eventuell slik avtale aldri vil bringe fred til Midt-Østen (Palestinerne må fortsatt kjempe for å frigjøre Palestina), men en annen sak er at den vil splitte og svekke enheten i den arabiske verdenen og støtten til PLO (Palestinas frigjøringsorganisasjon). Egypts president Anwar al-Sadat har blitt pressa til å inngå forhandlinger med Israel, og forråder med dette palestinerne og den arabiske verden. Derfor fortjener heller ikke han fredsprisen. Men han kan på ingen måte sammenliknes med terroristen Begin. Sadat har aldri leda noe angrep mot andre land. Egypt okkuperer ikke én tomme jord, men har selv store områder under israelsk okkupasjon. Sadat har aldri støtta sionistenes krav om et «reint jødisk Israel». Han er verken rasist, terrorist eller angriper, men har i en pressa situasjon gitt etter og forrådt sine arabiske brødre.

Vi trodde ærlig talt ikke det var mulig å kompromittere den såkalte «fredsprisen» mer da den ble gitt til Kissinger, som hadde hundretusener av vietnameseres blod på henda. Men dengang ei. I år ble den altså gitt til Menachem Begin.

Begin er regjeringssjef for en stat som holder til på okkupert territorium, og som har jaga vekk om lag 2,5 millioner palestinere og myrda tusener og atter tusener for å klare å røve til seg dette territoriet. Her skal vi bare bringe et par smakebiter på fredsprisvinnerens meritter.

Bildene viser palestinske barn etter Begin & Co's massakre av barn.

DEIR YASSIN 1948

Massakrene i den palestinske landsbyen Deir Yassin i 1948 var av avgjørende betydning for den sionistiske koloniseringa av palestinerne land. Tusenvis av palestinere flykta i redsel da grusomhetene i Deir Yassin ble kjent.

Menachem Begin var sjef for angrepsstyrken fra den sionistiske terrororganisasjonen Irgun, og angrepet kom i stand fordi Deir Yassin angivelig var av spesielt stor strategisk betydning, militært sett.

Begin og morderbanden hans angrep om morgenen 9. april etter at den mannlige befolkninga hadde forlatt landsbyen for å dra til arbeidet. Tilbake var drøye 250 kvinner, barn og gamle.

Begin angrep med 200 mann. Nesten alle i landsbyen ble slakta ned, kvinnene ble voldtatt først og stukket ned med bajonetter etterpå. Småbarn ble bokstavelig talt partert, foran øynene til mødrene.

Massakren i Deir Yassin jaga tusenvis av palestinere på flukt. Palestinerne var ubevæpna, og helt ute

Et helseteam til PLO!

POSTGIRO:
2 24 04 06

av stand til å forsvare seg mot velutstyrte sionistbander av typen Irgun. Og Begin var en av topledene for Irgun på denne tida, i tillegg til at han altså personlig leda massakrene i Deir Yassin.

SPRENGNINGA AV HOTEL «KONG DAVID» 1946

Sprengninga av Hotel Kong David i Jerusalem 22. juli 1946 kosta 91 mennesker livet. Dette var en Irgun-aksjon med Begin som en av de fremste planleggerne og lederne. Sprengninga var en rein terroraksjon uten noe konkret militært formål. Det gjaldt å spre frykt, og å få pressa britene til å overgi Palestina til sionismen. Og dessuten var sprengninga av hotellet bare det mest dramatiske uttrykket for den terrorkampanjen som sionistene dreiv på med for å overta Palestina aleine.

INVASJONEN I SØR-LIBANON

I mars i år ble hele Sør-Libanon planmessig bombet. Ifølge Røde Kors ble over halvparten av landsbyene i det israelsk-okkuperte området fullstendig ødelagt. Like etter velta det over 32 000 soldater inn i Libanon, støtta av tungt artilleri, stridsvogner, rakettluftslyts, samt luft- og sjøstridskrefter. Tusener av libanesere og palestinere ble brutalt myrdet, titusener ble drept på flukt. Ansvarlig for

den israelske invasjonen: Menachem Begin. Han var leder for en terrorbande i 1948, nå er han leder for en stat hvis hele eksistens er grunnlagt på terror. Hele Israels territorium er land som sionistene har okkupert, rana fra andre. Okkupasjonen av Sør-Libanon var et ledd i en tradisjonell politikk.

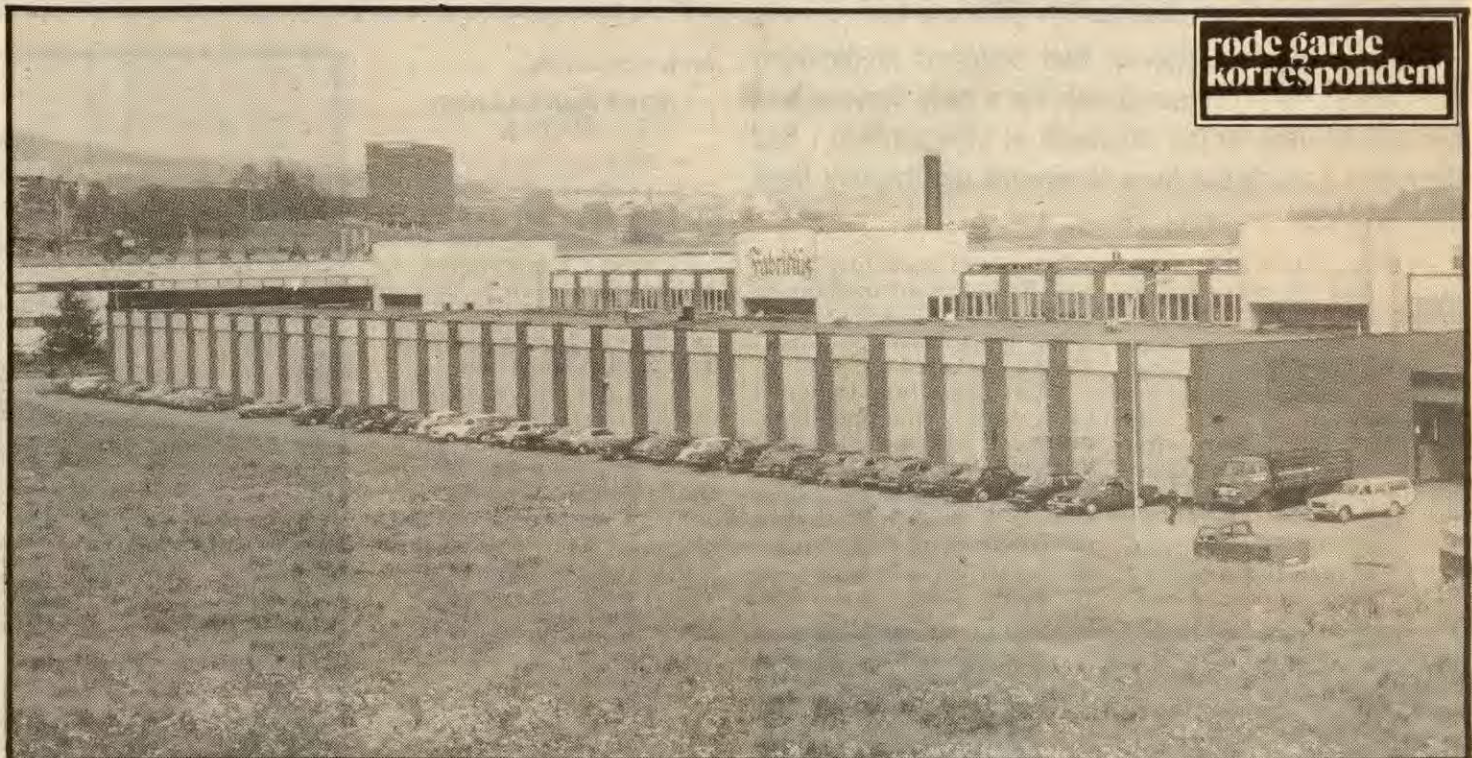

FOR Å SPLITTE LIBANON OG KNUSE PLO

Men i tillegg var invasjonen også et vel planlagt forsøk på å knuse PLO gjennom å stenge PLO ute fra viktige områder som de faktisk har rett til å oppholde seg i, i følge Kairoavtalen. Gjennom samarbeid med de libanesiske fascistene — falangistene — prøver Begin dessuten å sikre innflytelse for Israel i Libanon gjennom å puste til borgerkrigens flammer. (Fra Klassekampen, nr. 251)

Unge arbeidere forteller til Røde Garde om Fabritius

NORGES STØRSTE GRAFISKE BEDRIFT

røde garde
korrespondent

Fabritius' produksjonslokaler på Alnabru i Oslo er på 36

mål. Produksjonen foregår i hovedsak på ett plan.

Bertil er trykkerlærling: Vekk med normallønna!

vendelse fra 66 grafiske lærlinger i Oslo til forbundsstyret til forhandlingene etter voldgifta i tariffoppgjøret. Dette ga ikke noen resultater, men jeg tror kravet om å få bort normallønna har mye sympati i forbundsstyret.

— Hva mener du er det viktigste kravet for lærlinger i grafisk idag?

— Jeg mener kravet om 25 kroner timen — bort med normallønna fortsatt er det viktigste kravet til grafiske lærlinger, men dette er jo ganske låst nå på grunn av lønnsstoppen. Jeg mener vi i året som kommer, bør konsentrere oss om å diskutere opplæringa og hvordan den kan forbedres. Og spørsmålet om å organisere seg i YLI og forbundet. Dette siste mener jeg er særs viktig, fordi vi ikke kan regne med å bli hørt hvis vi ikke står sammen i både YLI og Norsk Grafisk Forbund.

— Er det andre saker du vil trekke fram når det gjelder arbeidsplassen her?

OPTISK LESER

— På Fabritius er det en sak oppe nå som jeg tror kan få store konsekvenser for den faglærte arbeidskrafta. Bedrifta vurderer å kjøpe en optisk leser — OCR — som

skal brukes til å sette Programbladet. En OCR er en maskin som kan lese vanlige maskinskrevne manuskripter (som i dette tilfellet skal skrives i redaksjonen i NRK). Typografene — som i dag setter stoffet — blir med andre ord rasjonalisert vekk i denne prosessen. OCR'en lager så en vanlig perforert tape som deretter brukes til å lage den ferdige satsen på papir. Oslo Typografiske Forening har to vedtak som slår fast at alt arbeid med OCR er framstilling av sats, og at bare medlemmer av Norsk Grafisk Forbund (NGF) skal utføre sånt arbeid. Poenget er at typografene ikke er motstandere av ny teknikk, men de er redde for at de sakte, men sikkert skal miste arbeidsplassene og bli overflødige. Bruk av OCR betyr jo at man hopper over et ledd i satsframstillinga. OCR er en forholdsvis ny maskin i Norge, og er såvidt jeg vet omtrent ikke i bruk i bedrifter der arbeiderne er organisert i NGF. Derimot blir den brukt i en del «pirat»trykkerier og hustrykkerier. Det er nok sannsynlig at en del vanlige trykkerier ønsker å ta OCR i bruk fordi vanlig kontorpersonale er dårligere betalt enn grafisk arbeidskraft. Dessuten blir mer og mer sats, lay-out- og paste-up-arbeid utført av redaksjonene i blader og tidsskrifter.

FABRITIUS ER PROVESTEIN FOR OCR

— Mener du det er riktig å si at Fabritius er en prøvestein for innføring av OCR i større målestokk i grafisk?

— Siden Fabritius er en av de første ordinære trykkerier som har planer om å kjøpe OCR, er det nok riktig å si at bedriften blir en prøvestein for bransjen. Derfor er det viktig at særlig typografene i andre bedrifter også diskuterer OCR.

«... blir behandla som sauer»

Vi slo av en prat med Jonny Fossum. Han er 21 år og jobber på den nye rotasjonspressa.

— Hvordan liker du deg her?

— Bra.

— Hvor lenge har du jobba her?

— Jeg har jobba her i 4 år.

— Har du jobba i andre bransjer eller steder før?

— Jeg har jobba på jernbanen. Men det er bedre her. Jævligh kaldt ute om vinteren på jernbanen.

— Hvorfor begynte du i en grafisk bedrift?

— Jeg er interessert i faget og har lyst til å komme i lære. Men det er jævla vanskelig for assistenter og hjelpefolk uten forskole å komme i lære. I en bedrift burde man ta dem som jobber på gulvet først i lære. Nå tar dem heller folk fra skolen.

— Jobber du skift?

— Nei, ikke nå. Før jobba jeg skift og syntes det var OK. Eneste er at det blir seint hjem fra kveldsskiftet. Jeg har en times bilkjøring hjem.

— Hvordan blir man behandla som assistent?

— Jævla dårlig i forhold til andre steder. Vi blir behandla som sauer. Men det hadde ikke kommet et ark ut av maskina hvis dem ikke hadde oss.

Bertil går i boktrykkerlæra. I 1977 satt han i sentralstyret i YLI. Nå er han formann i lærlingegruppa på Fabritius og lærlingerepresentant i klubbstyret i trykkerklubben.

13-14 KRONER TIMEN

— Hvordan er det å være lærling i grafisk, Bertil?

— Viktigste forskjellen fra andre lærefag er den elendige lønna, ca. 13-14 kroner timen i hele læretida. Vi har normallønn, dvs. at det er forbudt å gi tillegg annet enn i tariffoppgjørene. De fleste andre lærlinger har minstelønn, som betyr at de kan få del i lokal lønnsjustering, akkorder og andre tillegg på grunnlønna. Dette er litt merkelig når vi tenker på at den faglærte grafiske arbeidskrafta hører til den best betalte i industrien. Ellers synes jeg faget ofte er utfordrende og krevende, og ganske forskjellig fra mye annet arbeid i industrien som kan være kjedelig og rutinepreget.

Opplæringa er nok et problem for de fleste lærlinger, fordi den er avhengig av hva slags jobber bedrifta har. Hos Fabritius har det blitt dårligere etter hvert fordi mange litt mer krevende jobber går over i offset. Likevel tror jeg ikke Fabritius er det verste stedet å jobbe for en grafisk lærling. Miljøet blant dem som jobber her er bra, og lærlingene blir behandla som andre arbeidere, bortsett fra at det jo blir litt fleip fra svennene.

LÆRLINGEGRUPPA

— Dere har en lærlingegruppe på trykkeriet. Kan du fortelle litt om hva den har gjort og hvordan den fungerer?

— Lærlingegruppa var ganske aktiv i vinter før tariffoppgjøret, og vi diskuterte hva vi kunne gjøre med lønna. Vi sendte inn forslag til foreninga om 25 kroner timen og var med på en hen-

RØD UNGDOM SETT INNENFRA

Det er mange som tror at Rød Ungdoms medlemmer må være en slags overmennesker for å greie kravene som blir stilt til dem. Vi har intervjuet et styremedlem i Rød Ungdom i Fredrikstad får å få vite litt om hvordan laget hans arbeider.

— Hva jobber dere mest med i Rød Ungdom i Fredrikstad?

— Vi har mye arbeidsløse ungdom her i byen, derfor studerer vi om krisa og arbeidsløsheten. Vi må vite hvorfor krisa kommer og hvorfor det blir arbeidsløshet for å kunne kjempe mot det. Her i Fredrikstad er jern og metall-industrien den som har flest folk ansatt. Nå er det planer om å ned-

legge 2 200 arbeidsplasser ved Fredrikstad mekaniske verksted, og å nedlegge 3—400 arbeidsplasser på Ankerløkken Verksted.

Da vi begynte å studere i høst visste vi lite eller ingenting om kriser og politisk økonomi. I dag skjønner vi mye mer, og står bedre rustet til å bekjempe angrep på lønninger og arbeidsplasser. Politisk Økonomi er vanskelig, men vi må jobbe

for å forstå den.

KONFRONTASJONS- MØTER

— Men dere driver vel ikke bare studier?

— Neida! Vi skal prøve å få bedre kontakt med flere arbeidsløse ungdommer, og vi har planer om å lage en artikkel til Røde Garde om hvordan det er å være arbeidsløs i Fredrikstad.

— Ja, det ville vi bli glade for!

— Ja, vi tenkte det. Seinare i høst skal vi ha et konfrontasjonsmøte med alle de politiske ungdomsorganisasjonene i byen om arbeidsløsheten blant ungdommen. Vi har hatt slike konfrontasjonsmøter før, om karakterer og om Palestina og det var veldig vellykka.

— Skal Rød Ungdom i Fredrikstad begynne å skape nye arbeidsplasser?

— Nei, det kan vi ikke, det er ikke vanlige folk som kan starte bedrifter. Men vi skal sloss for de vi allerede har her i byen. Vi har sett andre steder at når det blir nok folk som sloss for arbeidsplassene, så tør ikke myndighetene legge dem ned.

— Jobber dere med noe annet enn arbeidsløsheten?

— Å ja, vi vil ha et all-aktivitetshus hvor ungdommen sjøl bestemmer. Det er ungdomsteater og ofte musikkfestivaler her i byen. Vi trenger et all-aktivitetshus hvor alle disse sakene eår plass.

BRA ARBEID PÅ SJUKEPLEIERSKOLEN

— Hva med skolene?

— Arbeidet vårt på skolene er et svart kapittel. Unge Høyre har bukta og begge endene på gymnasene, og vi gjør alt for lite på yrkesskolen. Det er en sykepleierskole i byen og der har Rød Ungdom arbeidet aktivt mot turnustjenesten. Den som ifjor var kjent som en blå skole, har snudd seg og gått sterkt imot turnustjenesten. Og kampen er vunnet!

150 ungdommer på Rød Fest på Notodden.

Vellykka «Rød fest» på Notodden

150 ungdommer fant veien til «rød fest» på Notodden fredag 20. oktober.

Som oppvarming blei filmen «Et sted å være» kjørt, med handling fra en husokkupasjon i Bergen for endel år siden. Filmen blei etterfulgt av to visesangere fra byen. De hadde satt sammen et friskt og variert program som høsta stor applaus.

Vi hadde vært så heldig å få tak i det lokale bandet, «The Swinging Ducktails», og de greide virkelig å få stemninga i taket. «Dere er jaggu mæ det beste bænnet i hele byen» var tilrop som kunne høres når rockene svingte på sitt beste.

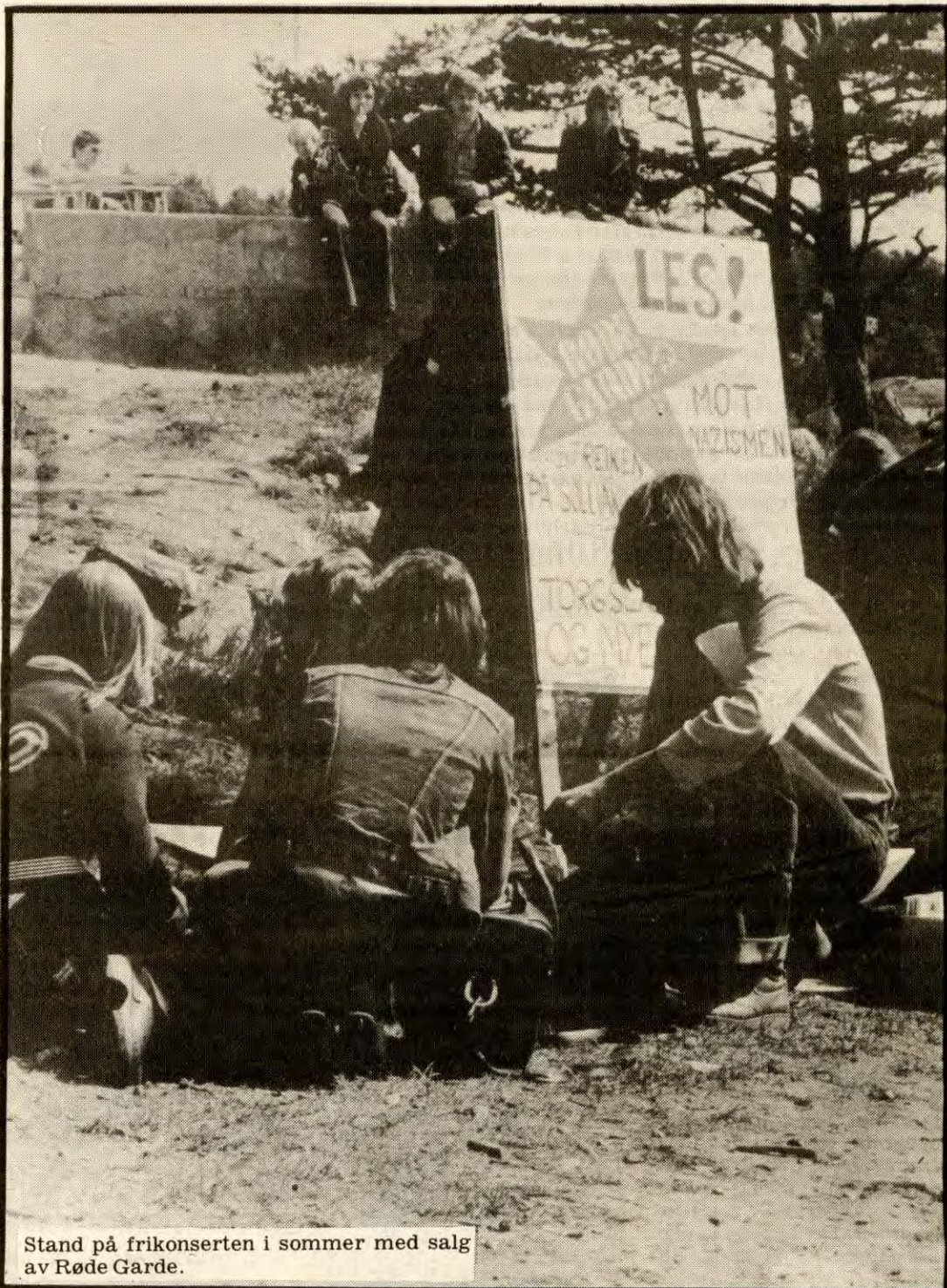
Det var laga en sketsj til festen som omhandla arbeidsløshet, forholdet foreldre-unge og åssen ungdommen blir drivi

rundt uten noen steder å være. Denne sketsjen satt midt i blinken, ikke minst fordi den viste undertrykkinga på en enkel og grei måte. Mange kjente seg igjen, og det blei lagt stor vekt på humoren.

Etter at «Swinging Ducktails» nok engang hadde spilt opp til dans, blei det holdt en apell om «Rock against racism». Det var utlodning på plater fra denne konserten (Tom Robinson Band) og disse lodda gikk som varmt hvetebrød.

Notodden Rød Ungdom sto som arrangør, og vi fikk mange spørsmål som: «Blir'e fest hver fredag, eller?» Flere fester skal det nok bli, men det første som kommer nå er et åpent møte «Sovjet — en farlig krigsmaskin», skal det handle om.

Rød Ungdom korr.
Notodden.

Stand på frikonserten i sommer med salg av Røde Garde.

— Hva er planene deres nå?

— Vi skal ha verveuke i slutten av november, og da skal vi jobbe med tre ting. Vi skal ha et åpent møte om Ki-

na, og på lørdagskvelden skal vi ha fest for folk fra 14 år og oppover. Dessuten skal vi selge Røde Garde på stand i sentrum hver dag.

RG-SALG EN GANG I MÅNEDEN

— Hva gjør et vanlig medlem av Rød Ungdom i løpet av en måned?

— Tja, hun er med på å selge Røde Garde minst en gang, enten på stand eller døraksjon. Vi har ca 1 medlemsmøte i måneden og frivillig studiemøter om aktuelle saker. Akkurat nå driver vi å samle inn penger til de streikende vinmonopolarbeiderne.

Mange medlemmer er med på andre saker ved siden av. Tredje verden komiteen, kvinnefronten, musikkgrupper, teater, karate og mange andre ting.

Tilslutt vil jeg si til alle som kan tenke seg å bli med i Rød Ungdom at de ikke bare må gå rundt å tenke for seg sjøl, men diskutere det med Rød Ungdommere!

Fredrikstad Ungdomsteater sin opptreden på frikonsert i sommer.

Det er bra å være BYGNINGSARBEIDER

Det er bra å være bygningsarbeider. Du ser at du lager noe. Det er en nyttig jobb. Men det er hardt om vinteren, lange økter i kulda, 4 timer uten pause. Det er morro lell, skikkelig arbeid.

Ole Knut og Bjørn er blandt dem som har tømra en innsats for landets forsvarmuseum. De jobba på Akershus i fjor. Nå er de blandt dem som bygger leiligheter for at folk skal få tak over hue.

Per driver som forskallingssnekker, mer møkkaarbeid: og typisk nok er verste arbeid verst betalt. De har jobba i Fagbygg i 8–14 måneder og bodd på brakke hele tida.

LITE FYLL, MYE MAT

Bjørn: Dette er nesten blitt en brakkeby nå, trur det er bortimot 40 mann her. Allikevel er det sjeldent lite fyll her. Det var verre da vi bodde på Akershus, da var det turing tre ganger i uka. Sånt går ikke i lengden. Du er trøtt nok etter jobben om du ikke skal holde på sånn kveld etter kveld. Vi legger oss heller ofte tidlig, klokka fem? sju? ni? Går på kino en sjelden gang, ellers er vi lite på byen.

Kokken, Ole Knut: Bruker tida til å ete. Jeg kan ete opptil tre ganger på kvelden, blir ikke feit. Lager skikkelig mat. Til gjengjeld trener kompisene for to, løper opptil flere kvelder i uka. (Ryggraden i Etnedal fotballklubb?). Men han stoler ikke på kokken. Spiser bare brødmat. Hvis han ikke har fått med leverkaker hjemmefra. Mors leverkaker.

Ingen av gutta har jente å lengte hjem til. Det er håpløst når du bor i byen hele uka.

VIL UT AV OLSO

Bjørn: Nei dette er bare midlertidig. Begriper ikke dem som bor på brakka hele livet og har kjerring og unger hjemme. De fleste her har vel det. Har vel vendt seg til det. Skummelt når sånt blir ei vane.

Bilstereoer monterer i finérkasser spiller: «før var ingen pendlervei å dra, her var arbeidsfolk i skogen». Bra musikk.

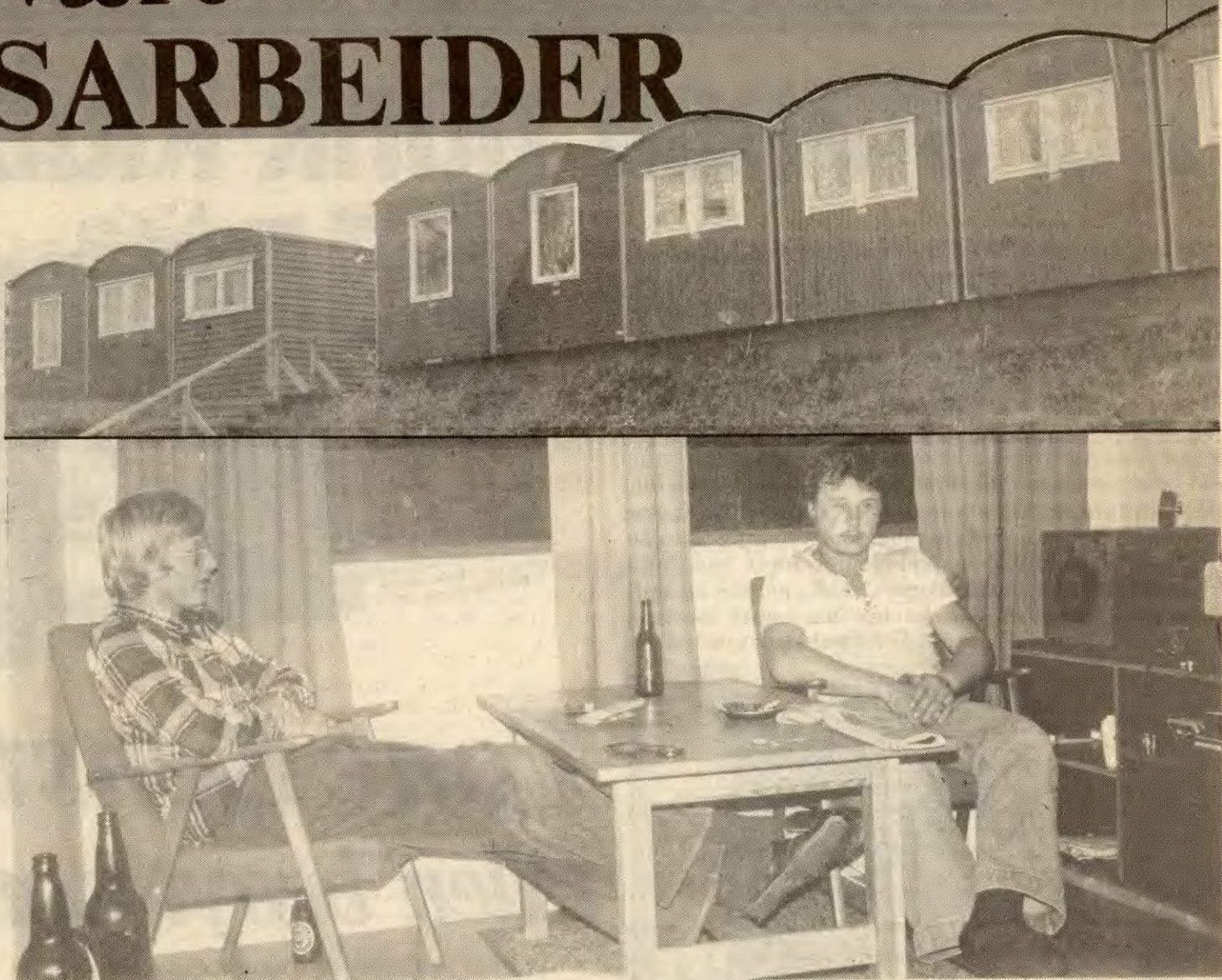
Per: Ikke om det sto en med hagle bak ryggen på meg skulle jeg bli i Oslo. Det finns endel firmaer rundt Gjøvik. Ellers er det liten mulighet for firmaansettelse oppover. Det blir gjerne mer kortvarige snekkeroppdrag, sette opp ei hytte sammen med noen kamerater o.l. Du lyt ha to slags arbeid.

Bjørn er en lur rev (bjørnen lurere enn reven?): 3000,- kroner er i sikte. Ved å mate ville revunger kommer de stadig tilbake og den dagen de er store nok ligger'n Bjørn i bakhold om natta. 7 rever det blir lettjente kroner.

SKAL UT I SKAUEN

Bjørn: Den dagen jeg er ferdig her i læra skal jeg dra hjemover og ha to måneder fri og ligge strak ut på ryggen i skauen å pelle blåbær.

Ole Knut: Det er jo fint her med bra kamerater og greit å bo rett ved jobben. Når andre har kjasa og masa for endelig å komme seg på T-banen om morran, begynner

— Men ikke fullt så bra å bo på brakke, sier Ole Knut Fauske og Bjørn Nysveen.

vi å tenke på å stå opp.

Per: Men du blir galen av å stirre i disse hvite brakkevegga. Har ikke brydd meg om å skaffe hybel. Dette er kun midlertidig.

TRIVELIGE ARBEIDSKAMERATER

Bjørn: Men det er et OK firma å jobbe i, trivelige folk og ganske ordna forhold. Forholdsvis god lønn. Men det er en ting som er urettferdig med lønns-systemet: en lærling på 20 år er over 10 kroner dårligere betalt enn

en 21 år gammel «voksen arbeidstaker under opplæring». Akkurat som lærlinger ikke står på trappene til å flytte hjemmefra og stifte hjem osv.

Ole Knut: Vi kan jo godt forstå dem som tar «voksenopplæring», firmaet ønsker dem jo også, trenger folk.

Per: Ja, jeg valgte det, får like bra opplæring, kan jobbe full uke, kutte ut skolen, ta kurs isteden.

Bjørn: Men det frister jo alle til å kutte ut som lærling, men det vil jo ikke firmaet, de vil jo ikke betale al-

le oss deres lønn. Men nå har vi tenkt å slå i bordet. Alle under opplæring burde kalles lærlinger og så skulle alle dem som nærmer seg tjue-åra få skikkelig betalt.

SKEIVT AKKORD SYSTEM

Ole Knut: Noe annet som er skeivt er akkord-systemet, for tida prøver vi å finne ut hvilket system som gir best betaling, men det virker som dem har satt en øvre grense på forhånd. Det ene eller det andre systemet, nærmer vi oss denne

grensa finner de alltid på et eller annet for å slå ned lønna.

Bjørn: Du mister lysta på å ta i litt ekstra, når du ikke får noe igjen for det, hva er vitsen med akkord da? Hadde det ikke vært for at fastlønna var lavere, hadde det vært bedre. Mye triveligere tempo og arbeidsmiljø. Nei drømmen er å drive etter eget tempo og bestemme sin egen lønn, ta sjølstendige jobber, oppe i Etnedal og finne andre små-jobber innimellom.

Med Bygg Rød Ungdom på brakkebesøk hos gamlegutta

Som folk flest veit, er mange av Oslos bygningsarbeidere pendlere, og bor konsentrert i flere større brakkebyer rundt Oslo. Rød Ungdom i bygg i Oslo besøker en av «byene» fast. En kveld stilte vi opp med Klassekampens rykende ferske bilag om lønnsstoppen, samt et håp om å få en kommentar til regjeringas diktat.

«Det er ikke lønningene til arbeidsfolk som driver prisene i været», slår en forskaler fra Gudbrandsdalen fast. Dette sier'n før vi har fått satt oss ned på sengekanten, og han fortsetter: «Se heller på økningen av investeringene og overskuddet til firmaene. Da skjønner en bedre hva som er årsakene til den økte prisstigninga. Og dette er det lønningene våre som får skylda for! Nei, her må det være noe som ikke stemmer,» sier gudbrandsdølen.

Og det er mye som ikke stemmer. For sjøl om regjeringa garanterer at lønns- og prisstoppen fram til 1980 vil opprettholde folks kjøpekraft er dette tomme garantier når vi veit at den importerte prisstigninga i samme tidsrom vil ligge på rundt 4%.

«Administrasjonen», sier

gudbrandsdølen «det er den som er dyr for dette landet. Det går jo flere bygningsarbeiderlønninger på ei sjefslønn, så hvem trur du vil tape mest på en lønnsstopp? Prisstigning vil det jo bli og da er det folk med vanlig lønn som kommer dårligst ut av det.»

VARIERT OPPLÆRING TIL UNGDOMMEN!

Vi blir snakkende om forholda på plassen der han jobber og han ser alvorlig på hvor dårlig yrkesopplæring firma gir unge bygningsarbeidere. «Firma klager over rekrutteringa til faget, men da må dem jo først legge forholda til rette. En kan ikke vente at en ungdom i 17–18 årsalderen er utlært når han kommer på plassen. Resultatet er at dem ofte blir kjørt inn i én arbeidsoperasjon og

da sier det seg sjøl at en har lett for å gå lei etter ei tid. Nei, vi må gi ungdommen en variert yrkesopplæring innen bygning. Det er jo dem som skal overta etter oss gamlekara, og sjøl hadde jeg ikke holdt ut i snart 30 år om ikke jobben min hadde vært interessant,» avslutter han.

LÆR AV ELDRE ARBEIDERE

Det er mye å lære av de erfaringsene eldre folk i faget har tilegna seg gjennom mange års arbeid. Det er lett å undervurdere det dem sier som for eksempel når vi seinere på kvelden kom i prat med to sementpusserer om hva akkord på et arbeid lett kan føre til.

«Akkord er oppjaga tempo, det har lett for å gå ut over sikkerheta og kameratskapet gutta imellom blir

dårligere. Ei skikkelig fast timelønn er det eneste alternativet,» konkluderte de to sementpussera.

Mye viktig å lære her folks! Kvelden går fort unna når en er i godt selskap og tunga kommer på gli. Vi måtte avrunde hos de to sementpussera, men kommer igjen til neste uke. Avisen solgte vi på begge romma, og sjøl meiner vi at dette er en bra måte å spre politikkens vår på. Noe å tenke på for andre Rød Ungdom-lag også?

RUNE, LÆRLING: 3. generasjons tømmer i samme firma. «Du gjør en skikkelig jobb som tømmer. Jeg ville aldri sitte på en stol på et kontor.»

Politiet og sosialrådmannen på knærne for VG-hets

VG stansa punk-klubben!

I begynnelsen av oktober starta en punk-klubb opp i Oslo. Klubben fikk en kortvarig historie. Den erkereaksjonære middagsavisa Verdens Gang dekket klub-båpninga gjennom en kloakkreportasje som overgår det meste selv fra den kanten. Sosialrådmannen og po-litiet — som avgjør hvilke restauranter som får ha skjenkebevilling — reagerte spontant på avisartikke-len gjennom to telefoner til restauratør Goebbels på Pilen restaurant. Vi skal ikke ha sagt noen verdens ting om det ordelaget bevillingsmyndighetene benytta, men kan i hvert fall slå fast at de klarte å skremme vannet av restauratøren. Goebbels sier nemlig til Røde Garde at punk-klubben blei stengt fordi han følte skjenkebevillingen trua! Ligger virkelig politiet og sosi-alrådmannen så på knærne for den høyst useriøse sensasjonsavisa VG som denne historia kan tyde på?

Gro-tesk pro-test

AV ARVID HJORT-LARSEN OG STEIN FJESME (foto)

Her skulle for-eldrene vært og sett sine avkom! De ville fått sjokk. Stort verre enn en punker, kan ikke et menneske se ut.

Tone Senstad: Pilen brøyt kontrakten

— Hva var den offisielle begrunnelsen for at dere ikke fikk drive punk-klubben, Tone Senstad?

— Vi har aldri fått noen sånn begrunnelse. Eieren av «Spotlight» anså visst det som helt unødvendig.

— Hva slags avtale hadde dere med «Spotlight»?

— Ingen av oss som starta klubben hadde noen erfaring med slik virksomhet, så vi hadde ikke sikra oss annet enn en muntlig kontrakt om prøvedrift ut oktober. Men en muntlig avtale er juridisk like bindende som en skriftlig, så det er klart at «Spotlight» har begått kontraktbrudd.

— Det sies at en VG-artikkel var utslagsgivende da «Spotlight» beslutta å sette dere på gata?

— Det går så mange rykter, og vi som dreiv klubben veit som sagt ikke mer enn vi har kunnet lese oss til i avisene. Det sies at serveringspersonalet trua med å nekte å arbeide hvis punk-klubben fikk bestå. Likeså går det rykter om at Ringnes

ikke ville levere øl til restauranten hvis vi fikk fortsette!

— Hvordan reagerte dere på avgjørelsen?

— Først ble vi bare inderlig forbanna, men siden har vi jo forsøkt å skaffe oss et nytt tilholdssted, uten at det har lyktes. Det virker som om alle tror vi vil rasere de stedene vi kommer inn.

— Var det «ville tilstander» på den første klubb-kvelden?

— Nei, så langt ifra. Bortsett fra en freaker som pissa i trappene, behøvde vi bare å kaste ut folk som blåste. Det ble en atskillig mer fredelig kveld enn noen kunne tenkt seg på forhånd.

— Hvorfor vil dere abso-lutt ha en punk-klubb?

— Det er den eneste mulig-heten vi har til å være oss sjøl og høre den musikken vi liker. Det fins jo ikke tilbud for folk som ikke vil høre jazz eller gå på diskotek i denne byen. Mulighetene for oss som vil gjøre noe uten om det etablerte er sannelig ikke store i Oslo!

— Noen har prøvd å sette nazi-stempelet på dere?

— Ja, og det er synd. Jeg vanka 8 måneder i punk-miljø da jeg bodde i Eng-land, og veit hva jeg snakker om. Hverken punkerne der eller her tar politisk stilling, men én ting vet vi: vi er imot rasisme og fascisme. Det finnes noen få «punkere» fra Holmenkollåsen som mener noe annet, en disse utgjør en forsvinnende liten minoritet.

— Hvorfor kler du deg og sminker deg så spesielt?

— Rett og slett fordi jeg har lyst — er ikke det grunn god nok da? Jeg har forresten fått merke at toleransen ikke er særlig stor mange steder. Da jeg kom tilbake fra England med gult hår med oransje og grønne flekker, var det faktisk mange av de gamle vennene mine sm lot som de ikke kjente meg, sier Tone som vekker betydelig oppsikt der hun går på Karl Johan og deler ut løpesedler om en konsert i Chateau Neuf.

Haakon Graf og Club 7

— Hvordan var det å spille in plate «live» på Club 7, Haakon Graf?

— Masse folk og mye ståk. Bra stemning som gjorde det mulig å legge vekk tanken på at det var opptak.

— Du er med på en av platas 2 «jamme-lag». Hvor mye var planlagt på forhånd?

— Nesten ingen ting. Vi satte opp horna og ble enige om hvem som skulle være med å spille. Ikke en gang det opplegget holdt — midt i låta dukka nemlig Kalle Neumann opp og ville være med. En hyggelig overraskelse på alle måter!

— Hva holder du på med for tida?

— Jeg har spilt sammen med 3 karer fra Gøteborg som jeg skal gjøre ei skive med — Mads Nilsson, Ulf Wakenius og Nils Nordin. Det blir jazzrock.

— Begynner du ikke å bli lei jazzrocken?

— Jeg har fått nok av den typen musikk Weather Report representerer. Men jeg må jo medgi at jeg har henta mye impulser fra nettopp denne gruppa pluss Herbie Hancock og Chick Corea. Jeg mener sjøl jeg ikke har hengt meg opp i jazzrocken, tvert i mot prøver jeg å være åpen for alle stilarter.

— Hvor lenge har du vært proff nå?

— 6 år.

— Du klarer deg bra økononisk?

— Ja, forholdsvis. Men jeg har inntrykk av at det er lettere å overleve som proff i Sverige enn det er her. Det gis bl.a. adskillig flere stipendier der.

Og Haakon Graf kan du alt-så høre på Club 7's jubileum-salbum, sammen med bl.a. Lotus, 2nd Evolution, Ditlef Eckhoff kvintett, Arild Wikstrøm, E'Olen og Bryggerigangen Bluesband. Tekniker Håkon Manheim i MAI har gjort en kjempejobb og klart å gjenskape musikken slik den fungerer på klubben kveld etter kveld. Nettopp derfor er plata blitt et minnesmerke klubben har grunn til å være stolt av.

Club 7 — 15 år
MAI 7812/13

Restauratør Goebbels på Pilen: «Følte skjenkebevillingen trua»

— Hvorfor drives det ikke punk-klubb på Pilen lenger? Vi spør restauratør Goebbels.

— Den offisielle grunnen var skriveriene i VG. Vi tok rett og slett ikke sjansen på å huse en klubb som fikk en slik presseomtale.

— Sjansen?

— Ja, restaurantdrift er jo vårt levebrød, og vi er blant annet helt avhengig av å beholde skjenkebevillingen.

— Var skjenkebevillingen trua etter EN punk-

kveld?

— Jeg følte det slik. Både politiet og sosialrådmannen ringte meg opp og spurte hva i huleste vi nå hadde begynt med på Pilen. Da hadde vi ikke noe valg.

— Var De selv til stede og så hva som foregikk på klubben?

— Ja, det var jeg.

— VG skreiv om et forferdelig bråk og kaos med en masse fyll. Stemmer dette med Deres inntrykk?

— Nei. Dette var noe helt

nytt, men noe fyll var det ikke. Så vidt jeg kan forstå var denne VG-reportasjen en oppkonstruert og laget historie.

— Hva mente serveringspersonalet om klubben?

— De syntes vel også at dette var nytt og rart, men mishagsytninger utover det fikk jeg aldri.

— Det sies at punk'erne hadde en muntlig avtale om prøvedrift ut oktober?

— Det stemmer ikke.

— Ville punk-klubben fått drive i Pilens lokaler

om det ikke hadde vært for avisartikkelen?

— Jeg tror ikke det. Med den kledningen og det utseende tror jeg ikke jeg ville ønsket dem velkommen til å drive fast klubb i våre lokaler. Men som sagt — oppførselen deres var ikke provoserende på noen måte.

— Vi kan altså slå fast at en avisartikkel som bygde på usannheter, klarte å stenge punk-klubben?

— Vel, det er Deres ord men...

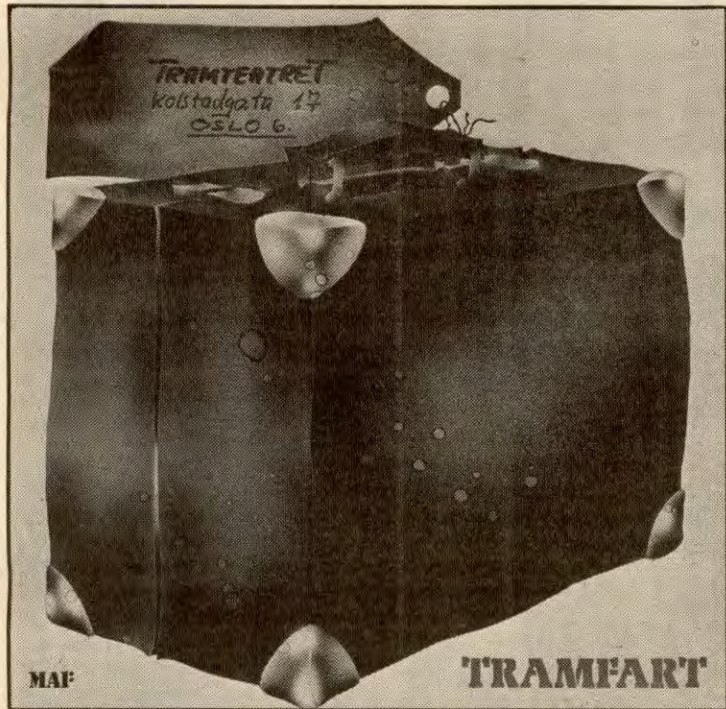
Politiet og sosialrådmannen

En telefonrunde til sosialrådmannens kontor og til politiet ga magert resultat. Ved sosialrådmannens kontor var det umulig å få oppspora hvem som hadde tatt kontakt med restauratør Goebbels. I politiet traff vi adjutant Gjøen i forvaltningsavdelingen — en usedvanlig usympatisk og like imøtekommende herremann. Med høy og ikontrollert røst — han kunne like gjerne lagt på røret og i stedet åpna vinduet — fikk vi den samme lekse uansett hva vi spurte om: Jeg har taushetsplikt og vil ikke diskutere dette... Jeg har taushetsplikt og vil ikke diskutere dette...

Live-opptak fra klubben høsten 1978

«Tramfart» i hundre!

Forventningsfull piping og skriking i konsertsalen, det er storkonsert på gang. Men dette er ikke kvelden for Peter Frampton eller Led Zeppelin ... inn på scenen stormer en større stjerne — Dobbel-Kurt! Hylkren som fisker og ordner i øst og vest: «I foreninga er jeg arbeider, i forhandlinger er jeg stor. Jeg samordner oppgjør og meninger og faen og hans olde-mor.»

En pangåpning på Tramteatrets ferske album «Tramfart». Med høytempo-rock og med Kurt som den store stjerna er vi liksom inne i revysuksessen «Hvem er redd frøken Lunde» helt fra starten av. «Tramfart» består nesten utelukkende av viser fra teaterstykket, og for folk som har sett stykket er det uøndvendig å fortelle at det er førsteklasse varer som blir servert.

Men dette er blitt noe langt mer enn ei teaterplate. Låtene står både tekstmessig og musikalsk trygt på egne bein. Den

største forandringa fra Tramteatrets første LP er den musikalske kvaliteten som er heva 100 hakk. Mens den forrige LP'en var en typisk «sanger fra teateret»-forestilling, står Tramteatret på «Tramfart» fram som ei skolert musikk- og sanggruppe som tar musikken sin på alvor. Det har de da også all grunn til. Dette er norsk popmusikk på sitt aller beste, hverken mer eller mindre. Komposisjonene er gjennomarbeida, velarrangerte og framfor alt varierte. Radarparet Garvang/Nordby har slått til som aldri før. Ingen tvil om at disse for tida er landets dyktigste komponist-tekstforfatter-par.

Tramteatrets tradisjonelt sterkeste side har vært å gjøre narr av borgerskapet, en tradisjon de tar godt vare på med «Frihetsopera». Med hurra og pøser og is og skolemusikk med «Anchors Aweigh» som innledning forklarer Tramteatret uhyre smakfullt hvor hul og hyklerisk «patriotismen» og «nasjo-

nalfølelsen» til borgerskapet egentlig er. Borgerne slipper selv til orde med hyllingsdikt til «verdens frieste og demokratiske land» der «kongen er naturlig og snill». En svadatale om Eidsvoldsmennene, 1814, 1905 og de harde krigsåra og våre lensmenn på havet (!) er tatt så på kornet at en er frista til å tru at taleren er farlig dreven i gamet.

«Bråkmaker» er platas absolutte perle. I teaterstykket blir visa sunget av ei middelaldrende dame som jobber sammen med Eva Lunde på Bollers bakeri. Hun synger mens hun står på gata og samler underskrifter til støtte for Eva, da det plutselig er en slyngel som slenger med underleppa: Bråkmaker! Det går ikke an å unngå å bli glad i denne dama der hun som oppriktigheten sjøl forkynner at «sånt går bare ikke an» — hun står jo der å gjør så godt hun bare kan for en rettfærdig sak! Så realitistisk hun er framstilt der hun står og skjønner seg litt for å forklare at det hun egentlig holder på med er «agitasjon» — et ord som ikke vanligvis hører hjemme i hennes vokabular. Hun står på gata fordi Eva er ei grei jente som er blitt urettferdig behandla og som trenger solidaritet. Så enkelt er det. Teksten er fantastisk godt tolka — her høres det virkelig når dama er sinna og forskrekka, og når hun er glad og optimistisk.

Men, kjære Tramteatret — hvorfor har dere miksa sangen så innmari langt bak på en del av låtene? Tekstene deres er altfor gode til at dere kan drukne dem i musikk! Ved første gangs gjennomhøring er det mange steder vanskelig å oppfatte teksten. Det er en dårlig ting ved mesteparten av rockemusikken at det er umulig å oppfatte hva det synges om, og denne fella må dere for all del ikke gå i. Det ryktes nemlig på by'n at dere kommer til å jobbe adskillig mer med rock i tida som kommer ... vi gleder oss!

Reidar
TRAMTEATRET:
Tramfart
MAI 7809

Rory Gallagher: Glimrende Leve Patagonia: hardrock uten fiksfakserier Bedre kan det ikke gjøres..

Rory Gallagher — ireren som kunne bli superstar hvilken dag som helst, men som tydeligvis foretrekker å leve et noe mer anonymt liv. To ganger har denne sympatiske musikeren vært på Norgesbesøk i løpet av det siste halve året. Som om det ikke koster ham noen ting stiller han opp med den gamle stratocasteren i flanelsskjorta, olabuksa og turnsko — og spiller skjorta av Santana og Eric Clapton. Gallagher er en musiker som går på scenen for å spille — ikke for å skape seg et «image» ved hjelp av tulle sceneshow.

På Chateau Neuf i begynnelsen av november satte han salen i kok med en to timer lang intens konsert. Sammen med en bassist og en trommeslager var det utrolig å se og høre hva Gallagher fikk ut av gitaren sin. Rutine mangler han såviss ikke. Da han sto helt aleine og rocka med en 8-strengers mandolin(!), var det bare de som satt på gulvet foran scenen som oppdaga at en av strengene røyk. Som om det var noe som skjedde på hver konsert, trakk Gallagher den gæne strengen så lang at han kunne spenne den rundt kassa på instrumentet, for så å fortsette å spille på de 7 gjenværende strengene, uten å fortrekke en mine.

Liker du hard og enkel rockemusikk; brutal sang og glimrende gitarsolo er Rory Gallagher mannen for deg. Vi anbefaler:

RORY GALLAGHER:
Photo Finish
Chrysalis 511170

Kjetil Bjørnstad fikk frie hender av Philips til å gå i gang med et gedigent plateprosjekt om Kristiania-bohemen Hans Jæger. 10 000 må «Leve Patagonia» selge for at den skal bære seg økonomisk, og utrolig nok ser det ut som den siden av saka skal gå i orden. Utrolig, fordi det dreier seg om en trippel-LP til 150 kroner!

Denne suksessen er Ketil Bjørnstad inderlig vel unt. Han har lagt ned et kjempearbeid i «Patagonia» og resultatet er blitt over all forventning. Artistlista på platene er imponerende, hør bare; Knut Risnæs, Lill Lindfors (som burde ha fått synge på svensk!), Alexandra Sandøy, Cornelis Vreeswijk, Jahn Teigen, Lars Klevstrand, Nipe Nyrén, Pål Thowsen ... Men selv ikke disse kapasitetene klarer å gjøre noe ut av dårlig materiale, derfor er det imponerende resultatet først og fremst Kjetil Bjørnstads fortjeneste. Det er han som står for musikken, tekstene og arrangementene.

Tramteatret, Jan Garbarek og Veslefrikk tross — det spørs om ikke dette er den viktigste norske plateutgivelsen i året vi snart har bak oss.

Asgeir

KETIL BJØRNSTAD:
Leve Patagonia
Phonogram PATLP 1/2/3

«Trellenes kamp» i Sverige

Boka Trellenes Kamp av svensken Sven Wernström inneholder tre fortellinger hent fra 1100-, 1200-, og 1300-tallet i Sverige. De setter særlig søkelys på religionens inntog — «kristningen av landet» som det heter i historiebøkene — overfor folket i Sverige. De forteller om hvordan kristningen var planlagt av rikfolket, og om hvordan folk ble lurt til å binde seg til kirken og dens beinhard utbytting av folket.

Samtidig forteller den om folkets skepsis og motstand både mot kirken og alle de mange herrene de hadde over seg. Boka viser oss også klart at alle krigene og stridighetene blant småkonger og rikfolk på denne tida — og som stort sett er det historiepensumet vårt handler om — skjedde fullstendig over hodet på folket — for dem var det ett fett hvilken herre som tok jorda deres, maten og klærne fra dem. Den historia er ikke folkets historie.

Boka inngår i en serie hvor tre boker er kommet ut før. «Trelle-

ne», «Trellenes sønner» og «Trellenes døtre». Jeg har ikke lest dem, men etter denne boka har jeg lyst til å ta fatt på dem. «Trellenes Kamp»
Sven Wernström
Cappelen,

om seg sjøl og Kalle, «For løpe hadde vi gjort sia vi var en neve stor. Løpe fra vaktmesteren og løpe fra sinna naboer og løpe fra dem store gutta i gata og løpe fra Kaldbakk-banden når vi kriga mot dem og løp fra lærera på skoern.»

Samtidig er boka full av følelser, kameratskap, redsel, forelskelse, sinne og hat. Til sammen utgjør disse to faktorene, harde fakta og virkeligheten. Reinert er opptatt av at Kalle skal få et skikkelig ettermæle — boka er blitt et forsvarsskrift både for han og alle de som kunne ha vært ham. Og det trengs. For i virkeligheten var det også en ung gutt som ble skutt i ryggen av en politimann. Det skjedde ved Fornebu i 1975. Da politimannen ble frifunnet for drapet klappa kollegene hans i retten.

Folque-viseboka!

Skal du gi bort julegave til noen som er interessert i viser? Da kan vi løse presangproblemet for deg: Folque-viseboka!
Vi vil ikke nøle et sekund med

ESPEN HAAVARDSHOLM

BOKA OM KALLE OG REINERT

ROMAN

GYLDENDAL NORSK FORLAG

5 siders banjokurs, illustrasjon til omtrent hver bidige vise. Formatet er A4 og prisen bare 49.50. Boka er kommet på Forfatterforlaget.

Om sin musikkpolitiske plattform skriver Folque bl.a.:

«Her i landet har det lenge vært mange som har hatt svært «puristiske» holdninger til framføringen av folkemusikk. De har villet løse fast folkemusikken i den form den hadde i det forindustrielle bondesamfunnet. Det forventes av folkemusikkutøveren at han som musiker skal

lukke ørene for all påvirkning fra andre musikktradisjoner. Dette kan lett føre til at folkemusikken blir en museumsartikkel isolert fra samfunnet for øvrig.

Vi mener sjølsagt ikke det er galt å synge ei vise uten akkompagnement på gammelt vis eller fortsette å spille hardingfele! Vi mener at de enkelte utøvere må spille og synge slik de sjøl finner naturlig uten å møte hevede pekefingerne.»

Til deg, kjære leser, hever vi pekefinger'n: Glem ikke denne boka!

Knut liten og Sylvelin

Forener harde fakta med varme følelser

Vi har tidligere trykket utdrag fra «Boka om Kalle og Reinert» og intervjuet forfatteren Espen Haavardsholm. I denne omgang skal vi nøye oss med å fortelle at nå er boka kommet ut fra Gyldendal forlag, og den innfrir forventningene!

Boka tar utgangspunkt i at to 16-åringer tjuvlåner en bil, blir forfulgt av politiet og jakta ender med at den ene, Kalle, ligger igjen, skutt i ryggen av en politi-

mann. Reinert, den andre av gutta forteller om det som skjedde den natta og hva som skjedde etterpå. Blant annet at politimannen som skøyt blei frikjent i retten.

Boka forener harde fakta med varme følelser. Den forteller om virkeligheten for svært mange ungdommer — arbeidsløshet, stoffmiljø, politivold og hets. «Det eneste vi var virkelig gode tel, det var å løpe», sier Reinert

Knut liten og Sylvelin

Felespill solgte 60 aviser

På Sogn Yrresskole i Oslo ble det i ET storefri solgt 60 eksemplarer av forrige nummer av Røde Garde. Vi har snakka med en av dem som var med å selge.

— Selger dere alltid så mange Røde Garde?

— Nei, i fjor solgte vi mye dårligere, da gikk vi bare rundt en og en og solgte innimellom. Nå hadde vi en skikkelig stand med felespill og 5-6 folk som solgte. En sånn «aksjon» er mye bedre.

Felespilleren var en av elevene på skolen. På andre steder finnes det sikkert en gitarspiller, det gjør samme nytten.

— Solgte dere på en «sak»?

— Ja, det var nettopp det vi kunne gjøre med det siste nummeret. Det var litt yrkesskolestoff, og det er da elevene her på yrkesskolen kjøper avisa. Mange kjøpte avisa fordi det var mye om mu-

sikk i forrige nummer.

En ting Røde Garde må lære seg, er å være flinke til å gå ut og lage stoff fra gymnaser, yrkesskoler og arbeidsplasser. Det er når avisa har artikler om emner som ungdom er opptatt av, at det er lett å selge avisa.

5 bygningsarbeidere solgte 86 Røde Garde på en og en halv time i Oslo sentrum, en lørdag i oktober.

Organisasjonen Enhet mot rasisme:

«For deg med rettferdighets sans»

— Målet til den nystartede Foreninga Enhet Mot Rasisme er å bekjempe den økende opinionen mot innvandrere fra den Tredje Verden, sier Eva Jensen fra foreninga til Røde Garde.

— Folk fra den tredje verden får slengt ukvemsord etter seg, de har vansker med å få leilighet og jobb. Fremmedarbeidere som har bodd i Norge lenge, sier at de merker økende rasistiske holdninger hos folk. Dette kommer som et resultat av økende diskriminering fra myndighetenes side, etter at de satte i verk innvandringsstoppen. Den fungerer rasistisk, den slår klart hardest mot folk fra land i den Tredje Verden. Nå når det er økonomisk krise, fungerer dette sånn at skylda legges på fremmedarbeiderne, sier Eva Jensen.

— Derfor har dere altå danna denne foreninga?

— Ja, fordi det at folk retter skytset mot fremmedarbeiderne istedet for mot de som har den økonomiske makta i landet, tjener myndighetene og arbeidsgiverne og ikke vanlige nordmenn eller utlendinger. Derfor har vi laga en organisasjon der nordmenn og utlendinger sammen kan arbeide mot rasismen. Det er en sak som angår oss alle sammen.

— Er dette en forening for de få politisk bevisste?

— Absolutt ikke. Den er for alle som vil bekjempe rasisme, uansett hvilket grunnlag de vil gjøre det utfra. Kort sagt for alle med normal rettferdighets sans.

— Hva kan ungdommen gjøre?

— Det blir slått stort opp

at ungdommen er rasistisk, men det gjenspeiler tendensen i samfunnet — det er de voksnes og samfunnets holdninger som preger barn og ungdom. Men det er et faktum at rasismen har en viss grobunn blant ungdommen i dag, og derfor er det viktig at det blir en bevegelse mot rasismen blant ungdommen. Se på England for eksempel — der Rock Against Racism samla 80 000 ungdommer til demonstrasjon og konsert mot rasismen. Det er viktig at vi ikke reagerer bare hver for oss men går aktivt ut. Sjøl om en ikke har rasistiske holdninger, så kan bare det at norske ungdommer holder seg for seg sjøl, virke som at vi har rasistiske holdninger på de det går utover. Tiltak som kan sveise ungdom fra forskjellige land sammen er derfor en måte å begynne kampen mot rasismen.

— Hvilke planer har dere?

— Vi har hatt et veldig vellykka presentasjonsmøte og vi skal ha medlemsmøter som skal legge opp planene videre. Men noen ideer finnes: Vi skal ha studiemøter, drive med kulturaktiviteter, ha aksjoner mot rasisme og satse spesielt på å komme ut med informasjon. Det koster 25 kroner å bli medlem av foreninga, og da kan du gjøre så lite eller mye du som du har lyst til. Foreløpig har vi bare organisert aktivitet i Oslo, men vi har alt medlemmer andre steder også, så hvis dere er en gjeng et sted som vil starte, så bare sett i gang, slutter Eva Jensen.

Skriv til: Foreninga Enhet mot Rasisme Boks 29, Ankertorget, Oslo 1.

Venner av RG, hvor var dere?

Løssalget av Klassekampen har tatt seg kraftig opp de siste månedene. En viktig årsak til dette er at langt flere selger avisa regelmessig.

Assen er stoda med Røde Garde?

En lørdag midt i oktober vrirmla det med Klassekampen-selgere i Oslo sentrum. Været var bra og salget gikk strykende. To — 2 — dager før kom det et rykende ferskt og aktuelt nummer av Røde Garde fra trykkeriet. Med mye bra stoff for ungdom: Artikler om Benny Askevold, intervju med Petter Wennerød, om fascismen i Sovjet m.m.

Jeg så den dagen ikke en kjøft som solgte Røde Garde. Men derimot var det 5-6 folk på Karl Johan som solgte SU-avisa «Ungsosialisten». Flere av dem hadde en pågående og offensiv stil og solgte bra med aviser. Røde Garde-selgere, hvor var dere???

Bladet går nemlig godt an å selge. For neste uke møtte jeg en som hadde solgt 25 Røde Garde på en halvtime ved Sentrum T-bane.

Venner av Røde Garde: Dere må ut på gata i store flokker. Så vil dere se at avisa deres blir rivi unna! «Klassekampen-selger»

Abonnementsverving

	10	20	30	40	50	60	70	80	90	100
Finnmark										26
Troms										37
Nordland										31
Trøndelag										21
Møre og Romsdal										42
Sogn og Fjordane										40
Hordaland										78
Rogaland										18
Agder										35
Telemark										38
Buskerud										23
Vestfold										16
Oppland										23
Hedmark										75
Østfold										42
Akershus										52
Oslo										85
										53

Røde Garde har økonomiske problemer

SELG MER OG BETAL!

Røde Garde koster denne gangen 5 kr. Mange vil synes det er dyrt. FOR DYRT for et ungdomsblad, sjøl om avisa denne gangen er på 24 sider.

Vi er enig med dere. Men hadde ikke dette bladet kosta 5 kr., hadde det ikke kunnet komme ut i det hele tatt.

Røde Garde har økonomiske vanskeligheter. Vi har gjeld, og avisa går i dag med underskudd. Det koster å lage avis i Norge. Papir, setting, trykking, foto og porto. Prisene bare stiger og stiger, mens Røde Garde har kosta 3 kroner i flere år. Og vi mottar ingen støtte, hverken fra feite an-

nonsører eller fra et rikt parti med skipsredere i ledelsen.

LESERNE BETALER AVISA

Det er leserne som må betale avisa. Og det er der problemet ligger. Avisas selges alt for lite. Hvordan er det på ditt hjemsted? Bor du i en av de byene der det bor flere tusen ungdommer? Hvor flere hundre av dem sympatiserer med deler av den politikken som presenteres i Røde Garde, men hvor avisa allikevel bare selges til 20?

Hvor mange stands i byen, kinoaksjoner og salg i skolegården har venner av Røde Garde arrangert i det siste? Hvis det har vært smått med slike salgsaksjoner, så tenk på alle de ungdommene som ikke veit at vi er de fremste til å fordømme Sovjets sosialimperialisme, og som fortsatt tror Sovjet er et sosialistisk land. Tenk på alle de som ikke har fått sjansen til å lese at vi støtter og skriver mye om New Wave og Reggae-musikken.

Venner av Røde Garde: Dette er alvor. Avisas kan ikke fortsette å komme ut dersom ikke salget økes betraktelig. Det er deres ansvar. Det er bare dere, leserne, som kan bedre Røde Gardes økonomi — ved å selge bladet til mange andre. Ved å være med på å spre revolusjonær ungdomspolitikk!

STORE SALGSAKSJONER

Planlegg salgsaksjoner for hvert nummer. Ta med deg en bunke under armen på skolen eller i byen lørdag formiddag! Eller enda bedre: Gå sammen med noen andre å lag en stor, fin stand med flagg og farger og selg avisa herfra. Gjerner med litt gitar- eller trekkspillmusikk til. Bladet selges lett, hvis dere bare prøver og er dristige. På 1½ time i Oslo sentrum solgte fem bygningsarbeidere 86 av Røde Gardes forrige nummer!

P.S.: Glem ikke å sende inn penga med en gang etter salget til RG-distribusjonen. Det er liten hjelp for oss når vi skal betale trykkeriregningene om pengene etter salget i Harstad ligger i en kommode i der i byen.

Stjernedryss

«Den amerikanske FN-ambassadøren Andrew Young er tydeligvis en allsidig kar. Her har han for eksempel på egen hånd og helt alene fikset et brett med kaffe og litt smågodt til en av sine gjester i suiten i Waldorf Astoria. Allsidig kar denne Young»

Teksten og bildet er i sin helhet og uendra hentet fra Ukebladet «Hjemmet» nr. 23! Nå må mot Aase finne fram en av prisene sine til denne fantastiske mannen!

Kristi blod produsert på polet?

Det er krise i kirkene. Altervinen tar slutt. Vi håper regjeringen er sitt ansvar bevisst. Tvungen voldgift skal bare brukes mot streikende når alvorlige samfunnshensyn talar for det. Men med fare for stopp i kristenlivet må da i det minste regjeringen ha vett til å gripe inn. Prestene mener det er i strid med Guds ord å bruke alkohol i druevin. Dersom ikke regjeringa

griper inn truer flere prester med å starte å legge vin selv. Dersom prestene har glemt det vil vi gjøre dem oppmerksom på en ung mann fra Nasarett som kan gjøre vann til vin.

Guds Barn

P.S: I en pressemelding fra Jesus går han sterkt i rette med prestene. Det medfører ikke riktighet at jeg hadde alkohol i blodet ved min død, hevder han.

Gjems Onstad som slave?

«Fordømmelsen av de hvite i Sør-Afrika er et eksempel på ren uvitenhet. Nordmenn møter raseproblemer mer umodent – og udyktig – enn folk i Rhodesia og Sør-Afrika.» Man kan være mot innvandring, spesielt av andre raser, uten å ha noe imot de menneskene.» Erik Gjems-Onstad, tidligere stortingsmann for Anders Langes parti i Arbeiderbladet 7/11-78.

Onstad får oss til å tenke på de horible påstandene vi hører i Norge om at Ku Klux Klan er rasistisk, bare fordi de ikke liker å ha niggere rundt seg støtt. Eller Hitler? Han forstod problemet med at godtfolk skulle være plaget med å ha jøder, sigøynere eller pakistanere boende rundt seg.

Hva med å prøve å få solgt Gjems-Onstad til en eller annen Sjeik som slave?

Så mange slags uhjelp?

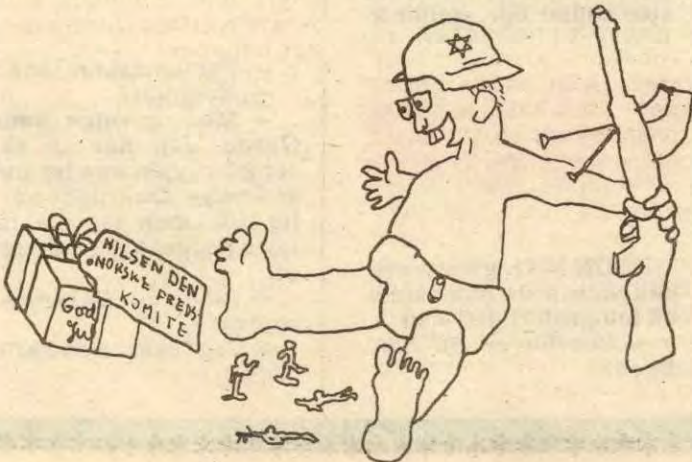
Den første sex-reisen til Thailand har gått av stabelen i følge Leif Hagen. «Dessuten mener jeg at sex-reisene er til fordel for u-landene», sier han. (V.G. 13/11-78). Norge har alltid vært et foregangsland når det gjelder u-hjelp. Og militærjunta-

en i Thailand trenger nok hardt utenlandsk valuta nå når den står midt oppe i kampen mot kommunismen. En ide for Unge Høyre som neste års Operasjon Dagsverk? En god måte å kombinere det politiske og behagelige???

Fy!

FY — Aase Lioness. Tenk å dele ut fredsprisen til Begin. Han må da stå langt bak i køen. Etter den gode tradisjonen du har laget kan du da ikke

dele ut prisen til en mann som ikke er ansvarlig for mer enn noen hundre tusen drap? Vorster i Sør-Afrika har da mange flere lik på samvittigheten???

TEGNE SERIE KONKURRANSEN:

Gå sammen om en tegneserie

Røde Gardes tegneseriekonkurranse blei lansert i forrige nummer av avisa. Fristen for å sende inn bidrag er 5. januar. Juryen for konkurransen består av:

• ARNE BENDIK SJUR, grafiker som har hatt mange utstillinger og som har illustrert bøker.
• SIGNATUREN M, kjent for sine rammende og vittige karikaturtegninger i Klassekampens spalter. En av landets dyktigste karikaturtegnere.
• ERLING MAARTMANN-MOE, redaktør av Røde Garde. Uten spesielle tegneferdigheter, men med humor –?

Vi har spurt Arne Bendik Sjur om hva han synes om

ideen med en tegneseriekonkurranse.

– Tegneserier er en fin måte å kombinere tekst og tegning. Det gir store muligheter for å jobbe flere sammen om en ting – en kan ha ideer, en kan kanskje skrive, mens en annen kan tegne. Det gjør at veldig mange kan delta i en sånn konkurranse.

– Har du noen tips til tegnere?

– Dere må velge tegneform og materiale som lar seg reproducere i avisa. Tusj er best å bruke, blyant går også, det er vanskeligere å gjengi, men lettere å tegne med. Tegneformen bør være enklest mulig. Prøv å unngå å bruke mye skygger, det blir sjelden

Slik skildra signaturen M. lønnsstoppen. Han er en av dem som skal være med i juryen i Røde Gardes tegneseriekonkurranse.

bra på trykk, sier Arne Bendik Sjur.

Så sett i gang og tegn! Vi håper å få riktig mange bidrag, og det blir ikke bare vinnerbidraget som kommer på trykk, men forhåpentligvis mange andre.

Vi stiller ingen krav til tema. Tegneserier kan omhandle alt. Behøver Asterix være Norges eneste anti-imperialistiske tegneserie – mens frigjøringskamper raser over hele verden – unntatt i Gallia? Det finnes utallige tegneserier om sjefen – men ingen om rektor? Ingen fra skoler i det hele tatt det vi vet om. Politiet må være en takknemlig oppgave. For ikke å snakke om Unge Høyre eller noen av Bresjnevs menn ...?

PS: Når blir serien din ferdig? Har du satt av tid til å tegne den? Vi kan ikke trykke ideer eller planer.

Kryssord

VANNRETT

1. O.K.
3. Reaksjonært parti
6. Høyvann
8. Blant de første norske industri arbeidsplassene
11. Rune Hansen
12. Pers. pron.
13. Del av sjelett
15. Dyrkes blomster i
18. Voks
19. Firmaform
20. Tyngst for skiftarbeidere
23. Oppdrette
24. Lønnskonto gir ikke lenger rett til
25. Øverst på bygget

LODDRETT

1. Ifjøset
2. Land hvor Sovjet nylig har ledet ett statskupp
3. Område hvor Sovjet er på offensiven
4. Puss
7. Lars Bjerk
9. Etter sår
10. Like
13. Undervisningsdep.
14. Stress
16. Salg på svensk
17. I fuske
20. På vindusviskerne
21. Tore Lie
22. Treslag

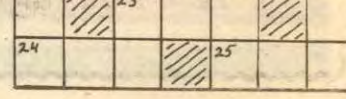
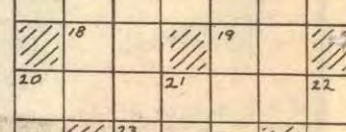
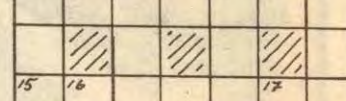
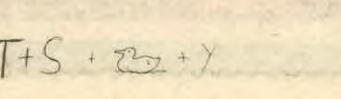
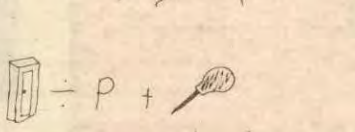
Premierebus

SVAR

Tre filmer av nyere dato skal vi fram til i stikkordrebusen denne gangen.

Og rebusene gir fremdeles bare stikkord (ikke selve svaret) som det skal være mulig å finne løsningen utifra.

Premie LP etter fritt valg. Løsningen må vi ha innen 4. januar 1979 og sendes: Røde Garde rebus Postboks 4702, Sofienberg Oslo 5

10 000 TIPSET!

Skriv eller ring Røde Garde, Boks 702 Sofienberg, Oslo 5. Tlf (02) 35 32 62 og du har muligheten til å få spredd ditt tips til 10 000 le-

sere. Helt gratis. (P.S.: Husk at posten blir åpnet og telefonen avlyttet. — Unngå å oppgi navn o.l. unødvendig.)

**Røde Garde,
Boks 4702,
Sofienberg, Oslo 5**

HØSTROCK

Frank, Kjell A, Lars, Geir og «Trom».

Søndag 22. oktober var det liv i «Samfunnet». Hardrockcafeen i Trondhjem arrangerte Høstrock. Mange band spilte og det var musikk fra kl. 18.00 til midnatt. Høstrocken er en bra motvekt til Tore Landes kommersielle konsertmonopol. (Folk fikk mytji musikk for 20 kroner.)

Hardrockcafeen har arrangement hver torsdag på Kanalen. Oppslutningen er stor og Hardrockcafeen har vist seg som et populært og nødvendig tilbud.

Vi lurte på hvorfor ikke kontoret for Kirke, Kultur og Fritid støtter opp om Hardrockcafeen med pæng og lokaler?

Vi raste rundt og intervjuet ungdommen om konserten, hardrock og diverse.

Kjartan, Viggo, Dag Arve og Ståle. Ståle spiller i Jonny Yen Bang og Dag Arve spiller i punkband på Orkanger.

— Hva synes dere om arrangementet?

Dag Arve: — Positivt tiltak. Fint at band som ikke er så mye på scenen får prøve seg. Koster dessuten bare kr. 20 å komme inn. Jævla bra at det er anarkistisk, at vi kan gjøre noe uten å bli trampa på. Det er ikke sånn pekefingermentalitet her. Folk får være her sjøl om de ikke er helt edru og ikke gjør noe gæli.

Dessuten er det lite fyll her.

Frank: — Bra for de banda som ikke får spillejobber og ikke spiller dansemusikk.

Kjartan: — Skikkelig punk. Jonny yen Bang var super. Arrangørene kunne gjøre mere for å få fram band som bare spiller for seg sjøl.

Ståle: — Noe er bra, noe

Dag Arve, Frank, Kjartan og Ståle Geir, Lars «Trom» og Frank

er dårlig. Jeg liker litt forskjellig musikk og det spiller de her.

Dag Arve ville si noe om punk. Han spiller sjøl i Fanrems eneste punkband, «Søppel». Bandet fikk ikke øve på skolen på Orkanger, fordi de var punkere. Dag Arve sier:

— Når det gjelder punk er det mange vrangforestillinger ute og går. De aller fleste tror at punkere er folk som har ketchup i håret og leker indianer på krigsstien. Det er feil. Det ligger en hel del politikk i punk. Det er ungdom som setter seg imot samfunnet. Punk er resultat av opplagra aggresjon. Punkrockerne har funnet ut at de ikke kan rette opp samfunnet. Derfor vil de forandre det, og noen til og med ødelegge det.

Kjartan skyter inn: —

— Geir, Lars, «Trom» og Frank, hva syns dere om Høstrocken?

Geir: — Arrangementet er et bra tiltak, men jeg synes gruppene var dårlige. Dessuten er det for mye hippier her. Jonny Yen Bang var ikke noe punkband i det hele tatt. Tekstene var dårlige, bare friketekster. De har også en hippie på bassen.

Lars: — Punk skal være et spark i ræva på borge-

ran, som Clash, Sham 69 og Sex Pistols.

«Trom» og Frank: — Det er bare etablerte band som får komme på scenen og spille. Hvorfor kan ikke folk som ikke kan så mye, få prøve seg? Dessuten må det legges mer vekt på å engasjere publikum. De skal ikke sitte passive og se på.

— Hva syns dere om Hardrockcafe?

Lars: — Hardrock er ik-

ke blitt det det skulle bli. Nå er det en frikete plass.

— Hva har dere tenkt å gjøre sjøl?

Lars: — Vi skal starte Trondhjems eneste punkband og stille opp på Trøndersk Mesterskap. Der skal vi ødelegge for diskofriksen og businessfolka. Tore Lande skal drites ut. Alle var enige i parolen: We can dance better than John Travolta ... punk against John Travolta!

Det er dumt at foreldrene reagerer fordi ungene blir punkere. Sjøl reagerte sikkert foreldrene deres da de ble rockere i 50-åra.

— Hva synes dere om hardrocken?

Alle: — Jævla fint. Hardrocken er helt forskjellig fra Tore Lande, de som bare tenker penger og ikke musikk. F.eks. på Trøndersk mesterskap der Tore Lande hadde tenkt at banda skulle betale inngangsbillett. Det nekta alle banda.

Trondhjems yngste punker?

ARRANGØRENE FORSVARER SEG

Eivind Hansen representerer Hardrockcafe, og har vært med siden starten. Vi ber han kommentere publikums syn på konserten.

— Hardrockcafe skal avspeile det som skjer innen rocken i Trondheim. Om det skjer mye punk er det greit. Om punkerne vil spille, får dem det. Vi vil avspeile amatørmusikken i Trondhjem. Vi vil at folk som ikke slipper til på Hawk, Bajasso o.l. får spille på sine egne premisser.

Arrangementet i dag glir bra, stort sett. De som spiller her, spiller li-

te ellers. De har stort sett spilt på Hardrockcafe, og på den måten vist at de støtter oss. Vi vil ikke at band skal bruke konserten og Hardrockcafe til å komme seg fram og opp.

Til slutt: Jeg håper på litt bedre behandling av stoffet enn Adresseavisen gav oss. Vi var blitt lovt forhåndsmtale av konserten på musikk-sida. Vi fikk det ikke inn der, (men på en annen side en annen dag) fordi musikk-sida skulle brukes til et helsides «glansbilde» i farger av unge J. Travolta.

— For å markere meg.
— Hvordan?

— Med og selge Røde Garde. Jeg har 10 eksemplere igjen som jeg må se å selge. De er ikke særlig bra, men jeg må ha igjen pengene jeg har lagt ut.

— Liker du Hardrockcafeen?

— Jeg liker Nesskaffe bedre.

EGON

EGON 32 år, gjømte seg bak sofaen da han skulle bli fotografert. RG spør: — Hvorfor er DU her, Egon?

ABONNER PÅ RØDE GARDE

avisa til rød ungdom

Kr. 30 pr. år

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE I ETT ÅR OG BETALER 30 KR. NÅR JEG FÅR FØRSTE NUMMER I POSTEN:

navn _____

adresse _____

bosted _____

send kupongen til:
RØDE GARDE BOKS 4702 SOFIENBERG 0-5